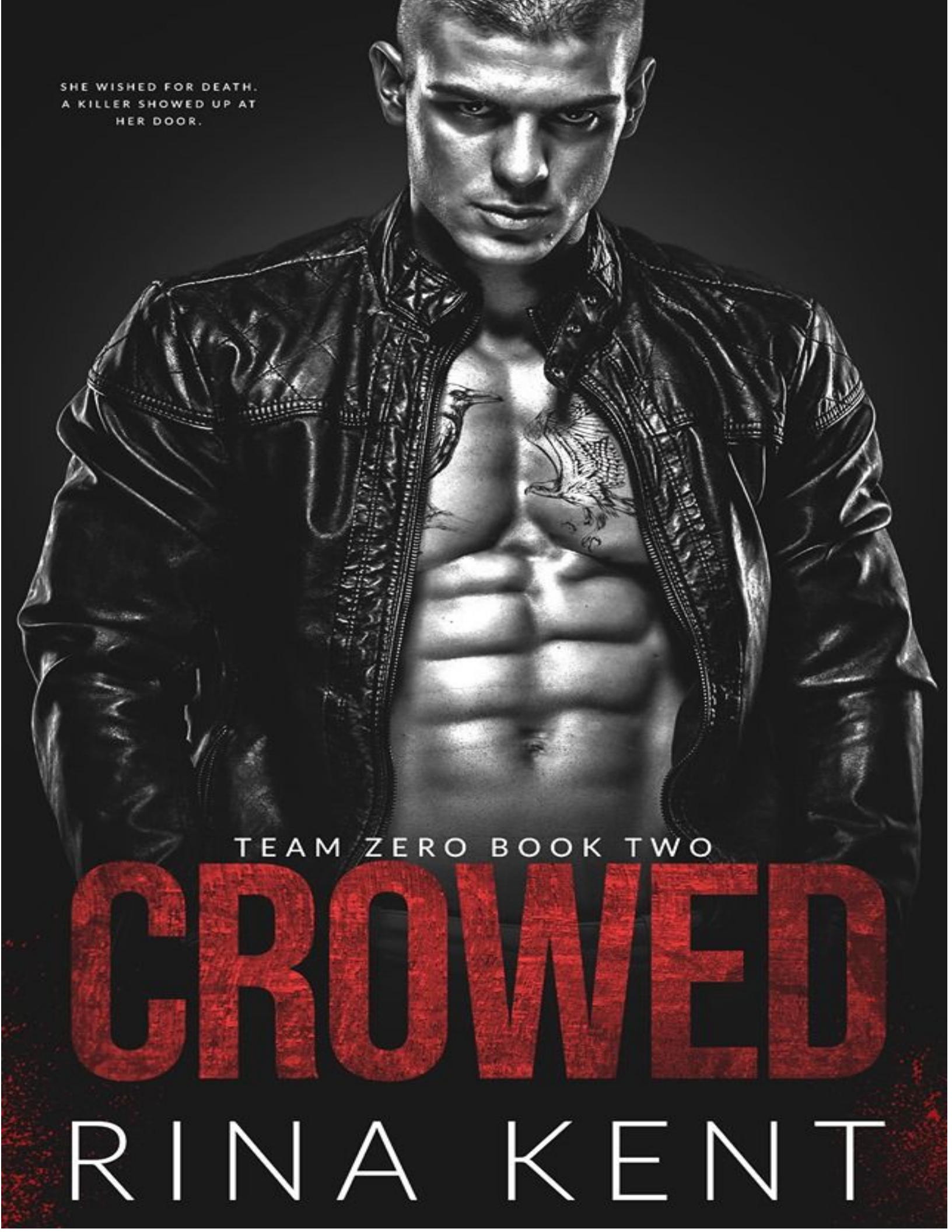

SHE WISHED FOR DEATH.
A KILLER SHOWED UP AT
HER DOOR.
TEAM ZERO BOOK TWO
CROWED
RINA KENT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Crowed

(Sıfır Takımı, Birinci Kitap) Yazan: Rina Kent

Bu yayının hiçbir bölümü elektronik, mekanik, fotokopi, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez, yayıncının yazılı izni olmadan kaydedilmesi, taranması veya başka bir şekilde kullanılması yasaktır. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesinde yayınlamak veya kısa süreli kullanım dışında izinsiz olarak başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır.
Bir kitap incelemesinde alıntılar.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. Bu kitapta tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Herhangi bir
Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Yayınlayan: RK Yayınevi.

Düzenleyen: Annabelle Reid.

Düzeltme: Gem's Precise Proofreads. Kapak

Tasarımı: Rolling Waves Designs. *Crowed*

Copyright © 2019 by Rina Kent Tüm

hakları saklıdır.

Korsan olmadığın için teşekkürler.

Kai'ye,

Gerçekte benim fantezim olduğun için
teşekkür ederim.

İçindekiler

Yazar Notu

Karga

Eloise

Crow

Eloise

Crow

Eloise

Crow

Eloise

Crow

Eloise

Crow

Eloise

Crow

Eloise

Crow

Eloise

Crow

Eloise

Crow

Eloise

Crow

Eloise

Sonsöz

Sırada ne var?

Teşekkür Yazar

Hakkında Hayaletli

Tanıtım Bülteni

Harabe Tanıtım

Bülteni

Harabe Bölüm Bir

Yazar Notu

Karakterlere ve yazarın kökenlerine sadık kalmak için Crowed'un kelime haznesi, dilbilgisi ve yazım kuralları İngiliz İngilizcesi ile yazılmıştır.

Crowed yazdığım ilk kitap değil ama yayın dünyasını gören ilk kitap.

Umarım Crow ve Eloise'in hikâyesini yazarken benim kadar keyif alırsınız.

Chapter One

Karga

Öldürmek hakkında birkaç şey biliyorum. Onlu yaşlarımın başında kaçırıldım ve ölümcül bir silaha dönüştürüldüm.

Ama gizli görevler? Bilinmeyen hedefler? Bu tamamen farklı bir durum.

Uçurumun kıyısındaki bir kayanın arkasına gizleniyorum, silahımı sıkıca kavrıyorum. Ürkütücü gece, gökyüzünü karanlığa bürüyor. Ayın gümüş ışığı denizin yüzeyinde parlıyor. Çırpınan dalgalar tek ses. İnsan yok. Her yaz Güney Fransa'yı dolduran sayısız turistin görüntüsü bile yok.

Bakışlarım kol saatime takıldı. Saat sabahın ikisi. Hedefim her an ortaya çıkabilir. Tek işaret kırmızı giyecek olmaları. Asıl soru, neden kesime giden bir domuz gibi ortaya çıktıkları.
Bu yüzden bir acemi gibi kıpırdanmak üzereyim.

Sözleşmeyi kabul etmek lanet bir hataydı. Ama bir süreliğine de olsa İngiltere'den ayrılmak zorundaydım. Eğer kalırsam, Sıfırıncı Takım'daki arkadaşlarım ve özellikle de liderimiz Hades, affedilemez bir şey yaptığımı öğreneceklerdi. Sonunda avlanıp parçalara ayrılmamla sonuçlanacak bir şey.

Böylece denizaşırı ilk kontratı kaptım ve şimdi buradayım. Hiçbir yerin ortasında, görünmez bir hedefi bekliyorum.

Pit, beni bir hiç haline getiren kuruluş, beni kabul ediyor.
Güvenli ödeme garanti edildiği sürece isimsiz sözleşmeler. Hades satıldı
Güç için ruhunu şeytana teslim etti ve yeraltı imparatorluğunu kurmak için bizi piyonu haline getirdi. Bizi sokaklardan kaçırmak yeterli değildi, bu yüzden sadakatimizi sağlamak için başka yollara yatırım yaptı.

Başımın arkasında bir çarpma başlıyor ve ön plana çıkıyor. Şakaklarımı ovuyorum ve silahı daha sıkı tutuyorum. Yüzümün yan taraflarında terler oluşuyor.

Sikeyim.

Geri geliyor. Lanet olası yoksunluk.

Görev sırasında tehlikelidir. Aslında, hedef karşılık verirse, yoksunluk belirtileri ölümcül olabilir. Şimdi ölemem. Diğer arkadaşlarımın hâlâ kurtarılmaya ihtiyacı varken olmaz.

Elimi deri ceketimin cebine sokup kahverengi bir kapsül ve bir iğne çıkarıyorum. Omuzlarım geriliyor ve başım hâlâ zonkluyor olsa da tiksinti çok daha belirgin bir hal alıyor.

Omega ilacı. Lanet olası yok oluşumuzun sebebi. İşkencemiz ama aynı zamanda kurtuluşumuz.

Yirmi beş küsur yıl önce, Hades Çukur'u açtığında, küçük sadist bir araştırmacı getirmişti. Lanet olası Doktor Johnson. Vidalı doktorun amacı, güç ve aynı zamanda sadakat sağlayan bir ilaç yaratmaktı. Bu ilaç
Bilim dünyası, etik olmayan yöntemler nedeniyle araştırmasına pranga vurdu. Hades'in güç açlığı devreye girdi. Adamları, Dr. Fucking Johnson'ın denekleri olmaları için elli genç ve çocuğu kaçırdı.

Onlardan biri de benim.

Sıfır Takımı'na 50 kişi başladık. Çoğumuz ilk yıllarda öldü. On ikimizin yetişkinliğe ulaşmasının nedeni vücutlarımızın uyuşturucuyu kabul etmesiydi. Sonra birdenbire Diablo bir ay önce öldü. Bir anda. Bir dakika önce bizimle gülüyor ve viskiyle kadeh kaldırıyordu, bir dakika sonra yerde soğuk bir şekilde yatıyordu.

Sıfır Takımı bilmiyor ama otopsi raporunu aradım. Omega, Diablo'nun organlarını beşinci evre kanser gibi içeriden yok etmiş. Kanserin aksine, hiçbir belirtisi yoktu. Ve kesinlikle tedavisi de yok.

Öyle ya da böyle, Sıfır Takımı'nın tamamı onun gibi olacak.

Hades bunu hep biliyordu. Bu yüzden Sıfır Takımı'ndan sonra, ikinci nesil suikastçılara o ilacı koklatmadı. Katillerini canlı istiyordu.

Diablo'nun ölümünden sonra Omega'ya karşı savaşmaya başladım. Sıfırıncı Takım'daki arkadaşlarımı bu zehirden kurtarmaya çalışmadan ölmeyi reddediyorum.

Ancak yoksunluk belirtileri çok acı verici ve şu anda kafatasımı delmek üzereler. Eğer ilacı almazsam, kolay bir hedef olacağım.

Lanet kapsüle dik dik bakıyorum. Tek bir iğne bile enjekte edersem, sadece kararlılık seviyem fırlamakla kalmayacak, aynı zamanda bir sonraki avımı ararken ne sikim olduğumu da unutacağım. Başka seçeneğim yok. İlaç sistemime girdiğinde, tek bir amacı olan kanlı bir robota dönüşüyorum: öldürmek.

Bu yüzden aşılarımızı genellikle görevden hemen önce alırız. Öldürme sözleşmelerini kabul etmeyenlere Omega dozları verilmeyecek. Sıfır Takımı daha fazla Omega'ya sahip olmak için birçok sözleşmeyi kabul etti. Çünkü bu küçük
kapsül sadece bağımlılık yapmakla kalmıyor, aynı zamanda bizi herhangi bir şey hakkında düşünmekten de alıkoyuyor. Her şeyi bulanıklaştırıyor. Anılarımızı. Yalanlarımızı. İnsanlıkla temasımızı. Öldürmeye mahkum lanet robotlara dönüştük.

Artık değil.

Artık bir seçim şansım var. Yoksunluk semptomlarına ve acıya katlanacağım ama bir daha Omega'nın kölesi olmayacağım.

Diablo gibi bir hiç olarak ölmeyeceğim.

Sadece Sıfır Takımı onu hatırlıyor - aklımız başımızdan gitmediğinde. Ve Sıfır Takımı Omega'nın etkisi altında birer hiç.

Başımı sallıyorum ve kapsülle iğneyi cebime geri sokuyorum. Başım protesto edercesine zonkluyor. Dişlerimi sıkıyorum. Sadece birkaç dakika sonra geçecek.

Saat tam iki. Bakışlarım boş sahilde dolaşıyor. Hâlâ hedef yok.
Sahilde koşuşturmak üzereydim ki arkamdan bir hışırtı duydum. Duyularım Omega'da olduğumdan daha az keskin. Buna bir de başımdaki zonklama eklenince, tam bir kötürüm oluyorum. Sanki bunu biliyorlarmış gibi.

Zamanında dönmüyorum.

Acı doğrudan omzuma saplanıyor. Yarayı tuttum ve geriye doğru sendeledim. Tetiği çekmeye çalışıyorum. Kurşun çıkmadı. Onun yerine düşüyorum. Karanlık gözlerimin köşelerinden içeri giriyor ve başımı bile kaldıramıyorum.

Daha önce de vuruldum ama lanet olası geri çekilme bunu çok daha kanlı ve dramatik yapıyor.

Üzerimde bir gölge beliriyor ama parmaklarım tetiği çekmeye bile yetmiyor. Uzaktan biri çığlık atıyor.

Gölge silahımı çekip aldı. Kollarını tutmaya, onlara bakmaya çalışıyorum ama tutuşum çok zayıf.

Çukur'un suikastçıları ve Hades dışında kimse öldürme sözleşmelerini bilmiyor. Müşteriler sözleşmeyi kimin seçeceğini bilmiyor. Hedef ortaya çıkmadığına göre, biri bana tuzak kurdu. Biri ölmemi istiyor.

Gölge geri çekiliyor. İki sivilden bozuk sesler duyuyorum. Erkek. Kadın. Boğuk Fransızca kelimeler dehşet içinde, ambulans çağırmaktan bahsediyorlar. Polis.

Lanet olsun. Eğer yakalanırsam, yabancı bir ülkede, oyun biter.

Kalkmaya çalışıyorum. Kaçmaya.

Lanet karanlık beni tamamen yutuyor.

Eloise

Her şey boş.

Ev. Bahçe. Ben.

Bedenimi geniş mutfaktan dışarı sürüklüyorum, çorbama neredeyse hiç dokunmadan devasa oturma salonuna giriyorum. Eski ahşap ayaklarımın altında gıcırdıyor. Hep tamir etmek istemişimdir ama ne anlamı var ki?

Solmuş halı, ahşap tahtalardaki çatlakları zar zor gizliyor. Uzun pencerelerin camları yıllardır silinmemiş, hayaletimsi anılar yaratıyor ve öğleden sonra ışığının içeri girmesini engelliyor.

Atalarımın evi de tıpkı benim gibi sonsuz bir karanlığa hapsolmuş durumda. Bir çıkış yolu olup olmayacağını merak etmeye başladım.

Çoğu zaman merak etmeyi tamamen bırakıyorum. Psikiyatristim buna ayrışma diyor. Ben buna hissizleşme diyorum.

Bu hissizlik o kadar uzun zamandır içimde ki, hiç geçeceğini sanmıyorum.

Bunun ortadan kalkmasını istemiyorum. Alternatifi yıkıcıdır.

Bunun alternatifi umursamaktır ve benim artık umursayacak enerjim kalmadı. Uzun aylar boyunca, yirmi beş yaşındaki bir bedene hapsolmuş doksan yaşında bir kadın oldum. Ve her doksan yaşındaki gibi, bunun da sona ermesini bekliyorum.

Dikkatim girişteki, ışık parıltısının gölgelediği çerçeveli resimlere takılıyor. Göğsüm sıkışıyor. Görünmez eller kalbime doğru ilerliyor, sıkıyor ve hava kaynağımı çalıyor.

Parmaklarım, altında *annemin* Fransızca el yazısıyla '*Mon trésor, Eloise*' yazan bir çerçeveye uzanıyor.

Onun hazinesi. Bana hazinem derdi.

Yedi yıl önce çekilen fotoğrafta, liseden mezun olduğum gün bana sarılırken yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. En azından o zamanlar, bir ceset gibi görünmeden gülümseyebiliyordu. Hâlâ yürüyebiliyor, konuşabiliyor ve müşterilerini mağdur eden o dolandırıcı sigorta şirketlerine dava açabiliyordu.

Sonra, işler yokuş aşağı gitti. Başarısız ameliyatlar, nüksler ve nöbetler derken zayıf bedeninde savaşacak bir şey kalmadı.

Ta ki kalbi gıcırdayarak durana kadar.

Artık kimse bana hazinem demiyor.

Ölümünün üzerinden altı ay geçti, ama hala her şeyin düzelmesini umarak uyanıyorum.
bir kabustu.

Annemden bana kalan tek şey bu donmuş anılar. Ve uyuşukluk.
Sonsuz uyuşukluk.

Artık ağlamıyorum bile. Gözyaşlarım, çığlıklarım ya da koridorlarda başıboş bir hayalet gibi dolaşmamın hiçbiri onu geri getirmeyi başaramadı.

Yumuşak bir mırıltı dikkatimi uzun yazlık elbisemin dürtülmesine çekiyor. Kanişim Charlotte, kocaman kara gözleriyle bana bakıyor, gümüş rengi saçlarının umutsuzca bir fırçaya ihtiyacı var. Ya da daha iyisi, kesilip yıkanmaya. Veteriner randevusunu unutmuş olabilirim. Ve psikiyatristimle olan randevumu.

Kendimi toparlamam lazım. En azından Charlotte için.

Gülümseyerek minik bedenini kollarıma alıyorum ve ona sarılıyorum. Küçük memnuniyet sesleri çıkarıyor.

Kürküne karşı iç çekiyorum. "Ben de seni özleyeceğim Charlotte." Gerçek hayata dönme zamanı.

"Yarın görüşürüz." Onu kanepeye oturtuyorum ve cevap vermediğinde Fransızca olarak tercüme ediyorum. Onu ne kadar eğitirsem eğiteyim, sadece Fransızca konuşulduğunda havlayarak karşılık veriyor.

Defterimden bir kâğıt çekip 'Charlotte' diye karalıyorum, sonra katlayıp fotoğraf çerçevelerinin arasında duran kocaman cam kavanozun içine bırakıyorum.

'Gününü güzelleştiren bir şey yaz' psikiyatristimden sakladığım tek başa çıkma mekanizması. *Annem* ve ben bunu büyükbabamın ölümünden beri yapardık.

Altı ay boyunca yazdığım tek şey Charlotte'un adı oldu.

Kasesinin yemekle dolu olduğundan emin olduktan sonra çantamı ve anahtarlarımı alıp ön kapıya yöneliyorum. Başımı eğip bir helikoptere karşı poz veren büyükbabamın uzun boyuna bakıyorum. İkinci Dünya Savaşı sırasında çekilmiş eski bir fotoğrafı.

Oldukça yakışıklıydı. Keskin çene hattı ve rüya gibi yeşil gözleri *Maman* ve bana miras kaldı. *Babam* kadınlar arasında çok popülerdi ama o sadece çocukluk aşkını önemsiyordu. Büyükannemle evlendi ve bu konağı onun için inşa etti.

"*Je t'aime, Papa,"* diyorum. Ne zaman dışarı çıksam ona hep bunu söylerdim. Sekiz yıl önce ölümünden sonra da resmine hitap ederek bu alışkanlığımı sürdürdüm.

Babam, *annem* ve ben bir takımdık. Şimdi tek başımayım.

Ama en azından, hala onların sonsuz anılarını barındıran bu eve sahibim.

Charlotte, ben kocaman ahşap kapıyı gıcırdayarak kapatana kadar beni takip ediyor. Köpeğim bulanık pencereden beni izlemeye devam ediyor. Dışarı çıkmak için bir açıklığı var ama genellikle beni içeride bekliyor.

Denizin kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Dışarıda hava güneşli ama benim gördüğüm tek şey gri. Güney Fransa'daki kasabamızda yaz mevsimi eğlence ve turizm mevsimidir ama benim hissettiğim tek şey kış.

İki katlı, büyük evim Marsilya'nın kayalık deniz kıyısına bakan bir tepede yer alıyor. Zaman boyayı aşındırmış, taş parçalarını ortaya çıkarmış.
Dağa doğru uzanan meşe ormanı, araziyi diğer üç yönden de çevrelemektedir.

En yakın kasaba, dağınık yollar ve sık ağaçlar arasında sayısız dönemeçten geçerek kırk beş dakikalık bir sürüş mesafesindedir. Savaştan sonra büyükbabam insanlardan uzaklaşmaya karar verdi ve bu konağı mümkün olduğunca gözlerden uzakta inşa etti.

Bu da burayı medeniyetten kopuk bir yer haline getirdi.

Büyükbabamın bu yerle ilgili doğru bildiği tek şey huzur ve sessizlik. Kıyıya çarpan dalgalar ve ara sıra martıların çığlıkları dışında hiçbir şey sessizliğimi bozmuyor.

Ön kapıyı kapatıyorum, çantamı eski Range Rover'ımın yolcu koltuğuna yerleştiriyorum ve taşlı yola çıkıyorum. Kasabaya varır varmaz, uyumsuz sesler içeri süzülüyor. Yazlık kıyafetleri ve parmak arası terlikleriyle insanlar sokakları dolduruyor.
Kasabamız diğer Avrupa ulusları, Amerikalılar ve hatta Kuzey Afrikalılar arasında popüler. Turistler sel gibi akmaya devam ediyor. Şakaklarım zonkluyor. Kaosun içinde kalmamak için radyonun sesini yükseltiyorum.

Mektuplarımı almak için postaneye uğradım. Arabama döndüğümde zarfları gözden geçiriyorum.

Bankadan haber geldi.

Faturaları kısa süre içinde ödemezsem su ve elektriğin kesileceğine dair

bildirim. *Annemin* ödenmemiş sağlık harcamaları hakkında bildirim.

Görünüşe göre ikinci adım borçlar. İşle ilgili tüm kredilerimi kapattım ve kamu hizmetlerinden bazı ek krediler almak zorunda kaldım.

Onları aldığımda ya da evi bankaya ipotek ettirdiğimde gözümü bile kırpmadım. O zamanlar *annemin* iyileşeceğine ve hayatımızı sıfırdan kuracağımıza dair bir umudum vardı.

Bu umut her başarısız ameliyattan sonra soldu ve ölümüyle birlikte karanlığa gömüldü.

Zarfları biraz daha karıştırınca kalbimi durduracak bir mektup çıkıyor.

Çılgın parmaklarımla bankadan gelen mektubu açtım.

Borçlarımı ödemezsem iki ay içinde mallarıma el konulacağına dair tebligat. Yanağımın içini öyle sert ısırıyorum ki ağzıma bakırımsı bir tat doluyor.

Merde.

Annemin ölüm haberini aldığımdan beri, içimin derinliklerine yerleşmiş olan boşluğun daha da kötüleşebileceğini hiç düşünmemiştim.

Büyükbabamın evi bana kalan son gerçeklik parçası. *Babam* tüm mimari birikimini kullanarak bu evi tasarladı ve kendi elleriyle inşa etti. Doğduğumdan beri sadece o evi bilirim. *Annem* de o evde doğmuş ve büyümüş. Ondan kalan son şey bu. *Babamdan*.

Hayatın.

Eğer elimden alınırsa, neden hala varım?

*****

Hastanedeki vizitlerimi yaparken yüzüme otomatik bir gülümseme yerleşiyor.
Neredeyse boş olan koridordaki deterjan kokusu, şehirdeki kısa molam sırasında bozulan huzuru geri getirdi.

İnsanlar genel olarak hastane kokusundan nefret ederdi ama bana huzur ve aşinalık getiriyor.

Bandajlarını değiştirirken Bayan Bordeaux bana sorunlu gelininden bahsediyor.

"Keşke benim de senin gibi bir gelinim olsaydı," diyor. "Çok şefkatli ve nazik."

İnanın bana, benim gibi kırık bir insanı yanınızda istemezsiniz.

"Beni gururlandırıyorsunuz, Bayan Bordeaux." Ona elimden geldiğince içten bir gülümseme sunuyorum ve bir sonraki hastaya geçiyorum. Hareketlerim otomatikleşiyor ve bazı hastaların gevezelikleri yüzünden dikkatimin dağıldığını fark ediyorum.

Merde.

Bu olması gerekenden çok daha kötü.

Anneme ve kendine bakamayacak kadar zayıf olan diğer insanlara bakmak için hemşire oldum, ama şimdi o öldüğüne göre işime duyduğum tüm tutkuyu kaybediyorum.

El arabamı koridorda yuvarlarken bakışlarım tıbbi malzemelere takılıyor. Bir şırınga alıp ölümcül dozda *Vecuronium bromide* ile doldurmak ve öylece gitmek ne kadar kolay olurdu. Bu uyuşukluğu sonsuza dek sona erdirmek.

Maman ve *Papa*'ya katıl.

Ama kendimi öldüremeyecek kadar korkağım. Ve Charlotte'u yalnız bırakamam.

Ayrıca, evi kaybederken onlarla nasıl yüzleşebilirim?

Omzuma dokunan bir parmak beni intihar hayallerimden koparıyor. Arabayı durduruyorum ve otuzlu yaşlarının ortasında olmasına rağmen Xavier'in çocuksu sırıtışıyla karşılaşmak için arkamı dönüyorum. Kahverengi saçları bukleler halinde alnına düşüyor. Açık
Beyaz ceket, düğmeli açık mavi gömlek ve haki pantolonunu ortaya çıkarır. Antiseptiğin altında her zaman bir miktar sigara kokusu var. Sigara içmediği için bu kokuyu nereden aldığından emin değilim.

"Bu gece nasılsın Eloise?" diye soruyor sıcak bir ses tonuyla.

"İyiyim, Dr. Leroux."

Gülümseyin. Gülümsemeye devam et.

Yüzeyin altında uyuşmuş tüm çığlık kaosunu açıklamak yerine iyiyim demek daha iyi.

"Hadi gel." Yanımda yürüyor. "Bana Xavier demeni söylemiştim. Birbirimizi aylardır tanıyoruz."

Başımı sallıyorum. Sadece bir pratisyen hekim olmasına rağmen, Xavier *Maman'a* yardım *etti.* Hareket edemediği zamanlarda bile bizi evde ziyaret etti, ancak çabalarının hiçbiri ölümü kandıramadı.

Gömleğinin manşetinde bir kan lekesi dikkatimi çekiyor. Onu işaret ediyorum. "Kirlenmiş olabilir."

Sanki orada olmaması gerekiyormuş gibi kanlı manşetine kaşlarını çatıyor. "Haklısın. Üstümü değiştirmem gerekecek." Durdurmak ve yüzümü ona dönmemi sağlamak için koluma dokunuyor. "Bunca zaman senin için zor olmuş olmalı. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Üniformamın açık mor rengine odaklanıyorum ve yanağımın içini ısırıyorum. Sonra kirpiklerimin altından ona bakıyorum. "Başka bir kredi başvurusunda bulunmam mümkün mü?"

"Ne için?" Kaşları çatıldı.

"Benim... borçlarım var."

"Korkarım ki hayır. Ne de olsa hastaneye hâlâ vadesi geçmiş borçların var." Kahverengi gözleri herkesin bana acımasıyla doluyor.
Maman'ı kaybetti.

Bu bakıştan nefret ediyorum. Mikroskop altına alınmaktan nefret ediyorum. Her an gözyaşlarına boğulmamı beklemelerinden nefret ediyorum.

Xavier yolumu tekrar kestiğinde arabamı sürmeye devam etmeye çalışıyorum. "Bekle. Sana ödünç vermeme ne dersin?"

Parmaklarım aşağılanma ve utançtan ter içinde kaldı. "Hayır, teşekkür ederim. Zaten size borçluyum."

"Sahildeki evimi yaz için kiraladım, bu sayede fazladan para kazanacağım." Elini tekrar koluma koydu. "Eğer
fikrini değiştir."

Yavaşça kolumu onunkinin altından çekiyorum. "Teşekkürler, Dr. Leroux, ama bunu kendim çözeceğim."

"Ben Xavier!" Koridorda hızla ilerleyip çağrı odasına giderken bana sesleniyor. Saat sabah 2'yi gösteriyordu.

Meslektaşım Céline, küçük yatağında derin bir uykuya dalmış. Kırmızı bukleleri alnını kapatmış, yan dönmüş, yeni doğan kız bebeği Nora hakkında bir şeyler mırıldanıyor. Kalbim ısınıyor. Bir kızım olması ve *annemin* bana yaptığı gibi bir anne olmam hep hayalimdi ama annelik bana göre değil.

Céline, Nora'yı doğurduğundan beri mutluluktan havalara uçuyor.
Her zaman gökkuşağı. Sadece gece vardiyasında çalışmakla kalmıyor, aynı zamanda gündüzleri kızıyla ve evlilik hayatıyla da ilgilenmek zorunda kalıyor. O en yakın
Bir arkadaşımın koluna dokunup yardım isteme isteği duyuyorum.

Ona zar zor var olduğumu, yaşamdan çok ölümü düşündüğümü söyleyin. Her günün atlatmam gereken bir angarya olduğunu.

Ama Céline zaten stresli bir yaşam sürüyor. Bazen çok fazla endişeden gözyaşlarına boğuluyor. Onun yüküne kendi gereksiz sorunlarımı ekleyemem. Bu yüzden gece vardiyalarımızda mümkün olduğunca uyumasına izin veriyorum. Bu
Annemin kanserle mücadelesi sırasında bana verdiği onca destekten sonra en azından bunu yapabilirim.

Elimde bir fincan hazır kahve ile loş masada oturmuş Xavier'in sözlerini düşünüyordum. Söylediği bir şey ilgimi çekti.

Kira.

Evimin zaten çok az kullanılan ikinci katını kiraya verirsem, maaşımın yanı sıra bankayı beslemek için fazladan para kazanmış olurum. Bu şekilde herhangi bir mülke el koyma olmayacaktır.

Ailemin evine -babamın mirasına- bir yabancıyı getirmekten nefret ediyorum ama onu tamamen kaybetmekten iyidir.

Damarlarımda kabaran kararlılıkla, fiyatları kontrol etmek için siteleri inceliyorum. Benzer tarihi evler yaz aylarında aylık binlerce avro kazanıyor. Binlerce!

Mon Dieu.

Nasıl oldu da bunu daha önce hiç düşünmedim? Ailemin evini kurtarmak ve borçlarımın geri kalanını ödemek için mükemmel bir fırsat.

Telefonumdan evin birkaç fotoğrafını seçer ve web sitesinde yayınlarım. İşimi bitirdikten sonra şehirdeki emlakçılara da giderim.

Duvardaki çağrı düğmesi acil bir durumda kırmızı renkte yanıp söner.

Céline hala rüya aleminde. Ben zaten uyumadığıma göre, bırakayım da o da kendi rüyasının tadını çıkarsın.

Kahvemi bir dikişte bitirip koridora koşuyorum. Dr. Bernard ve iki *bloc opératoire* teknisyeni de beni takip ediyor. Xavier neden dışarı çıkmadı? Aramayı kaçırdı mı?

Sağlık görevlileri çift kapıdan hızla girerek, üzerinde baygın bir adamın yattığı bir arabayı içeri sokarlar. Omzunun üst kısmından kan fışkırıyor, sağlık görevlilerinin ellerinden süzülüyor ve beyaz fayansların üzerine damlıyor.

İlk gelen benim ve iki sağlık görevlisi solunum maskesini kontrol etmek için mücadele ediyor. Arabaya atlıyorum, adamın göğsünün üzerine çıkıyorum, dizlerimi dokunmadan iki yanına koyuyorum. Onlar arabayı koridorda Dr. Bernard'a doğru yuvarlarken solunum maskesini sağlık görevlisinden alıyorum.

Sağlık görevlisi, "Erkek. Otuzlu yaşların ortasında. Silahla vurulmuş. Emme yarası. Bradikardi. Nabız 80'in altında. Bilinci kapalı bulundu. İlk yardım uygulandı ama kanama durmuyor."

Fransa'da silah sesi mi? Onlar sadece filmlerde olur.

Dr. Bernard ameliyathanenin hazırlanması için emir verdi. Hepimiz ameliyata hazırlanıp ona katılıyoruz. Hasta çok kan kaybetse de elimizde B+ pozitif stoku var ve bu nedenle operasyon sorunsuz geçiyor.

İşimiz bitip ameliyathaneden çıktığımızda Dr. Bernard kepini çıkarıyor, şık gri saçları terden yüzünün kenarına yapışıyor. "Polisle konuşmam gerekiyor. Şimdiye kadar gelmiş olmalılar. Muhtemelen gangsterlerin savaşıdır."

Ama bizim kasabamız bunun için fazla huzurlu. Aslında her şeyden çok turistik bir yer.

Ameliyathane teknisyenleri hastayı derlenme odasına taşırken Dr. Bernard bana "Her saat başı hayati değerlerini kontrol edin" dedi. "Bir sonraki emre kadar daha fazla morfin yok. Önce test sonuçlarını görmem gerekiyor."

Çekiniyorum. Hasta morfin olmadan çok acı çekecek.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra çağrı odasına geri döndüm. Çok yorulmuştum. Gece vardiyasında beklenmedik bir olay oldu.

Céline derin bir uykuda kalıyor. Başımı sallıyorum ve küçük çarşafla üzerini örtüyorum. Şef geceleri nadiren viziteye çıktığı için şanslı.

Bir saat sonra, arabamı kurtarma birimine götürdüm. Polis memurları tuğla blokları gibi ön tarafta duruyor. Beni içeri almadan önce arabamı kontrol ediyorlar.
Ünitenin içine girmelerine izin verilmiyor. Bu son derece steril alan ameliyattan çıkanlar içindir ve tamamen sessiz ve temiz olması gerekir. Ayrıca, iyileşme ünitesindeki hiç kimse tehdit oluşturamaz. Hepsi anestezi altında.

Sterilize edilmiş alanda saçlarımı bir şapkayla topluyorum, ellerimi tekrar yıkıyorum, sterilize edilmiş kağıt önlükler giyiyorum, eldiven takıyorum ve içeri giriyorum.

Normal bir kalp aktivitesini gösteren makinelerin bip sesi odadaki tek sestir. Parlaklık hasta için rahatsız edici olacaktır
ama bu makineler ve işimiz için bir gereklilik.

Bandajlar adamın devasa göğsünü ortadan omuzlarına kadar sarıyor ama bu kesik kaslarını gizlemiyor. Meraklı bir kedi yavrusu gibi yaklaştım. Kendimi ameliyata o kadar kaptırmıştım ki onları fark etmemiştim ama
Gövdesine ve kollarına yayılmış, dövmelerle kaplı derin yara izleri var. Karmaşık ya da şu kafatası dövmelerinden değil. Hayır. Bunlar küçük kuşlar. Gövdesinden kalın pazularına ve ön kollarına kadar sayısız kuş örülmüş. Tek tük görünüyorlar ama içimden bir ses öyle olmadıklarını söylüyor.

Oh la la. Bu adam gerçekten bir gangster olabilir.

Acaba onu huzurlu kasabamıza ne getirdi ve ona böyle kötü bir iğneyi kim yaptı?

Yüzü güçlü; keskin çizgiler en ince ayrıntıları kesiyor. Cildi biraz solgun ama endişe verici bir şekilde değil. Orta uzunluktaki sarı saçları beyaz yastığın üzerine dökülüyor. Başının yanında dururken sağ kulağının altında soluk bir yara izi fark ediyorum. İçeri girdiğimden beri ona aval aval bakmasaydım bunu fark edemezdim.

Hastanemizde onun gibi gizemli hastalara pek rastlamıyoruz. Hepsi bu kadar.

Arabama doğru dönüyorum, dijital termometreyi kutusundan çıkarıyorum ve etanol ile dekontamine ediyorum.

Ben hastaya dönmeden önce güçlü bir kol arkadan belimi sarıyor. Sırtım sert bir göğse çarpıyor.

Nefesim kesildi. Uyandığını bile duymadım. Bu kadar anesteziyle bilincinin yerine gelmesi en az bir saat sürerdi.

Boynuma keskin bir metal saplandığında tüm kafa karışıklığı uçup gidiyor. Bir neşter.

Hırıltılı bir ses kulaklarımı dolduruyor ve kırık bir Fransızcayla titreyen bacaklarıma doğru gürlüyor. "Tek kelime etme yoksa boğazını keserim."

Chapter Three

Karga

Acı hakkında birkaç şey bilirim. Adil bir paydan acı çektim. Adil bir pay verdim. Bu duyguya o kadar alıştım ki, artık beni korkutmuyor.

Ama vurulmak her zaman kötüdür.

Kafamı bir sis kaplıyor. Bir, iki kez sallıyorum ama geçmiyor. Aksine sis daha da yoğunlaşıyor ve başım dönüyor.

Kolumdaki serumu çekip çıkarıyorum. Yere düşüyor, etrafında bir su birikintisi oluşuyor. Hastane duvarları uyumsuz bir haleye dönüşüyor.

Sikeyim.

Bilincimi tekrar kaybetmeden önce buradan kaçmalıyım.

Silahımın ucundaki hemşire bir tahta gibi hareketsiz duruyor. Hareket yok. Ses yok. Titremiyor bile. Aksine, hafifçe bana doğru eğiliyor.

Garip.

Tehdidim bir şekilde ikna edici olsa bile - ki bu koşullar düşünüldüğünde mucizevi bir şey - nasıl oluyor da korkmuyor? Korkudan titremesi gerekirdi.

Bakışlarım, düzgün bir topuzla bağlanmış kahverengi saçlarının tepesinde yoğunlaşıyor. Hayır.
Hiçbir hareket yok.

Hiçbir tepki vermemesine şaşırmalı mıyım yoksa sinirlenmeli miyim bilemiyorum.

Acı omzumun üst kısmına vuruyor. Dişlerimi gıcırdatarak tıslıyorum. Boğazım ekşidi. Soğuk, tenimi kaplayan tere rağmen vücuduma bir ürperti gönderiyor.

Buradan çıkmam gerek. Ama önce, "Morfin," diye homurdanıyorum, arabadan aldığım keskin nesneyi biraz sabit tutarak.

Hemşire beni duymamış gibi heykel pozuna devam ediyor.

Bir başka baş dönmesi dalgası beni neredeyse yere seriyor. Gövdemde zonklayan acı bilinçsizliği çok yakın gösteriyor, karanlığı hissedebiliyorum

görüşümü örtüyor.

Silahı hemşirenin boynuna doğru daha da itiyorum, ta ki metale karşı yutkunduğunu hissedene kadar.

Sonunda. Bir tepki. Halüsinasyon görüp görmediğimi ve lanet olası bir heykeli kaçırıp kaçırmadığımı merak etmeye başlamıştım.

"Morfin dedim."

Sanki boynuna keskin bir cisim tutmuyormuşum gibi, hemşire aniden bana doğru dönüyor, neredeyse kazayla boğazını kesecektim.

Onu yerine oturtmadığım için sakatlığıma ve refleks eksikliğime lanet ediyorum.

Boynunun yarı saydam soluk derisinden bir damla kan akıyor ve bluzunun yakasının kenarını ıslatıyor, ancak korkunun zerresi bile geçmiyor minyon özellikleri. Aksine, çarpıcı kocaman yeşil gözleri bana bir kabullenme duygusuyla bakıyor. Uyuşuk bir kabullenme. Geyik gözleri ne kadar büyük olursa olsun, hiçbir yaşam belirtisi göstermiyorlar. Beni görüp görmediğinden bile emin değilim.

Bu hemşire de neyin nesi?

Zihnimdeki çarklar bulanıklığa rağmen canlanıyor. Hainin bitiremediği işi bitirmek için mi gönderilmişti?

Üniformasında bir silah çıkıntısı ya da herhangi bir hareket var mı diye küçük bedenini tarıyorum.

Olumsuz.

Eğer bir suikastçı olsaydı, onu bu şekilde şaşırtmama izin vermezdi. Yine de, eğer öyle değilse, o zaman ya kavga ederdi ya da kaçmaya çalışırdı. Şimdi. Savaş ya da kaç. Bu insan içgüdüsü. Yardım için çığlık bile atmadı.

Tek yaptığı sanki benden bir şey yapmamı istermiş gibi beklentiyle bana bakmak. Her ne sikimse artık.

"İngilizce anlıyor musun?" Neşteri yüzüne doğru salladım. "Morfin dedim."

"Ateşiniz nispeten yüksek, bu da bir enfeksiyon geçirdiğiniz anlamına geliyor." Tüylü, alçak sesi mükemmel bir İngilizceyle akıyor, Fransız aksanı neredeyse hiç fark edilmiyor. "Morfinden önce antibiyotiğe ihtiyacınız var."

Bir başka acı darbesi sendelememe neden oluyor. "O zaman bana onları ver ve lanet morfini ver."

Hareket etmeye çalışmıyor. Bunun yerine, sanki ona bir bıçak doğrultmuyormuşum gibi bana bakmaya devam ediyor.

"Sana söyleneni yap, ben de seni rahat bırakayım," diye tıslıyorum. "Yoksa ölmeyi mi tercih edersin?"

Daha önce kayıtsız olan gözleri beklentiye benzer bir şeyle parlıyor, ama tam olarak değil. Heyecan mı? Heyecan mı?

Hay sikeyim.

Sonunu getirme şerefine nail olduğum en çılgın katiller bile kafalarına silah dayandığında hayata tutunuyorlardı. Bunu saklamaya çalışsalar bile, hayatta kalma içgüdüsü
her zaman devreye girer.

Hemşire Betty burada değil. Ölüm ihtimali onu hiç etkilemiyor.

Bu kadının kafasında ne var böyle?

Ve neden daha önce donuk olan o gözlerdeki hayat dalgası beni etkiliyor?

Dikkatini benden hiç ayırmıyor. Bunu yaptığında, sadece neşterin kenarına konsantre oluyor. Sanki bana yeterince sert bakarsa dileğini yerine getirecekmişim gibi.

Kimsenin dileğini yerine getirecek zamanım yok. Omzumu parçalayan acıyla nefes almak için bile çaba sarf etmek zorundayım. Tüm vücudum dayanılmaz bir sıcakla sırılsıklam ve mide bulantısının tadı boğazıma asit gibi geliyor.

Sikerim böyle işi.

Yüzüm onunkinden birkaç santim uzaklaşana kadar onu kolundan çekiyorum.

Nefes nefese kalıyor, parlak gözleri açılıyor ve sert, terli parmaklarımın altında hafif bir titreme kaydediliyor.

"Ver şu lanet ilaçları bana," diye en sert ses tonumla söyleniyorum, parmaklarım koluna gömülüyor. Hemşire Betty'nin kiminle uğraştığını bilmesi gerekiyor. Masum insanları tehdit etmekten nefret ediyorum ama bu acil bir durum ve buradan siktir olup gitmem gerekiyor.

Yüz ifadesindeki bir şey değişti. Beklediğim tanıdık korku yerine, o gözler saf bir hayal kırıklığıyla doldu. Eskiden parlak yeşil olan bu gözler, fırtına sonrası ormanın rengi gibi donuk, yosunlu bir renge dönüştü. Sanki tüm umutlarını bana bağlamış ve ben onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi.

El arabasını işaret ediyor. "Orada."

"Getir onları." Onu bırakıyorum ve gözlerimi küçücük sırtının hatlarına dikiyorum. Hemşire Betty'nin hareketleri otomatik. Sıkılmış ifadesini gizlemeye bile çalışmıyor.

Dışarıdaki bir kargaşa bakışlarımı ondan ayırıyor. Hemşirenin neden geciktiği ve kontrol etmeleri gerekip gerekmediği hakkında boğuk sözler duyuyorum. Polis. Tam da ihtiyacım olan şey.

İlaç torbasını elinden kaptım.

"Önce yemek yemelisin." Hemşire Betty kapıdan süzülen konuşmalara dikkat etmiyor. Ya onları duymuyor ya da umursamıyor.

Ne kadar tuhaf olduğunu düşünürsek, bahsimi ikinciye yatırıyorum.

Yarı koşar adım pencereye gidip aşağıdaki zemine bakıyorum. Bir sonraki kata atlayabilir ve oradan aşağı inebilirim.

Hemşire Betty'nin sesi arkamdan süzülüyor. "Üçüncü katta."

Daha önce beni durdurmamıştı. En azından bu sefer sakat bir bacak değil, kötü bir omuz.

Kargaşa yaklaşıyor. Baş dönmesi beni tekrar tehdit ediyor. Başımı sallıyorum ve hastane çarşafını çekip ilaçları ortama bağlamak için kullanıyorum. Bacağımı kenara doğru sallıyorum ve pencerenin çerçevesine tutunuyorum.

Ellerimi. Tüm ağırlığım kollarım tarafından çekildiğinde dişlerimi sıkıyorum. Acı
Yaralı tarafım yırtılıyor ve bandajlar kıpkırmızı oluyor. Başıma hücum eden kan neredeyse beni bayıltacaktı.

Bir kaltak. Silah sesleri her zaman kötüdür.

Hemşire Betty'nin minik yüzü pencereden bakıyor. Hafif bir ürkeklik, eskiden vurdumduymaz olan yüz hatlarını bozuyor. Pembe dudakları mükemmel bir O harfi şeklinde ayrılıyor.
ölümün kıyısında.

Ama ben tuhaflık için yaşıyorum.

"Düşeceksin," diye fısıldıyor, sanki daha yüksek bir ses cehenneme inişime neden olacakmış gibi.

"Bu ilk değil, Hemşire Betty."

Burnu sanki kötü bir koku almış gibi kasılıyor. O yumuşak yüz hatlarındaki değişim, bacaklarımı savurup ikinci katın penceresine tekme atmadan önceki son görüntü. Cam kırılıyor, etrafımda paramparça oluyor.

Odanın zeminine yuvarlanırken kırık camlar inciklerime ve sırtıma saplanıyor.

Bu çok *acıtıyor*.

Ama omzumdaki iç gıcıklayıcı acı kadar değil. Islanmış bandajdan bileğime ve koluma kan damlıyor.

Ben kapıdan çıkıp yangın merdivenine doğru koşarken nefes nefese kalmış hastalar ve çığlıklar odayı dolduruyor. Kalan tüm enerjimi polis beni bulmadan önce kendimi hastaneden dışarı atmak için kullanıyorum.

Bir yere çökmem lazım. Yaramın iyileşmesi için biraz zaman ver. Sonra da beni neredeyse öldürtecek olan hainin peşinden gideceğim.

*****

İyileşmek için biraz zaman az kalır.

Üç gün geçti ve yaramdaki yanık geçmiyor. Sanki kurşun hâlâ içerideymiş gibi.

Yaralanma beni kanlı bir kötürüm haline getirdi, uzağa gidemiyordum.

Kendimi sürükleyerek girmeyi başardığım eski motelde sırtüstü yatıyorum. Gece geç saatte gizlice buraya geldim çünkü odayı görevimden önce kiralamıştım.

Tozlu vantilatör tavanda vızıldıyor. Eğri büğrü kanatları ölmekte olan bir böceğin kanatlarını andırıyor.

Bakışlarım komodine kayıyor. İlaçlar bitmek üzere. Sadece bir doz daha morfinim var. Onu umutsuz zamanlar için saklıyorum.

Daha fazla morfin istesem de bir yere gitmem mümkün değil.

Yandaki kiracıdan çalmayı başardığım yerel gazetelerde eşkalim yayınlanıyor. Bu da İngiltere'ye kaçırılana kadar bu kasabaya bağlı kalacağım anlamına geliyor.

Bu motelde bile uzun süre kalamam. Yaramı daha da kötüleştirdiğinden emin olduğum pisliğin yanı sıra, birileri bunu fark edip beni polise ihbar edecektir. Küçük kasabaların ve komik Fransız aksanlı yabancı bir adamın sorunları.

Fransızlar her zaman aksanı anlarlar. Zaten İngilizce'de daha iyi değiller.

Hemşire Betty hariç. Neredeyse mükemmel İngilizce konuşuyordu.

Ama o minyon şey birçok açıdan çok tuhaftı. Çevresel görüşümde bir

hareket yakaladım. Silahımı kaptım ve ayağa fırladım. Adrenalin

uzuvlarıma hücum ederek acıyı kamufle etti.

Perdelerin arkasında hareket eden figüre doğru ilerliyorum. Eğer hain işini bitirmek için geldiyse, o zaman lanet bir yolculuk içindedir.

Silahımı ileriye doğrultarak kalın perdeleri yavaşça itiyorum.

Bir hain yerine, beyaz tüylü bir kedi buluyorum. Kedi bana acıyan gözlerle bakıyor ve miyavlıyor. Acıkmış olmalı.

Tetikteki tutuşumu gevşetiyorum.

Omzumu zorlamamaya dikkat ederek sehpanın üzerindeki paketleri karıştırıyorum ve jambonu alıyorum. Elimde tutuyorum ve kediye uzatıyorum. O da
memnun bir mırıltıyla yiyor. Onu sevmeme bile izin veriyor.

Çukur'dan önceki hayatımla ilgili neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum ama turuncu bir kedi hatırlıyorum. Sokaklardaki yoldaşım.

Telefonum komodinin üzerinde titriyor. Kedi yemeğini bitirdikten sonra pencereden atlıyor.

Bir teşekkür bile

etmediler. Lanet olası

nankör kediler.

Yatağa uzandım ve telefonumu kontrol ettim. Engellenmiş bir

numara. Zamanı gelmişti.

"Beni bu lanet şehirden çıkarın," diye bağırıyorum cevap verir vermez. "Bir tane daha
Bu can sıkıntısı içinde bir gün geçirirsem hain bana ulaşamadan ölürüm."

Diğer taraftan alçak bir kıkırdama süzülüyor. Storm dostum diyebileceğim birkaç kişiden biri olabilir ama çoğu zaman tam bir pislik. "Bir orospu gibi vurulduktan sonra geri dönmek istediğine emin misin Crow? Ekip seni rahat bırakmayacak."

İnledim. Polise bulaştığım için Sıfır Takımı kıçıma tekmeyi basacak. Gölgelerde yaşadığından emin olan suikastçılar için bu tam bir rezalet.

"Alay edilmeyi kabul ediyorum ama bu pis ve rutubetli yerde bir dakika daha duramam." Sağ tarafımda bir hareketlenme oldu. Silahı sıkıca tutarken başım önüme düştü. Hamamböceği. Sonu gelmeyen saçmalıklar listesine bir yenisi daha eklendi. "Lanet olası enfeksiyondan öleceğim."

"Tamam." Storm'un sesinde mizah var. Sadist dangalak. "İyi ve kötü haberlerim var, dostum."

"Kötü haber. Ateş et."

"Henüz İngiltere'ye geri dönemezsin. Sadece çok büyük bir hata yapmakla kalmadın.
Huzurlu bir kasabada kargaşa, aynı zamanda Güney Fransa'da yakın zamanda gerçekleşen bir terör saldırısı nedeniyle sıkı güvenlik. Bazıları için kaçakçılık neredeyse imkansız olacak.
zaman."

Hay sikeyim. Yumruğum silahın sürgüsünün etrafında sıkılıp açılıyor. "Peki ya lenslerin? Sen Fransız falan mısın?"

"Yarı Fransız."

"Her neyse. Yerliler gibi konuşuyorsun. Çıkar beni buradan." "Çıkaramam.

Hades'in emirleri."

Çifte lanet.

Hades bir şey emrederse, tek seçeneğimiz vardır: itaat etmek.

Alternatifi öldürülmektir.

Ya da daha kötüsü, Omega ilacının dozunu alamamak.
semptomlar ölümün kendisinden çok daha korkunçtur.

"İyi haber mi?" diye soruyorum. Hâlâ silahımı tutarken, böcek fanına odaklanmamak için bir elimi gözlerimin üzerine atıyorum.

"Omega dozlarınızı haftalık olarak alacaksınız. Ghost ve ben Paris ve Berlin arasında paylaştırıldık. Zulanız bittiğinde birimiz orada olacağız. Gözlerden uzak güzel bir yer bul ve bir sonraki emre kadar iyileşmeye odaklan."

"Elbette, Storm. Ben de örgü dersleri alacağım." Yatakta doğruldum.
Gövdemde bir ağrı var. Görmezden geliyorum ve yumruğumu silahın etrafında sıkıyorum. "Siktir!
Bu. Bu görevin temiz bir vuruş olması gerekiyordu. Hedefi öldür ve geri çekil. Ancak belirlenen yerde hedef yoktu ve ben de vuruldum.
Eğilmeseydim, ölmüş olacaktım. Eğer siviller
Bir şekilde o saatte sahile gitmiş olsaydım, hayvan gibi avlanırdım. Birisi Çukur'a ihanet ediyor ve o piçi bulmam gerekiyor."

"Hades biliyor. Bu konuyu araştırmam için beni görevlendirdi bile. Ghost da öyle." Storm sigarasından keskin bir nefes alıyor, şüphesiz. "Ekibin geri kalanı

Zero o Rodoslu kancıkları yakalamaya çalışmakla meşgul. Korumaları ağaçlardaki yosunlar gibi büyüdü ve onlara yaklaşmak imkansız hale geliyor."

Rhodes, bir şekilde Çukur'dan kaçmayı başaran ikinci nesilden üç pislik. Gülümsüyorum. Gurur duymaktan kendimi alamıyorum. Ne de olsa onların eğitmeniydim. Yarattıklarımın küçük asiler olduğunu görmek güzel. Yine de er ya da geç onları alacağız.

"Hades... sabırsızlanıyor," diye devam ediyor Storm. "Onların icabına bakılmasını istiyor."

"Örnek olması gerekiyor." Aksi takdirde, diğer suikastçılar sürüklenmeye devam edecek. Hades Sıfır Takımı'nın sadakatini Omega aracılığıyla kontrol edebiliyor ama bizden sonra terk edildi. İkinci nesil, Rhodes'un nesli, daha iyi sadakat sağlamak için çocukken kaçırılma yoluyla elde edildi. Eğer Hades'in yönetimi altında cehennem çocukları olarak yetiştirilirlerse, sonsuza dek Hades'e hizmet eden iblislere dönüşeceklerdir.

Rhodes bu inancı iptal etti.

"Sadece alçakta kal," diyor Storm. "Arkanda hiçbir iz bırakma. Kimse sizden şüphelenmesin ve bunu anlatacak kadar yaşamasın. Hades'in emirleri."

Tercümesi: pazarlık yok.

Ama Hades'in bilmediği şey ona zarar vermez.

Haini bulacağım ve kellesini Hades'in cehennem kapılarına geri

götüreceğim. Telefonu kapattıktan sonra, yatağın altından spor çantasını

çıkarıyorum.

Yedi tane Omega - bu haftaki zulam - bana bakıyor. Arkamda kimse olmadığı için onlardan kurtulmak daha kolay olacak. Çekilme Semptomlar hâlâ bütün gece acı içinde kıvranmama neden oluyor ama ödünç alınmış bir varoluşla yaşamaktan bıktım.

The Pit'e sadakatimi sağlamak için lanet bir uyuşturucuya ihtiyacım yok. Ait olabileceğim başka bir yer yok.

Bu yüzden onu tehdit eden haini yakalamak zorundayım.

O zaman belki Storm'u ve Sıfır Takımı'nın geri kalanını da Omega'dan arınmaya ikna edebilirim. Bunu henüz yapmamış olmamın tek sebebi

Hades her hareketimizi bir şahin gibi izliyor. Geri çekilmenin beni öldürüp öldürmeyeceğini de bilmiyordum.

Ben
ölmedim.

Henüz.

Bu da hainin korkması gerektiği anlamına geliyor.

Dudaklarımı bir gülümseme kaplıyor. Bir av vaadi heyecanın damarlarımda dolaşmasına neden oluyor.

İşte geliyorum.

Ama önce kalacak güvenli bir yere ihtiyacım var.

*****

Bu Tanrı'nın unuttuğu kasabadaki en güvenli yer, bir tepenin üstündeki kraliçe kadar eski görünen gotik bir konak.

Lanet olası yere ulaşmak için ormanda gezinmem bir buçuk saatimi aldı. Sitedeki talimatları bile takip ettim. Aksi takdirde sayısız saatimi alırdı.

İyi tarafından bakarsak, eğer biri benim peşimdeyse, beni bulmakta

zorlanacaktır. Mükemmel.

Motorumun motorunu kapatıyorum ve evin arkasındaki bir ağacın yanına park ediyorum. Benim
Yara hala yanıyor ve inerken omzumu tutuyorum. Şimdi ev sahibini

ya da hanımefendiyi beni kabul etmesi için ikna etmem gerekiyor.

Kaskımı çıkarıp deri ceketimin ve siyah pantolonumun tozunu alıyorum. Güney Fransa'ya aşık bir turist olacağım.

Kıyafetlerimi ayarlarken, paslanmış Fransızcamı zihinsel olarak çalışıyorum. Fransızlar kendilerinden başka bir dilde konuşulmasından hoşlanmıyorlar ve benim de iyi görünmem gerekiyor.

Botlarıma ve siyah kıyafetlerime bakıyorum. Uygun fiyatlı olduğu kadar güzel.

Birinci katın penceresindeki hareket dikkatimi çekiyor.

Beyazlar giymiş bir figür kıpırdamadan orada duruyordu. Hades'in cehenneminden başka bir şeye inanıyor olsaydım onun lanet bir ruh olduğunu düşünürdüm.

Ağaçları kamuflaj olarak kullanarak konağa yaklaşıyorum. Hâlâ uzaktan bakan figür netleşiyor.

Hayalet ile melek arasındaki ince çizgide duruyor ve daha güzel görünemezdi.

Bu yüzü nerede görsem tanırım. Hastaneden beri birden fazla kez aklımdan geçti.

Lanet olası hemşire Betty.

Beni görmüş olmalı ama başka bir yere odaklanmış gibi davranıyor. Polisi bir ararsam işim biter.

Buna izin veremem, değil mi?

O geyik gözlerinde gizlenen küçük yaşam kıvılcımını söndürmek bir kayıp olurdu, ancak geride hiçbir iz bırakmamak Hades'in bir numaralı kuralıdır.

Eloise

Dışarıda bir şey var.

Yüzümü bulanık cama yapıştırıp ağaçların arasında gizlendiğine yemin ettiğim gölgeyi çözmeye çalışıyorum.

Görüşümü parlak yeşil yapraklardan başka bir

şey doldurmuyor. Dehşet bir defibrilatör gibi

göğsüme tünüyor. *Merde.*

Hayal kurmaya mı başladım? Belki de kendimi bir akıl hastanesine kapatmalıyım. Psikiyatristim beni normal hissettirme konusunda kesinlikle iyi bir iş çıkarmıyor.

İçimden küçük bir ses, normal hissetmek için çalışmam gerektiğini söylüyor. Ama her mantık duygusu gibi, hissizlik de onu karanlık bir uçurumda boğuyor.

Perili pencereden çıkıp kavanozuma gidiyorum. Bir kağıt parçası alıyorum ve şöyle yazıyorum: 'Az önce hiçbir şey olmadığı ortaya çıkan bir gölge gördüm. Eğer bir daha olursa, deli olduğumu kabul edeceğim. Sonra loş odama çekiliyorum. Charlotte zıplıyor

Resepsiyon alanındaki yatağından kalkıyor ve o küçük bacaklarıyla sanki bir ödül için koşuyormuş gibi topuklarıma tırmanıyor.

Muhtemelen aklımın başımda kalmasının tek sebebi o.

Onu kollarıma alıyorum, başını öpüyorum ve kendimi protesto için gıcırdayan yüksek platformlu yatağa atıyorum.

Saat sabahın onu oldu bile. Bu geceki vardiyadan önce uyumam lazım.

Yarım saatten fazla bir süre dönüp duruyorum, komodinin üzerindeki dijital saatin kırmızı neon rakamlarıyla dakikaları sayıyorum.

Tabii ki uyku bana varlığını bahşetmiyor. Verdiğinde bile eskisinden çok daha yorgun uyanıyorum.

Sonsuz bir boş döngü.

Komidinden telefonumu alıyorum ve kiralama sitesine koyduğum ilanı kontrol ediyorum. Biraz ilgi görmüştüm ama evime giden yolları anlatmaya başlayınca ilgi kaybolup gitti.

Sadece bir kişinin gelmesi planlanmıştı ama o da birkaç saat önceydi. Kimse gelmemişti.

İç çekiyorum, telefonu fırlatıp atıyorum. Şimdi ne yapacağım? Böyle giderse *babamın* evi birkaç ay içinde yok olacak.

Hiçbir şey yapmadan oturmak bir seçenek değil. Kendi varlığıma çok az değer veriyor ya da hiç değer vermiyor olabilirim ama bu ev farklı. Benden önce iki nesil boyunca var oldu. Bankanın pis ellerinin onu parçalamasına izin vermeyeceğim.

Çift vardiya çalışabilirim. Zaten uyuduğum da söylenemez. *Anneme* bakmak zorunda olduğum için kendimi sadece bir vardiyayla sınırladım.

Şimdi, atalarımızın eviyle ilgilenmek zorundayım.

Charlotte yatağın ayak ucundaki minderini bırakıp yanıma sokuluyor, yüzüme ve boynuma ıslak yalamalar konduruyor. Sanki iç düşüncelerimi hissediyor.

"Sen bir *insanın* isteyebileceği en iyi arkadaşsın, *küçük* hanım." Tüylerini karıştırıyorum.

Boynumdaki yarayı yalıyor ve yanıyor. İrkiliyorum. Parmaklarım sanki üç gece önceki anıları yeniden canlandırıyormuşçasına yaraya uzanıyor.

O anda ani bir dürtü beni İngiliz gangsteri kışkırtmaya ve onu bana zarar vermeye zorlamaya itti. Hatta belki de beni öldürmeye.

Eğer başka biri beni öldürürse, *annem* ve *babam* evi kaybettiğim için beni suçlamayacaklar çünkü bu tamamen benim kontrolüm dışında olacak.

Ne kadar korkakmışım.

Ama o düşüncesizlik anında bile, kendi kendime uydurduğum korkakça hikayeye inandıktan sonra bile beni öldürmedi. Hollywood filmlerinde olduğu gibi hastaneden kaçtı.

Xavier bana gangsterin şu anda arananlar listesinde olduğunu ve er ya da geç bulunacağını söyledi.

Ben o kadar emin olmazdım. Eğer yarasını kemiren enfeksiyonla hastaneden kaçmayı başardıysa, şimdiye kadar çoktan ülke dışına çıkıp İngiltere'ye dönmüş olması beni şaşırtmazdı. Ya da her nereden geldiyse. Yine de sesi çok İngiliz gibi geliyordu. Tıpkı babamın aksanı gibi.

Dr Bernard hastanın kanında garip bir ilaç izine rastladı. Daha önce hiç görmediğimiz bir şey. Madde zehirli, ama adamın hala hayatta olduğu açık.

Hastane kan örneğini Paris'teki daha büyük bir laboratuara göndermek zorunda kaldı. Hastanedeki herkes gibi ben de ilacın doğasını merak ediyorum.

Beni ilgilendirmemesi gereken pek çok şeyi merak ediyorum.

Parmağımın ucu yaranın üzerinde geziniyor.

O adamın donuk mavi gözlerindeki insan hayatını hiçe sayan bakışlar hiç gitmedi.
O geceden beri. Eğer daha iyi koşullarda olsaydı, beni öldürür ve bu hissizliğe bir son verir miydi?

Parmaklarımı boynumdan çekiyorum ve sırt üstü dönüyorum. Bu mazoşist, korkak düşünceleri durdurmalıyım.

Babamın evi öncelikli. Belki, sadece belki, onu geri aldıktan ve tarihi bir anıt olarak tescil ettirdikten sonra, hayatımı bitirmesi için İngiliz Hasta gibi birini tutarım. Çünkü bunu kendim yapamayacak kadar korkağım.

Başımı sallıyorum, göz

kapaklarım titreyerek kapanıyor.

İyi bir plana benziyor.

Uyanıklık ile uyku arasında bir yerde - ki uykumun çoğu
döngüler hapsolmuş durumda - ahşap döşemedeki bir gıcırtı kulaklarımdan süzülüyor. Gürültülü ya da rahatsız edici değil ama orada. Sonra bir hırıltı sessizliği yırtıyor, yüksek sesli ve agresif... sonra hiçbir şey yok.

Charlotte mu?

Gözlerimi açamadan büyük bir bedenin üzerimde gezindiğini hissediyorum.

Kesinlikle Charlotte'un değil.

Göz kapaklarım açıldığında hastanedeki o cansız bakışla karşılaşıyorum. Ama şimdi daha odaklanmış görünüyor. Öncekinden bile daha az insan.

Sarı saçlarının zarif telleri alnına gelişigüzel düşüyor, neredeyse yanaklarıma değecek. Gözleri turkuazın en koyu tonu; yoğun, kapıcı. Korkutucu. Biri bu gözlerde boğulabilir ve asla bir çıkış yolu bulamaz.

Deri ve altındaki uysal bir şeyin kokusu etrafımı dolduruyor.
Daha yakına eğiliyor, havama el koyup yerine sıcak, tehditkâr nefeslerini koyuyor.

Nabzım fırlıyor. Beni

öldürmek için burada.

Dışarıdaki güneş kadar net. Eğer duygusuz yüz hatları bir ipucu değilse.
Şakağıma soğuk bir şey doğrultuyor. Bir silah.

Öleceğim. Şimdi. Bu adamın ellerinde.

Huzur, sakinleştirici bir hale gibi üzerime düşüyor. Uzun zamandır
hissetmediğim bir rahatlama duygusu beni bir koza gibi sarıyor.

İşte bu kadar. Artık uyuşukluk, otomatik gülümsemeler ya da içimden çığlık atarken iyiymiş gibi davranmak yok.

Gözlerimi kapatıyorum, yanağımdan bir damla yaş süzülüyor.

Çok üzgünüm, baba. *Gitmeden önce evi gerçekten kurtarmak istedim.*

Bu seçenek artık söz konusu değil.

Ölümü beklemek beklediğimden daha uzun sürdü. Uzun saniyeler boyunca hiçbir şey gelmiyor.

Katilimin sert kalçalarının beni kavradığının, nefeslerinin hâlâ tenimi gıdıkladığının ve silahın namlusunun şakağıma dayandığının farkındayım ama sonra... hiçbir şey yok.

Patlama, beyaz tünel ya da Azrail yok.

"Gözlerini aç." Alçak sesle söylenen bu emir etrafımda gümbürdüyor ve göğsümü delip geçiyor.

Neden bu kadar kızgın konuşuyor? Beni öldürmeye gelen o, tam tersi değil.

"Sana gözlerini aç dedim, Hemşire Betty." Sert parmaklarının arasında çenemi sıkıyor.

Bu lanet lakaptan nefret ediyorum. Ben sarışın bile değilim.

Damarlarımda kabullenmeden farklı bir şey dolaşıyor. Öfkeye o kadar benzeyen bir şey ki, inanılır gibi değil. En son ne zaman öfkelendiğimi hatırlamıyorum.

Etimi sıkan aynı adamın hastanede beni öldürmeyi reddetmesi dışında.

"Ne?" Ona ters ters baktım. "Beni öldürmek için buradasın, yap o zaman. Bitir şu işi."

Çenemi kavrayışını hafifletiyor ama elini çekmiyor. Dokunuş yanaklarımda sıcaklığın yükselmesine neden oluyor. Bu mahremiyetten dolayı utanıyorum. Beni kafeslediği pozisyon. İnce, kısa geceliğimden bahsetmiyorum bile. Bu hiç uygun değil.

Ama ben kimim ki hangi pozisyonda ölmem gerektiğini dikte edeyim? Bunu kendim yapacak cesaretim bile yok.

Bu adamdan bir şeyler okumaya çalışarak, donuk bakışlarına bakıyorum.

Kesinlikle hiçbir şey.

Sadece bekliyor gibi görünüyor. Ne için, hiçbir fikrim yok.

"Sadece yap şunu." Onu zorluyorum, sesim amaçladığımdan daha sert. "Çek tetiği."

Sözlerim umduğumun tam tersi bir etki yarattı. Yabancı, dileğimi yerine getirmek ve buraya geliş amacını gerçekleştirmek yerine, silahını şakağımdan çıkarıp kemerinde bir yere saklıyor. Siyah gömleğinin altındaki kaslar hareketle birlikte esniyor.

Yanımda otururken sıcaklığı benimkini terk ediyor, yatak onun devasa ağırlığı altında kayıyor ve gıcırdıyor.

Ne?

Bu bir çeşit numara mı?

"Neden..." Yutkunuyorum, doğrulup onunla yüzleşiyorum. Daha önce sahip olduğum kabullenme duygusu kayboluyor. "Neden beni öldürmüyorsun?"

"Çünkü eğlenceli değil." Kendi talihsizliği ve gezegendeki yanlış giden her şey için beni suçluyormuş gibi sıkılmış ifadesi üzerime düşüyor.

"Ne?"

"Eğer ölümü kollarınızı açarak karşılıyorsanız, benim için eğlence nerede?"

Mon Dieu.

Bu adam ciddi mi? Kendi ölümümü kabullenmeme izin yok mu?

Siktir et bu adamı. Sırf beni öldürmesine izin verdim diye, buna nasıl izin verdiğimi yargılamaya cüret mi ediyor?

Tamam, bu kulağa çok yanlış geliyor. Kimsenin beni öldürmesine izin vermemeliyim.
Ama her halükarda, böyle olmaması gerekiyordu.

"*Connard*." Piç.

"Hey, Fransızca küfür yok, kulağa zayıf geliyor." Mükemmel İngiliz aksanı o kadar soğukkanlı ki, öfkenin eşiğinde olmasaydım büyülenirdim. "Hadi Hemşire Betty, daha iyisini yapabilirsin."

Yine o lakap.

İçimde sıcak bir ateş yanıyor ve önümdeki adamdan başka onu bırakabileceğim kimse yok.

Yataktan fırlıyorum ve gergin parmağımla onu işaret ediyorum. "Eğer beni öldürmeyeceksen, defol git buradan. Senin için bu kadar İngilizceye ne dersin, piç kurusu?"

O kadar geniş sırıtıyor ki, bu çarpıklık ve görünüşte doğal cazibeyle ne kadar yakışıklı göründüğü karşısında bir an için felç oluyorum. Dövmeler gözüme çarpıyor.
Deri ceketinin kolu ve gömleğinin yakası, samimi bir kucaklaşmayla teni boyunca kıvrılıyor. Bu küçük kuşlar ne anlama geliyor?

Oh la la.

Onu süzdüğüme inanamıyorum.

"Çok daha iyi." Hâlâ sırıtıyor, daha önce kapalı olan yüz hatlarında hiçbir kötülük yok. "Ama ben gitmiyorum." Telefonunu eline alıyor ve bana evin ikinci katını kiralamakla ilgilendiğini söyleyen kişiyle yaptığım konuşmayı gösteriyor. "Ben yeni kiracınızım."

Chapter Five

Karga

Ölüm hakkında birkaç şey biliyorum. Onun bir çocuğu olarak büyüdüğümde bu bir veridir. Çukur'a götürüldüğümden beri soluduğum tek şey kan olduğunda.

Ölümün öznelerinin ondan korkmadığını söylemeye gerek yok. Omega'nın her nefeste hücrelerimi yok ettiğini fark ettiğimde bile.

Ölme vakti geldiğinde, öleceğim.

Bizim işimizde bu böyledir. Sadece bir avuç insan saçlarının ağardığına şahit olacak kadar yaşar.

Ama bu kadın?

Bu küçük, güçlü Hemşire Betty mi?

Ölüm hakkında ne biliyor ki onu bu kadar kolay, bu kadar itaatkârca, hiç mücadele etmeden karşılıyor?

Bir kere değil, iki kere.

Sanki eski bir arkadaşıymış gibi ölümün telleriyle oynuyor. Ve bu beni delirtmiyorsa ne olayım.

Neden?

Fransız bir bebeğin neden ölümün yumurtasıyla oynadığını bilmeden tetiği çekemezdim.

Hemşire Betty yatağın kenarındaki ayakta durma pozisyonundan bana bakıyor. Daha doğrusu dik dik bakıyor. Tam anlamıyla. Yumruklarını sıkıyor ve küfür patlamasından sonra yanakları kızarıyor.

Çok sevimli görünüyor.

Kediler dışında bir canlı hakkında bunu söyleyebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Ancak giydiği gecelikte hiç de sevimli bir şey yok. İnce kumaşı mütevazı kıvrımlarını ve dolgun soluk göğüslerini ortaya çıkarıyor. Ve şimdi sertleşmeye başlıyorum.

Sikeyim.

"Sana evimi kiralayacağımı sanıyorsan hayal görüyorsun!" Bağırmaya çalıştıkça sesi geriliyor, bu da bağırmaya alışık olmadığı anlamına geliyor. O yumuşak ses aralığıyla değil.

Yataktan atlıyorum ve yatak protesto için gıcırdıyor. Yaram yanıyor ama acıyı bastırıyorum. Ona doğru ilerlerken Hemşire Betty'nin bakışları her hareketimi takip ediyor ama ne irkiliyor ne de herhangi bir korku belirtisi gösteriyor.

Hay sikeyim.

Benden gerçekten korkmuyor.

Bu... garip. Sıfır Takımı'nın üyeleri ve Hades dışında herkes benden korkuyor. Öyle ya da böyle.

Küçücük bedeninin üzerinde yükseliyorum. Geceliğin o zavallı bahanesi, kremsi göğüslerinin arasındaki V ile benimle alay ediyor. Yüzüne odaklanmak için çaba sarf etmem gerekiyor. "Başka seçeneğiniz olduğunu size düşündüren nedir, Hemşire Betty?"

Bunun mümkün olduğunu düşünmesem de yanakları daha da kızardı. O Komodinin üzerindeki telefona uzanır ve onu göğsüne yakın tutar. "Polisi arayacağım!"

Gerçekten çok sevimli ve seksi. Ki bu doğru kombinasyon olmamalı. Ama dediğim gibi, ben tuhaflık için yaşıyorum.

Kendime rağmen gülümsüyorum, sesim gürleyerek çıkıyor. "Tabii ki yapmayacaksın."

"Tabii ki yapacağım. Bu konuda ne yapacaksın?" Dudakları işbirlikçi bir sırıtışla kalkıyor. "Beni öldürecek misin?"

Lanet olası küçük cadı.

Uysal bir çiçek kokusunu soluyana kadar yaklaşıyorum. Leylak ya da bir şey ifade etmemesi gereken elma gibi bir şey, ama içinde benzersiz bir şey var. Onun gibi kokan bir şey ve bu pantolonumun durumunu daha da kötüleştiriyor. "Bunu isterdin, değil mi?"

Ama gerçekten ölmek istediğini sanmıyorum. Muhtemelen gözlerindeki ilgisizlikten kaynaklanıyor. Onu öldürmeyi reddettiğimde tamamen yok olan bir ilgisizlik.

İki kere.

Öfke duyabiliyor ve bunu iyi yapabiliyor. Sadece yüzeyin altında boğulmuş. Her şeyi içine hapsetmesine neyin sebep olduğunu merak ediyorum. Umursadığımdan değil.

Dudakları bir çizgi halinde inceldi. "Ya git ya da polisi arayacağım."

Telefona uzanıyorum, ama o göğüslerinin arasındaki görünür çizgiye sarılıyor.

Bu jestin beni durduracağını düşünmesi çok hoş.

Daldım. Parmaklarım göğüslerinin derisine sürtünüyor. Sik beni. Göründüklerinden daha yumuşak. Bir avuç kapmak istiyorum. Bakalım avuçlarıma sığacaklar mı?

Hemşire Betty nefes nefese kalıyor, telefonun elimden düşmesine izin veriyor ve geri sıçrıyor. Avuçlarını göğsünde birleştirdi, yanakları kıpkırmızı oldu. Öfkeden mi yoksa başka bir şeyden mi emin değilim.

"I..." Yutkundu ve parmağıyla beni işaret etti. "Seni ihbar etmenin bir yolunu bulacağım."

"Hayır, yapmayacaksın." Telefonu parmaklarımın arasında döndürüyorum. "Şöyle olacak. Bir süreliğine ikinci katı kiralayacağım. Beni rahatsız etmeyeceksin ve hakkımda tek kelime etmeyeceksin. Karşılığında sana birkaç bin kira ödeyeceğim."

Kollarını kavuşturarak ofluyor. "Seni ihbar etmeyeceğimi nereden

çıkardın?" "Çünkü eğer yaparsan... " Onun tatlı, baş döndürücü kokusu Kokuyorum. Sesim düşüyor. "Bütün burayı yakacağım."

Sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. Küçücük yüz hatları bir duygu karmaşasına dönüşüyor; nefret, üzüntü, öfke. Onu temizleyebilecek her şey O kocaman yeşil kapılardan uyuşukluk fışkırıyor. O gözler canlı olmalıydı. Ölüme bu kadar yaklaşmaları hiç adil değil.

Yaşaması ya da ölmesi beni ilgilendirmemeli. Benim işim umursamamak.

"Sen... yapmazdın," diye fısıldıyor, sesi perili. Dehşete kapılmış.

"Dene. Beni." Her kelimeyi vurguluyorum.

Girişteki aile resimlerini ve eski resimdeki adamın burayı inşa ettiğine dair büyük mimari krediyi kaçırmadım. Yaşına bakılırsa, büyükbabası. Yani bu gotik malikanenin onun için duygusal bir değeri var. Bu kayıtsız haliyle herhangi bir şeyi önemsemesi uzak bir ihtimaldi ama keşfedilecek bir zayıflık olduğunu bilmek güzel.

"Ya da daha iyisi," diye devam ediyorum. "Patlatabilirim." Kulağına mırıldanmak için kenara çekiliyorum, "*Bum.*"

Patlamalar Storm'un tarzı, benim değil. Onunla tehdit etmekten zarar gelmez.

Benden uzaklaştı, duruşu gergindi. Ağzından bir dizi Fransızca küfür döküldü. Benim hasta bir piç olduğumla ilgili bir şeyler, falan filan.

Parmağımı dudaklarına götürerek sözünü kestim. "O zayıf Fransızcanla küfretmek konusunda ne demiştim, Hemşire Betty?"

Ben daha farkına varamadan, onun gibi küçücük bir şeyin yapabileceğini hiç düşünmediğim bir şey yapıyor.

Parmağımı ısırdı. Sertçe. Kemikleri kırmayı planlayan kuduz bir köpek gibi. Gözlerinin yeşili ölü gibi değil. Kaynayan bir öfkeyle ateşleniyor.

Lanet olsun.

Kanlı parmağımı kesilmekten kurtarmak için onu ittim. Ve işte.
Kan zaten kaplamış.

"Bana Hemşire Betty demeyi kes!" Tahta zemine kan tükürüyor - benim lanet kanımı -. "Benim adım Eloise, Hemşire Betty değil, seni
Piç kurusu!"

Saldırıya uğrayan parmağımla onun kanlı ağzı arasına bakıyorum. Dudaklarım aralandı, bunu yaptığına inanamıyordum. Ben, Crow, Sıfır Takımı'nın azılı katillerinden biri, Çukur'un kurucu suikastçısı, bir Fransız bebek tarafından ısırıldım.
"Seni küçük -"

"Ödemeyi peşin yap." Sözümü kesiyor, duruşunu genişletiyor ve ayağını yere vuruyor.

"Ne?"

"Bana kirayı şimdi öde dedim. Gecenin bir yarısı ortadan kaybolursan ben nereden bileyim?"

Kafasını yatak direğine vurmadığım için şanslı ve para mı istiyor?

Gülüyorum, ses uzun ve mizahsız. Eloise etkilenmedi. Hâlâ ayağını yere vuruyor, ödemeyi bekliyor.

O bir şey. Çok sinir bozucu ama bir o kadar da büyüleyici bir şey. Yine,

garip bir kombinasyon.

Ama bu iyi bir şey. Bu şehirdeki en güvenli yerde kalarak istediğimi elde ediyorum. Arka cebime uzanıyorum. Bacağının tıkırtısı kesiliyor. Yanaklarının içini çiğniyor, gözleri biraz açılıyor.

Telefonumu çıkardığımda omuzları kamburlaştı. Onun yerine silahı alacağımı mı düşünüyordu?

"Bana banka hesap numaranı ver." Bedavaya kalabilirim, hatta onu kendi mülkünde kaçırabilirim. Ama bu biraz zahmetli olur, özellikle de silahla vurulmuşken. Ayrıca, öldürme sözleşmelerim nedeniyle çok param var. Ne diye saklayayım ki?

Bisikletim hariç, sadece yaşamsal ihtiyaçlar için kullanıyorum. Buna ne gerek olduğunu hiç anlamadım. Ama Hades ve yeraltı ortakları biliyor. O inşa etti
Çukur para kazanmak ve öldürme sözleşmelerimizin büyük bir yüzdesini aldığından emin olmak için.

Numarasını girdikten sonra, kendi hesabımdan birkaç bin avro transfer ettim. İsviçre banka hesabı. Bu en az üç aylık kira için yeterli olacaktır. Bir haftadan fazla kalmayı planladığımdan değil.

Storm ya da Ghost beni buradan hemen çıkarır.

Ona onay mesajını gösterdiğimde Hemşire Betty -namı diğer Eloise- beni kapıya doğru itiyor. "Senin katın bir üst kat. Dışarı çıkmak için merdivenleri kullanmayacaksan, bir daha benim katıma adım atma."

Kapı yüzüme kapandı.

Lanet olası küçük cadı.

Artık birinin benden korkmamasının nasıl bir his olduğunu biliyorum. Çok sinir bozucu.

Belki de gerçek korkuyu göstermeliyim. Ona haddini bildirmeliyim. Ben bu fikri düşünemeden kapı açıldı. Bir kez daha ateşlenmiş küçük yüz hatlarıyla karşılaştım.

"Charlotte nerede?" diye soruyor.

"Char-ne?"

"Köpeğim!"

Neredeyse ayak parmaklarımı ısırıp koparacak olan tüy yumağından bahsediyor olmalı. Köpek gibi, sahibi gibi.

"Eğer ona bir şey yaptıysan....." Cümleyi askıda bırakıyor sanki tehdidi iletmesi gerekir.

Sanki beni tehdit edebilirmiş gibi.

"Ne yapacaksın?" Nefesi kesilene kadar kişisel alanına giriyorum. "Parmağımla başladığın şeye devam mı edeceksin?"

O büyüleyici gözleriyle bana bakıyor ve ben gözlerimi kaçıramıyorum. Sanki kendi yaptığım bir ağa yakalanmış gibiyim. Kafesinden yeni çıkardığım bir canavar.

Bu canavar, şimdiye kadar gördüğüm en güzel ve en ilgi çekici kadın şeklindedir.

Bir viyaklama anı böldü. Eloise başını sallıyor ve sesin kaynağına doğru koşuyor - köpeği dolaba kilitlediğim alt kata.

Bakışlarımı Eloise'in kalçalarının nazik salınımından ya da ince elbisenin beline yapışmasından ayıramıyorum. Kumaş yukarı doğru kıvrılıyor ve görkemli, uzun bacakları ortaya çıkarıyor.

"Yukarı çık!" Merdivenlerden inerken omuzlarının üzerinden atıyor, ahşap her adımda gıcırdıyor. "Kendini bu katta gösterme
tekrar."

Bana bir şey yaptırmanın en iyi yolu, onu yapmamamı söylemektir.

Bela hakkında birkaç şey bilirim. Kariyerim boyunca sayısız sorun yaşadım. Sonuncusu vuruluyordu.

Ama bu kadın?

Bu küçük, güçlü şey mi? İçimden bir ses, başıma açtığım en büyük bela olacağını söylüyor.

*****

Denizin kayalık uçurumunun hemen üzerindeki bir odaya yerleşiyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, dalgaların kıyıya sürekli vurması düşündüğüm kadar rahatsız edici değil. Güvenlik açısından da iyi bir konum. Eğer biri uçuruma tırmanmaya kalkışırsa, çarpan dalgalardan kaçmak için çok fazla zamana ve şansa ihtiyacı olacaktır.

Toz nedeniyle pencerelerin camından çok fazla ışık süzülmüyor. Ben de koyu kahverengi at gözlüklerini takıyorum. Keskin nişancı riski. Gerçi o ince dallarda iyi bir pozisyon bulmak zor olurdu. Ağaçlar yakın olurdu keskin nişancı teçhizatı taşırken tırmanmak imkansız.

Bu konağı kim inşa ettiyse, kesinlikle birinci sınıf güvenlikli bir yer seçmiş.

Yine de çevredeki ormanı araştırıp birkaç tuzak kurmam gerekiyor. Yaralandığım için hayatta kalmak için her türlü yardıma ihtiyacım var.

Gömleğimi çıkarıyorum ve gazlı bezin altındaki yarayı kontrol ediyorum. Eskisi kadar yanmıyor. Bu seviyedeki bir acı benim gibiler için zar zor fark edilir.

Ancak farklı türde bir acı kafama doğru ilerliyor. Yakında felçli bir insandan daha kötü olacağım, bu yüzden bunu hızlıca yapmalıyım.

Tişörtümü sandalyeye attıktan sonra yatağa oturdum ve Paul'ü aradım. Fransa'ya geldiğimde bağlantım oydu. Tek işi beni ülkeye sokmaktı ve bu nedenle görevim hakkında hiçbir fikri yoktu. Ancak hain hakkında bir ipucu bulabileceğini umuyorum.

Sesli
mesaj.

Tekrar.

Sikeyim.

Onu gecekondu mahallesinde ziyaret etmem gerekecek. Eğer bu işle bir ilgisi varsa, ona Joker kartını bahşedeceğim.

Bu kart Sıfır Takımı'nın bir geleneğidir. Ne zaman birimiz bir hedefle oynamak istese, o hedefin üzerine bir Joker kartı yerleştirir. Kartı kim alırsa o kazanır ve hedefle istediği şekilde oynama hakkına sahip olur.

Eğer Paul'ün bu hainle bir ilişkisi varsa, alnına bir kart yapıştıracağım.

Başımın arkasında bir zonklama başlıyor ve sakatlayıcı bir güçle öne doğru fırlıyor. Dişlerimi sıkarak inliyorum. Ayağa kalkmak için antika karyola direğini kullanıyorum.

Yatmak her zaman semptomları daha da kötüleştirir.

Göğsümde bir acı hissediyorum ve bu vurulmaktan çok daha kötü.
Ya da lanet bir balta tarafından saldırıya uğramış.

Tahta bir şeye doğru sarsılıyorum. Düşüşümün şiddetiyle çekmeceler açıldı. Resimler ve kitaplar yere saçıldı.

Acıyı durduramayınca onları takip ediyorum. Vücudum ince bir halıyla kaplı sert ahşap zemine çarpıyor. Alnımdan ter damlıyor ve tüm vücudumu bir titreme sarıyor.

Parmaklarım kasılıyor. Bu kötü bir şey. Nöbet geçirmek üzere olduğum anlamına gelebilir.

Bulanık ve şaşkın bakışlarım spor çantasına takılıyor. Omega'ya. Kurtuluşum ve lanetlenişim. Bir atış ve tüm bunlar sona erecek. Artık her gün acı çekmek yok.

Nasıl olsa öleceğim, o yüzden Omega'nın ya da bir düşman mermisinin bunu yapması kimin umurunda?

Ama sonra, tüm ay boyunca beni çekim yapmaktan alıkoyan düşünceler kafama saplandı.

Bir atış ve ben sadece öldürmek için tasarlanmış akılsız bir makine olacağım.

Bir atış ve kör kan arayışımda kim olduğumu unutmaya başlayacağım.

Tek bir atış ve ben sadece can alırken yaşadığını hisseden bir insan olacağım.

Artık değil.

Başımı tutuyorum, yıkanmış halıya odaklanıyorum. Bedenimi sırtımı yatağa yaslayarak oturma pozisyonuna getirmek için tüm enerjimi harcıyorum. Bu uzanmaktan daha iyi bir alternatif.

Birkaç dakika sonra semptomlar geçecek. En azından nöbet geçecek. Ağrı, iğneleri ilk bıraktığım zamana göre çok daha az şiddetli.
Ayrıca, kurşun yarası ağrı reseptörlerimi etkiliyor. Bu olması gerekenden daha kötü.

Bakışlarım yerdeki dağınık resimlere takılıyor. Dudaklarım aralanıyor. Dayanılmaz acı neredeyse arka plana süzülüyor.

Neredeyse.

Hemşire Betty'nin çocuk versiyonu - ya da Eloise, ya da adı her neyse - yaşlı bir adamın elini tutuyor ve kameraya kocaman gülümsüyor. Adam onun büyükbabası değil. Oh. Kesinlikle değil.

Ölümüm anlamına gelse bile o yüzü unutmazdım.

Eloise'e kalbi varmış gibi gülümseyen o adam Pit'in kurucularından biri. Sıfır Takımı'nın çoğu ölene kadar bize Omega enjekte eden adam.

Doktor Johnson.

Şimdi, kızı benim merhametim altında.

Eloise

Gürültülü bir gümbürtü beni uykumdan uyandırıyor. Ya da uykunun bir taklidi; evre

Gözlerim kapalı ama etrafımdaki her şeyi duyuyor ve hissediyorum.

Yatakta doğruluyorum ve Charlotte'un tombul bedenini göğsüme sarıyorum. Sızlanıyor ama hiçbir şey olmamış gibi uykusuna devam ediyor.

Dikkatim sanki sihirli bir şekilde transparan hale gelebilecekmiş gibi tavana kayıyor.

Bugün her ne yaptıysam çok kötü bir fikirdi. Kim evini potansiyel katiline kiralar ki?

Adını bile bilmiyorum.

Ama *babamın* evi tehlikede. O adamın onu yok etmesine izin verememem. Neredeyse ateşten sayıklarken hastaneden nasıl kaçtığına bakılırsa, tehdidini yerine getireceğinden hiç şüphem yok.

Öğrenmek istemiyorum. Ayrıca,

kaybedecek neyim var ki?

Bana zaten ödeme yaptı. Borçlarımı temizlemeye başlayabilirim. Eğer fikrini değiştirir ve beni öldürürse, öyle olsun. Hayata tutunmak için bir sebebim yok. *Babamın* evinden uzakta.

Yakın olduğum bir akrabam da yok.

Babam hariç - o da şimdiye kadar çoktan ölmüş olabilirdi. Umurumda değil. O piç benim için asla bir baba olmadı.

Oh, merde.

Baba! Baba!

Babamın tüm eşyaları ikinci katta. Bunu nasıl unutabilirim?

Yataktan fırlıyorum, Charlotte'un minik bedeni ellerimden bir hışımla yatağa kayıyor. Ayaklarımı terliklerin içine sokuyorum ve odadan çıkıp merdivenleri çıkarken tökezleyerek bir bornoz giyiyorum.

Kimsenin babamı bilmemesi gerekiyordu, özellikle de karanlık, isimsiz bir yabancının.

Göğsüm kabararak ikinci yatak odasının kapısının önünde durdum ve

kapıyı çaldım. Cevap yok.

Tekrar deniyorum, daha yüksek sesle.

Sağır edici bir sessizlik beni karşıladı.

Garip. Birkaç dakika önce bir gümbürtü vardı. Eminim içeridedir.

Dikkatli parmaklarımla kapıyı iterek açıyorum. Hafif bir protesto gıcırtısı çıkarıyor. Kapı aralandığında karanlık oda ortaya çıkıyor.

Eşikte öylece kalakalıyorum, herhangi bir şekil seçmeye çalışıyorum. "Alo?"

Cevap yok. Onun yerine, serin bir deri kokusu bana doğru geliyor. Ne yapıyor bu? Saklambaç falan mı oynuyor?

Işık düğmesine basana kadar körlemesine sağdaki duvara uzanıyorum.

Oda sarı ışıkla yıkanır. Yarı çıplak bir adam görünür. Yatağın yanında toplanmış. Büyük kasları tam teşhirde. Daha fazlası
Karmaşık kuş dövmeleri kaslı karnı boyunca kıvrılıyor.

Dudakları acıyla büzülmüş, sanki patlamasını engellemeye çalışıyormuş gibi başını iki eliyle kavrıyor. Acılı görünen bir kırışıklık yerleşir

kaşlarının arasında. Alnında boncuk boncuk ter birikiyor, sarı saç tellerini ıslatıyor ve sağ yanağına damlıyor.

"Sorun nedir?" Ona doğru dikkatlice ilerliyorum. Bir tereddütlü adımdan diğerine. Yanıt vermeyince yanına çömeliyorum.

Boğazının arkasından alçak bir ses geliyor. Sızlanma ile inleme arasında bir şey.

Ses beni ateşe yaklaşan bir pervane gibi kendine çekiyor. Yüzündeki acı ve ıstırap, anneminkine rahatsız edici derecede yakın. Acısını benden saklamaya çalıştığında bile, kendim için çizdiğim aptalca umutta yıkanmama izin vermek için. İçten içe, fazla zamanı kalmadığını biliyordum ama yine de Görmezden gel.

Başımı sallıyorum ve İngiliz Hasta'ya odaklanıyorum.

Elim otomatik olarak yarasını kontrol etmeye gidiyor. Bir şey görmüyorum. İsimsiz bir yabancı, bir kaçak, hatta bir katil. Acı çeken bir insan görüyorum. Benim hayatım hiçbir şey ifade etmeyebilir, ama diğer insanların hayatları farklı bir hikaye.

Elimden gelse kimseyi acı içinde bırakmazdım. Ne kadar korkunç olurlarsa olsunlar.

Parmaklarım nabzını kontrol etmek için bileğini kavrıyor. Hızla yükseliyor. Bandajı çıkarıyorum. Sayıklamasının olası bir nedeni olan bir enfeksiyon bekliyordum ama yara temizdi.

Tuhaf.

Adam hala inliyor, kısa süre sonra derin bir hırıltıya dönüşen alçak, tekinsiz bir ses. İlkel, hayvani ve çok acı dolu.

Yerinde çırpınıyor, omuzları titriyor, ta ki kaba kuvvetle yatağa çarpana kadar, içgüdüsel olarak geri itiyorum. Nöbet geçiren bir hastaya, onu kontrol edemediğimiz sürece dokunmamamız gerekiyor. İngiliz hastayı zapt etmek için birkaç erkek hemşireye ihtiyaç var.

Şeytanlar tarafından ele geçirilmiş gibi görünen bu iri adamın sağa sola savruluşunu izlerken ağzım kuruyor. Pazularındaki damarlar ve sert kasları her hareketinde kasılıyor. Karmaşık küçük dövmeler terin parlaklığıyla parlıyor. Sonra sırtını kaplayan büyük bir dövmeye göz ucuyla bakıyorum. Gagası

sayısız küçük kuşu serbest bırakarak geniş bir çığlıkla açılıyor. Ses yok ama tasarım o kadar canlı ki, içimi burkan çığlığı neredeyse duyabiliyorum.

Bir kuzgun.

Dövme, adamın kıvrımlarıyla kararıyor. Gölgeler de yabancı kadar ürkütücü hale geliyor.

Tam da ambulans çağırmayı ve muhtemelen onu ifşa etmeyi düşündüğümde - Bu da evimi havaya uçurmak anlamına geliyor, nöbet azalıyor.

Seğiren parmakları ve sert, ağır nefesleri dışında kıpırdamadan duruyor. Gözleri kapalı ama sanki nöbet geçirmemiş gibi yüzünü bir huzur pelerini örtüyor.

"Hey..." Elini sıkmak için geçici olarak elimi uzattım. "Sen iyi misin?"

Parmaklarım omzuna değdiği anda büyük bir el bileğimi kavrıyor ve tüm bedenim öne doğru çekiliyor.

Bağırıyorum, gözlerim kapanıyor. Ellerim denge için bir şeye tutunmak üzere uzanıyor. Sonunda sıcak bir şeyi kavradım.

Bu da ne...?

Göz kapaklarım yavaşça aralanıyor ve hayatımda gördüğüm en ateşli gözlerle karşılaşıyorum. Kucağına oturmuşum, bacaklarım sert kalçalarının her iki yanında ve iki elim çıplak omuzlarında - kızaran yaranın biraz uzağında. Bornozum birbirine karışmış ve geceliğim kalçalarımın ortasına kadar toplanmıştı.

Yakınlığı ve onun cüssesine kıyasla kendimi ne kadar küçük hissettiğim için nabzım hızlanıyor.
Yanağımın içini ısırıyorum. Daha önce bir erkeğe hiç bu kadar yakın olmamıştım.

Farlara yakalanmış bir geyik gibi, hayatımda hiç görünmemesi gereken buz mavisi gözlere bakıyorum. Ya da evimde. Ya da yakınımda herhangi bir yerde.

Vaat ettikleri ölüm yerine, içlerinde tamamen farklı bir şey parlıyor. Uğursuz bir vaat. Karanlık bir yolculuk. Hissetmem gereken güvenli uyuşukluk yerine, kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor ve omurgamda bir ürpertiye neden oluyor.

Uzun zamandır ilk defa, hissizlik her şeyi ele geçirmiyor. Bir şey yüzeyini tırmalıyor. Vahşi, bilinmeyen ve... *heyecan verici bir* şey.

Heyecan verici.

Oh la la. En son ne zaman heyecanlandığımı bile hatırlamıyorum. "Heyecanlı" ne demek ki?

Sanırım bunun bacaklarımda gezinen karıncalanmalarla bir ilgisi var.

"Kendi kuralını çiğniyorsun, değil mi?" O büyüleyici sesiyle İngiliz aksanı. Başını yana eğiyor, burnu inanılmaz derecede yaklaşana kadar boynumda zonklayan nabzıma kadar. Kalbimin boğazımdan fırlayacağından emin olana kadar birkaç saniye boyunca beni içine çekiyor.

"Ha?" Birkaç saniye sonra başardım çünkü görünüşe göre dilsiz kalmıştım.

"Senin katına asla çıkmamamı söylemiştin, peki benim katımda ne işin var?"

Bu iyi bir soru. Buraya neden geldim ki zaten?

Bir şey bastırıyordu, sonra nöbet geçiriyordu, sonra bana dokundu ve sonra... hiçbir şey. Ve her şey. Hepsi birden.

Parmakları köprücük kemiğimin üzerinde kayıyor, hafif, şehvetli, zar zor dokunuyor. Tüm vücudumu saran bir ürperti beni ele geçirirken bir nefesi bastırıyorum.

Deri kokusunun, sert göğsünün ağrıyan göğüslerime değmesinin ve kalın kollarının beni sarmasının birleşimi zaten çok fazla. Dokunuşunu da ekleyince tenim parmak uçlarının altında yeniden diriliyor.

Bu yabancı hissiyata teslim olma dürtüsü o kadar güçlü ki, onun ötesindeki hiçbir düşünceye erişemiyorum.

Sanki bir ömür boyu bu anı bekledim. Sanki içimde gizlenen her neyse onu ateşlemesini bekledim.

Benim neyim var böyle?

Vücudumda her ne oluyorsa, olmaması gerekiyor. Özellikle de hakkında hiçbir fikrim olmayan bir kaçakla.

Bu yanlış. Kesinlikle yanlış. O tanıdık uyuşukluğu geri istiyorum.

"Bırak gideyim." Göğsünü itiyorum ama içimden bir ses bu hareketin de sesim gibi zayıf çıktığını söylüyor.

"Tekrar söyle ve ciddi ol." Sesini ürperti uyandıran bir gürültüye indiriyor.

İri eli ensemi sıkıca kavrıyor ve başım arkaya doğru eğiliyor. Karnım dönüyor. İyi türden. Tuhaf türden.

Heyecan verici türden.

Sıcak dudaklar boynumdaki nabız noktasını buluyor. Temasla birlikte vücudumda bir titreme oluyor. Derin bir inilti havayı dolduruyor. Dehşetle fark ediyorum ki bu benim inlemem.

Kalçalarım belinin etrafında geriliyor, sürtünme ya da başka bir şey

istiyorum. Beni ele geçiren yanmayı söndürecek herhangi bir şey.

Boynumdaki hassas noktayı emiyor, hafifçe ısırıyor. Karnım
olmayan bir şeye kenetlenir.

Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor, her ne oluyorsa daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum. Sallantılı halime rağmen komodinin kenarına serpiştirilmiş babamın ve benim resimlerimizi seçebiliyorum.

Baba.

Düşüncesi bile beni buzla ıslatmak gibi.

Yabancıdan uzaklaşmaya çalışıyorum. Beni daha sıkı sarıyor. Kolunu ısırdım. Sertçe.

Sonunda beni iten o oluyor. Gözlerindeki buz, tam bir kızgınlıkla üzerime düşüyor. "Seninle ne alıp veremediğiniz var?
Isırıyor musun?"

Dengesiz ayaklarımın üzerinde tökezliyorum. Nefesim kesildi.
Boynumda emdiği yer hâlâ sıcak ve karıncalı.

Ona sırtımı veriyorum ve karışmış bornozumu düzeltiyorum. Sonra resimleri ve albümleri almak için çömeliyorum. Utanç ve mahcubiyet yanaklarımı ısıtıyor. Eğer

Babamın resimleri olmasaydı, bu yabancının benimle oynamasına izin verirdim, değil mi?

Daha da kötüsü, benimle birlikte olmasını istedim.

Merde.

Gerçek bir danışmanlığa

ihtiyacım var. Hem de

çok.

Hormonları ve uzun süre yalnız kalmayı suçluyorum. Bu da çok mantıklı.

Belki de daha fazla dışarı çıkmalı ve bu kadar münzevi olmayı

bırakmalıyım. "Bu senin baban mı?"

Arkamdan gelen derin ses beni çok korkuttu. O olduğunu biliyordum. Hâlâ oradaydı ama sıcaklığının sırtımdan aşağıya yayıldığı noktaya bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim.

"Bu seni ilgilendirmez." Fotoğrafları göğsüme yakın tutarak etrafımda dönüyorum.

Her ailenin bir sırrı vardır. Benimki babam.

"Aslında, burası artık benim odam olduğu için beni ilgilendiriyor."

Yaklaşıyor.

Hareket ederken hiç ses çıkarmıyor, bu da onun

Etkileyici bir fiziği var. Çevik. Güçlü. Gizemli. Bir katilin olması gereken her şey.

Ve bir aptal gibi kollarında eridim.

Bana doğru yaklaşmaya devam ediyor ve elimde olmadan bir adım geri çekiliyorum. Bana dokunmadığı sürece iyiyim. O bilinmeyen, korkutucu durumda sıkışıp kalmamın imkanı yok.

Ama aynı zamanda heyecan verici. Heyecanı unuttun.

Sonunda durduğunda sesi kovuyorum, ama kişisel alanıma girmeden önce değil. Eğer bu beni korkutmak için bir taktikse, işe yarıyor demektir. Kokusu ve boyu beni şaşkına çeviriyor. Hiçbir şekilde kısa boylu değilim; kadın meslektaşlarım arasında her zaman en uzun boylu ben olmuşumdur ama

beni çok küçük hissettiriyor. Göğsüne ve dövmelerine bakmayı bırakıp yüzüne odaklanmak için tüm çabamı harcıyorum. O asi, sarışın saç telleri geriye itilmek için yalvarıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Sık sık nöbet geçirir misin?"

"Bu seni ilgilendirmez." Yüzünü tokatlamak istediğim bir sırıtışla karşılık veriyor.

Sinir bozucu biri.

"Eğer benim çatım altında yaşıyorsanız öyle, Bay..." Kaşlarım çatıldı. "Adın ne senin?"

"Karga."

Sırtındaki gibi. Ayağımı yere vuruyorum. "Bu bir isim değil." "Benim için

öyle." Kapıyı işaret ediyor. "Beni sorgulamanız bittiyse
Sen git."

Kızgınlık kısa sürede yüzeye çıkar. Neden her zaman
Tam olarak hangi düğmelere basacağımı? Onun tarafından kışkırtılmayı nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Ben de babamın resimlerini göğsüme yakın tutarak yanından geçtim ve kasıtlı olarak kötü omzuna vurdum. "Sana yakın bir yerde kalmak istediğimden değil."

Kolumu tutarak beni durma noktasına getirdi. Daha önceki karıncalanmalar tekrar su yüzüne çıkıyor. Fısıldamak için eğildiğinde sıcak nefesler kulağımı gıdıklıyor. "Kollarımda inlediğinde bunu düşünmemiş gibiydin."

Gözlerim açılıyor. Boğazımın dibinde binlerce karşılık oluşuyor ama hiçbiri dışarı çıkmıyor. Şükrediyorum çünkü ilk tepki gevezelik olurdu. Kolumu çekip kurtarıyorum ve her aklı başında insanın yapacağını yapıyorum: Koşuyorum.

Odama varıp kendimi içeri kilitleyene kadar durmuyorum.

Kalbim bir kez daha göğsümden çıkmakla tehdit etmekle kalmıyor, yanaklarım da neredeyse patlayacak gibi oluyor. Ve bedenim, lanet bedenim, ona geri dönmek için kaşınıyor. O günahkâr hisleri tekrar hissetmek için.

Oh la la.

Annemin ölümünden bu yana pek çok şey kaybetmiş olabilirdim ama en azından beni koruyacak bir hissizliğim vardı. Bir kale. Bir kale.

Sadece o duvarlar Crow'un etrafında hükümsüz ve

geçersiz görünüyor. Bu beni hem korkutuyor hem

de büyülüyor.

Chapter Seven

Karga

Evcil hayvanlar muhtaç ve sinir

bozucudur. Kediler hariç.

Odamın kapısını açtığımda Eloise'in şişman köpeğinin hırlamasıyla karşılaştığımda, köpekleri sevmediğimi teyit ediyorum. Hem de hiç.

Ufaklık kaval kemiğime bile ulaşamıyor ama kemiklerimi parçalayıp çiğneyebilecekmiş gibi havlıyor ve hırlıyor.

"Charlotte, değil mi?" Ne biçim bir amcık ismi bu böyle? Başımı sallıyorum. *Fransız.*

"Sana Cheerio diyeceğim. Sürtüklük yapma. Git başımdan." Hiçliğin ortasındaki gotik bir evde, öldürülmesi planlanmamış bir köpekle konuştuğuma inanamıyorum.

Crow'un suikastçı hayatının yok edilmesi.

Cheerio hırlamaya devam ediyor, pençeleri çığlık atarak tahtaya vuruyor. Gümüş rengi kürkünde kir lekeleri var. Birinin banyoya ihtiyacı var.

"Pekala. Hemşire Betty'ye zarar vermeyeceğim." *En azından şimdilik.*
"Katilin sözü."

Köpek de bana inanmış gibi görünmüyor çünkü ayak bileğime saldırıyor. Onu tasmasından tutup kol mesafesine getirdim. Köpeklerin canları yandığında çıkardıkları o ciyaklama sesini çıkarıyor. Onu bırakıyorum ve parmağımla işaret ediyorum. "Bana saldırmayı kes yoksa seni merdivenin altına kilitlerim."

Sanki ne dediğimi anlamış gibi mızmızlanıyor ve başını patilerinin altına saklıyor.

Harika.

Aslında bir köpekle sohbet ediyorum.

Deri ceketimi düzelttikten sonra dışarı çıkıyorum ve gecenin yaz esintisine giriyorum. Okyanusun serin kokusu ciğerlerime doluyor ve nem cildimde bir parlaklık oluşturuyor. Evin önünde durup derin bir nefes alıyorum.

Omega'dayken bunların hiçbirini fark etmemiştim. Kokuları. Havanın saçıma ve tenime verdiği hissi. Tüm bu temel insani hisler ilaç tarafından yutulmuştu. Acı bile. Sıfırıncı Ekip arasında farklılık gösterse de hatırlamaya değer hiçbir şey hissetmedik. Tüketen tek duygu, kan dökme ihtiyacı konusundaki kararlılıktı.

Artık değil.

Kaskımı taktım ve bisikletime bindim. Omzum protesto için ağrıyor.
Hâlâ ağrıyor ama tolere edilebilir.

Cheerio üzgün köpek yavrusu gözleriyle pencereden onu izliyor. Köpek de sahibi kadar yalnız. Bu beni neredeyse kötü hissettiriyor.

Neredeyse.

Ama bunun için zamanım yok.

Haini aramak için üst üste üçüncü gece şehre gitmem gerekiyor.
Ya da Paul. Hain olduğunu düşünmeye başladığım kişi.

Bisikletimi köye giden kıvrımlı toprak yollardan geçiriyorum.
Paul'ü olabildiğince acı verici bir şekilde sonlandırmakla ilgili düşünceler yerine, kafamı sadece Eloise'in görüntüsü meşgul ediyor.

O minyon yüz ve o geyik yeşili gözler düşüncelerime davetsizce girip duruyor.

Üç gün önce, Doktor Johnson'ın onun babası olduğunu öğrendiğimde ilk düşüncem onu öldürmek oldu. Babasının bana çektirdiği onca acı için kafasını o güzel omuzlarından koparmak. Beni kendi adını bile hatırlayamayan bir hiçliğe dönüştürdüğü için.

Sıfır Takımı'nın gençliğimizden beri yaşadığı ve yaşamaya devam ettiği cehennem için.

Ama bunlar çoğunlukla yoksunluk belirtileriydi. Omega etkisini göstermeye çalışıyordu. Etkiler azalınca her şey sakinleşti.
Onu öldürmenin ne anlamı var? Sırf Doktor Johnson'ın kızı diye mi?
Muhtemelen o fotoğraftan sonra onu hiç görmemiştir. Sanki
İntikam Sıfır Takımı'nın ölü üyelerini geri getirecekti.

İntikam duygulara çok fazla dayanan bir şeydir ve bu nedenle anlamsızdır. Bu kadar alçalmayı reddediyorum.

Gerçi Sıfır Takımı intikam konusunda benimle aynı felsefeyi paylaşmıyor. Doktor Johnson'ın çocuğunun var olduğunu öğrenirlerse, ona ölüm nezaketini göstermeden önce aylarca, belki de yıllarca işkence ederler.

Bu görüntü karşısında göğsüm sıkışıyor.

O güzel tenin bozulduğu düşüncesi beni rahatsız ediyor. Onun gibi biri

işkence görmek için yaratılmamış.

Kollarımın arasında sıkışıp kalmış yumuşak kıvrımlarını hatırladıkça sertleşiyorum.
merhametim altında. Çok narin ama aynı zamanda kanlı bir ateş topuydu. O parlak yeşil gözlerde yabancı bir bakış vardı. Uyuşukluk ya da kayıtsızlık değil. Hayır. Ondan başka bir şeydi. İstek, kafa karışıklığı ve heyecanın yakıcı bir karışımıydı.

O anda, her santimi canlandı. Ve bu beni tahrik etmediyse ne olayım.

O geceliği yırtmamak ve onu hemen orada almamak için her şeyimi verdim. O bakışı derinleştirmek. Adımı haykırana kadar uyuşukluğunu sikip atacaktım.

O bakışa yeniden bürünmenin cazibesi beni ne kadar rahatsız etse de mucizevi bir şekilde uzak durmayı başardım.

Eloise dikkat dağıtıcıdır ve dikkat dağıtıcı şeyler görevleri tamamlamak için iyi değildir.

Ayrıca, ben bağlılık yapmam. Sıfır Takımı sürüsüne ait olabilirim ama ben yalnız bir kurdum. Her zaman yalnız çalışırım. Tek başıma hayatta kalırım. Yalnız yaşarım.
Anlamı: hiçbir şekilde bağlılık yok.

Eloise ile işleri daha da ileri götürürsem tam olarak bunun olacağını hissediyorum.

Sistemimden atabileceğim ve sonra da ona veda edebileceğim türden bir kadın değil.

İçgüdülerim Eloise'in benim lanetim olacağını söylüyor. Ve içgüdülerim her zaman haklıdır.

Buradan çıkana kadar mesafemi korumalıyım. Bu kadar basit.

Kasabaya yaklaştıkça motor daha da hızlanıyor. Telefonum titriyor. Storm'dan bir mesaj. "Dozaj 30 dakika içinde." Ekinde bir adres var. Kasabanın kitapçısı.

Saatimi kontrol ettim. Kitapçıların kapanma vakti yaklaşıyor. İyi ki yoksa geç kalacaktım. Hades kimsenin Omega dozajına geç kalmasından hoşlanmaz.

Varoşlara gitmek yerine yönümü değiştirip şehrin kalbine gidiyorum. Kalabalık yerlerde buluşmak genellikle en güvenlisidir. Göz önünde saklanmaktan daha iyi bir şey yoktur. Dikkat çekmediğim sürece polisin ulaşamayacağı bir yerde olacağım.

Erken geliyorum ve gözlerimi kontrol etmek için banyoya gidiyorum. Damla kullanıyorum ama dünkü yoksunluk nöbetlerinden sonra hâlâ biraz şişkinlik var, göz kapaklarımın altındaki koyu halkalardan bahsetmiyorum bile. Hades'in bana dozajı vermesi için kimi gönderdiğini bilmiyorum ama umarım yoksunluktan değil de vurulduğum için berbat göründüğümü düşünecek biridir.

Gece olduğu için güneş gözlüğü bile takamıyorum. Tazelendikten sonra biraz daha damla kullanıyorum ve kütüphanenin arka tarafındaki 'Suç Kurgu' bölümüne yerleşiyorum. Çeviri kitaplardan oluşan sıkıcı bir koleksiyona göz atıyorum.

Fransızlar.

Bazı unvanlarla içten içe dalga geçtikten kısa bir süre sonra, sadece dikkat çekmek istediğinde kullandığı o kendine özgü güçlü çam kokusuyla bir esinti yanımdan geçip gidiyor.

Ki çoğu zaman öyle olmuyor.

Hayalet.

Koridorda soğukkanlı ve soğukkanlı bir ifadeyle yürüyor, elinde deri çanta. Koyu renk saçlarının telleri geriye doğru taranmış. Siyah takım elbisesi mükemmel bir şekilde ütülenmiş. Kahverengi, deri ayakkabıları bile ışıkların altında parlıyor.

Bir hayalete göre, fark edilmek için kesinlikle elinden geleni yapıyor. En son görüştüğümüzde, Sıfırıncı Takım'daki bazı arkadaşları onun Hayalet'ten kurtulmaya çalıştığını söylemişti.
görüntü ve normal görünüyor. Nedenini bilmiyorum. Soracak kadar da meraklı değilim.

Ayrıca, kafası iyiyken ona sorma şansım yok. Omega'dayken Ghost kelimenin tam anlamıyla bayılıyor. Benim ve diğerlerinin aksine, uyuşturucu etkisini gösterdikten sonra ne yaptığını hiç hatırlamıyor. Bu yüzden ona gerçekleri daha sonra anlatan ikinci nesilden birkaç müridi var.

Ghost ve ben birbirimize sırtımızı dönmüş, kitaplara göz atıyor ve birbirimizi tanımıyormuş gibi davranıyoruz.

"Henüz ölmediğini duydum." Deri bir çantayı yere bırakıyor.
Omega.

"Henüz." Çantayı elime alıyorum ve o gözlerimi fark etmeden önce

çıkışa yöneliyorum. "Parasetamol'ü deneyin," diyor hâlâ kitapları kontrol

ederken. "Ağrıya iyi gelir.
semptomlar."

Çığlık atarak duruyorum, yumruklarım çantanın sapını sıkıyor. O

biliyor.

Hayalet bilir.

Bu da Hades'in de bileceği ve benim de Rodos gibi avlanıp öldürüleceğim ve Diablo'nun bulunduğu çöplüğe atılacağım anlamına geliyor.

Bir el omzuma kondu. Sarsılarak geri çekildim ve deri ceketimin altındaki silahıma uzandım. Halkı ve risklerini siktir et. Savaşmadan ölmeyeceğim.

Ghost'un beni öldürebileceği olası yolları düşünürken, Eloise'in yüzü aklıma giriyor. Onunla arama mesafe koymak hiçbir işe yaramıyordu. İşin bu noktaya geleceğini bilseydim, arzuma boyun eğebilirdim.

"Sakin ol, dostum." Hayalet kıkırdıyor, ellerini kaldırıyor. "Yaralıyken beni alt edebileceğini gerçekten düşünüyor musun? Semptomlar ve nöbetler, silah sesi olmadan bile çok canımı yakıyor."

Silahı tutuşumu gevşetiyorum ve ceketimin altında saklı bırakıyorum.
"Sen de mi...?"

"Senin tembel kıçın harekete geçmeden çok önce başladı."

Lanet olsun. Hayalet imajından kurtulmaya karar vermesinin nedeni bu mu?

Mırıldanmak için yaklaşıyor, "Eğer sebebiniz 'Diablo gibi ölmek istemiyorum' gibi bir şeyse, o zaman beni arayın. Böyle düşünen sadece ikimiz değiliz."

Oh. Hay sikeyim. Sıfır Takımı mı? Kaç tanesi geri çekildi?
Ghost gemide olduğuna göre, en yakın arkadaşları Shadow ve Mist de gemide olmalı. Ben de onları zehirden arındırmak için kampanya başlatacağımı sanıyordum. Acaba başka kaç kişi var? Storm belki de...

"Storm değil." Hayalet başını sallıyor. Bazen zihin okuyabiliyor mu diye merak ediyorum. Kalıpları çözme konusunda çok başarılı. "O hâlâ Hades'in kapılarını koruyan köpek."

"Hades konusunda ne yapacaksın?"

"Hades'i sikeyim." Ghost'un kara gözlerinde yanan bir ateş tutuşuyor. Nadiren öfke gösterir, ama gösterdiğinde de bunun çok iyi bir nedeni vardır. "O gidecek
er ya da geç Rhodes'un elleriyle yıkılacak. Sen akıllısın Crow. Batan bir gemiyle birlikte batmayacaksın, değil mi?"

"Sadakat ne zamandan beri batan bir gemi olarak görülüyor?"

"Sadakat mi?" Uzun ve alaycı bir kahkaha atıyor. "Kime? Bizi uyuşturucu bağımlısı ve katil yapan adama mı?"

"Olduğumuz şeye sadakat." İki yabancının İngilizce tartıştığını kimsenin fark etmesini umursamadan onunla burun buruna duruyorum. "Sen, ben ve tüm Sıfır Takımı hayatımız boyunca katil olduk. Yapmak için tasarlandığımız şeyi yapmazsak ne oluruz?"

"Söz sahibi olduğumuz bir şeye dönüşeceğiz. Ne ilaçların ne de Hades'in yapmamızı emrettiği bir şey." Parmağıyla omzumu işaret ediyor. "Bunu bir düşün. Bir süre buralarda olacağım."

Kitapçıdan çıkarken ona bakıyorum.

Çukur'a getirildiğimden beri ilk defa ne halt ettiğimi sorguluyorum. Öldürmenin ve Omega'nın ötesinde, benim için başka bir şey var mı?

Dükkândan çıkıyorum, kaosu anlamlandırmaya çalışıyorum. Karışıklık Omega'nın geri çekilmesinden çok daha kötü.

Tıpkı cennetten inip cehennemime göz atan bir cevap gibi, Eloise'i caddenin karşısındaki bir kafede hemşire üniformasıyla görüyorum.

Cama bakan bir masada oturuyor - ne kadar kötü bir güvenlik tercihi - ve kahverengi saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

Saatimi kontrol ettim. Akşam dokuz. Vardiyasına daha birkaç saat önce başlamıştı.

Onu izlemeyi bırakamıyorum, olduğum yerde sabit duruyorum. Bir yanım beni fark etmesini umuyor. Diğer yanım ise hiç fark etmemesini diliyor, böylece onu gönlümce izlemeye devam edebiliyorum.

Ondan uzak durmanın dezavantajı, onu sadece öğleden sonra vardiyasına giderken görebilmem ve bu da onu yeterince tanımama yetmiyor.

Lanet olsun.

Neden onu doyurmak zorundayım ki? Bağlılık yok, hatırladın mı?

Ghost'la konuşmamdan sonra bu bahane geçerliliğini yitiriyor.

Bakışlarım yüzünün hatlarında ve sadece orada oturarak başardığı o zahmetsiz zarafette geziniyor.

Siktir et.

Caddenin karşısına geçmek üzereydim ki kıvırcık saçlı bir adam arkasını dönerek masasına geldi. Ceketine bakılırsa bir doktor. Onu gördüğümde aklıma gelen ilk şey saçlarını kazıtmak ve suratına bir yumruk atmak oluyor.

Tüylü bir hayvan olarak Cheerio ondan çok daha iyi görünüyor ve ben o köpeği sevmiyorum bile.

Hala ona hangi yönden yumruk atacağımı ve kırıp kırmayacağımı düşünüyorum.

Eloise ona gülümsediğinde bazı kemikleri kırılır. Burnu seğiriyor ve tüm yüz hatları aydınlanıyor. Hiç de kayıtsız görünmüyor.

Sanki biri düğmeye basmış gibi, ruh halim sinirlilikten caniliğe dönüşüyor. Tek gördüğüm kan ve öldürme ihtiyacı. Sanki az önce

Omega düzeltmesi.

Her zaman asık suratlı ve soğukken neden Doktor Curly'ye gülümsüyor? Acaba sevgilisi falan mı?

Bu düşünce damarlarımda yakıcı bir öfke uyandırıyor.

Öldürme niyetimi eyleme geçirmeden önce ters yöne dönüyorum.

Kime gülümsediğinden bana ne? İster Doktor Kıvırcık olsun, ister kapıcı, beni ilgilendirmez.

Hiç de bile.

*****

Gecenin geri kalanını gecekondu mahallelerinde dolaşarak ve Paul'ü sorarak geçirdim. Bu gecekondu halkının iyi olduğu bir şey var: birbirlerini korumak. Özellikle de polisten ya da benim gibi yabancılardan.

Şafak yaklaşıyor ve ben hala nix ile çıkıyorum. Kan basıncım yükseliyor ve bir şeye ya da birine öfkelenme ihtiyacı beni bunaltıyor.

Buna bir de Eloise'in Doktor Curly'ye gülümsediği görüntüler eklenince sabrım taşıyor.

Sikerim böyle işi.

İnsanları silahla tehdit etmeye başlamak üzereydim - ve polisi ararlarsa lanet olsun - bir el pantolonumu dürttüğünde.

Pis bir zeminde yatan evsiz, orta yaşlı bir kadın bana bakıyor. Üzerinde yamalı bir battaniye var. Kırışıklıklar, soluk koyu renk gözlerini ve aşırı kirli yüzünü çevreliyor.

"*Bout du pain*?" Çatlamış dudaklarının arasından söyleniyor.

"Ekmeğim yok hanımefendi," diye Fransızca cevap veriyorum ve önüne çömeliyorum. Dikkatini çektiğimden emin olduğumda, ceketime uzanıyorum ve

Birkaç avro. "Ama Paul Renard'ın nerede olduğunu söylerseniz bende bunlar var."

Parayı kapmaya çalışıyor ama ulaşamayacağı bir yerde tutuyorum. Çizgi filmlerdeki cadılara benzeyen aşırı uzun tırnakları tenime sürtünüyor.

"Hayır, önce bilgi."

"Paul'ü tanımıyorum," diyor Fransızca, göz temasından kaçınarak. O da diğerleri gibi yalan söylüyor. Ama tereddütlü. Bunu araştırsak iyi olur.

Birkaç avro daha ekliyorum ve başımı eğiyorum. "*Renard*'ı tanıyor musun?" Fox. Bu Paul'un soyadı ve varoşlardaki lakabı.

Sanki kurtuluşuymuş gibi paraya bakarken gözleri parlıyor. Muhtemelen öyledir.

"O öldü," diye ağzından

kaçırır. "Ne?"

"Birkaç gün önce. Depo gaz arızası nedeniyle havaya uçtu.
Bir kaza. En azından diğer evsizler öyle diyor." Tüm bu süre boyunca bakışlarını paradan ayırmıyor. "Bana inanmıyorsanız morga bakın."

Kaslarım gerildi.

Paul öldüyse birileri izlerini kapatıyor demektir. Bu da demek oluyor ki... hain hala dışarıda, bana saldırmak için bekliyor.

Paul'un ölümünün bir kaza olmadığına adım gibi eminim.

Kadına parayı veriyorum ve ayağa kalkıyorum. Sonra baldırıma bağladığım yedek bıçağa uzanıp kadına fırlatıyorum. Evsiz kadınların durumu çok kötü.

Bıçakla paranın arasına bakıyor, inanamıyor.

"Biri seni incitirse," diye başımla bıçağı gösteriyorum, "düşünme. Onlara

karşılık ver." Yaşadığım, yaşamakta olduğum ve her zaman yaşayacağım

kurallar.

Motoruma geri dönene kadar atık ve kusmuk kokuları arasında dolanıyorum. Uzun zamandır beklediğim bir iyilik için bir numara çevirdim. Ghost buradaysa, o da peşime takılmış olmalı.

"Biricik Celeste'ye ulaştınız," diyor resepsiyonist gibi mükemmel bir Fransızca'yla. "Doğru fiyat karşılığında her şeyi yapabilirim."

Bisikletime biniyorum. "Bir iyilik isteyeceğim."

Uzun bir duraklama var. Muhtemelen artıları ve eksileri tartıyordur. Hayalet'in etkisi. Celeste ikinci nesilden ve Rhodes'larla aynı gün Çukur'a geldi. Ancak şimdi onlar züppe aristokrat hayatlarına geri dönerken o Hades'in cehenneminde bir iblis olmaya devam ediyor. Hayalet tüm stajyerlerimiz arasında onu tercih etti ve bir nevi akıl hocası oldu.

"Eğer bu ödeme alamayacağım anlamına geliyorsa, hayır. Üzgünüm. Bir sürü kontratım var. Oh, kahretsin. Burada resepsiyon çok kötü, Crow. Ben -"

"Bir iyilik için aradığımı söyledim, Celeste." Sözünü kestim. "Sibirya'nın dondurucu soğuklarında kıçını kurtardığım günü hatırlıyor musun? Ben gelmeseydim ölecektin."

Dilini şaklatıyor. "Kurtarmak biraz abartılı bir ifade, değil mi? Sen de tesadüfen oradaydın."

"Hâlâ sayılır." Kaskımı taktım.

"*Fiiiine*." İnliyor. "Ne istiyorsun? Bil diye söylüyorum, para almadığım şeyleri yapmaktan nefret ederim."

"Sikimde bile değil," diyorum. "İsim: Paul Renard. Deposu kısa bir süre önce havaya uçuruldu. Polis raporlarına ihtiyacım var. Morg raporları. Beni onunla bağlantılı olan kişiye götürebilecek her türlü kanıt."

"Birkaç gün sürebilir." Dikkati dağılmış gibi. "Ama senin için getireceğim Crow-Crow. Karşılığında küçük bir iyilik yapacağına söz verirsen süreci hızlandırmaya bile çalışırım."

Gözlerim kısıldı. Celeste asla küçük iyilikler istemez. Genelde büyük sorun çıkarırlar. "Ne oldu?"

"Rodos'ta sözleşme yapma." "Neden?"

"Çünkü onlar benim!" Gülüyor. "Aaron'ı geri dönmeye ikna edebilirim. Eğer reddederse... Hades'in kontratını kabul eder ve onun işini bitiririm."

"Aaron'ı bitiremezsin, Celeste."

"Neden olmasın ki?" Sanki bu seçeneği düşünmüş gibi tersliyor.

"Çünkü ikinizi de ben eğittim ve ne kadar delirebileceğinizi biliyorum. Ama Aaron'ın çılgınlık seviyesi sizinkinden farklı. Eğer onu kışkırtırsanız, kendinizi öldürtürsünüz."

"Bunu göreceğiz." Telefonu kapatır.

Başımı sallıyorum ve motoru çalıştırıyorum. Neden çocuklarının birbirini öldürmesini istemeyen lanet bir baba gibi hissettiğimi bilmiyorum. O piçlere silah tutmayı ve ateş etmeyi ben öğrettim. Onlara ya öldüreceklerini ya da öleceklerini söylerdim. Onlara bildiğim her şeyi öğrettim, bana emredildiği için değil, hayatta kalmalarını istediğim için.

Peki ne için? Katil olmak ve hatta birbirlerine düşman olmak için.

Bu bizim için sonsuz bir gerçeklik. Seçkin aristokrat yaşamlarına geri dönen Rodoslular bile öldürmekten kendilerini alamıyorlar. Farklı nedenlerle, ama yine de öldürüyorlar.

Ghost'un sözleri bana tekrar çarptı. Sonsuz öldürme döngüsünün ötesinde başka bir şeyin vaadi.

Benim gibi biri için bu mümkün olabilir mi?

Eloise ona gülümsediğinden beri Doktor Curly'yi öldürme hayalim aklımdan hiç çıkmadığından, bundan çok şüpheliyim.

Eloise

Az önce duyduklarıma inanamayarak Xavier'e gülümsedim. "Gerçekten mi?"

Kasabanın en turistik kafesindeki küçük masada yanıma oturdu. Hastaneye beş dakikalık yürüme mesafesinde. O sorduğunda molamızı hastane kafeteryası yerine burada vermeyi isteksizce kabul ettim. Bir şeyi test etmek istiyorum ve Xavier mükemmel bir aday. Benim için böyle bir haberi olduğunu hiç düşünmemiştim.

"Kesinlikle." Çocuksu cazibesini sergileyerek sırıtıyor. "Bana vardiyalarınızı iki katına çıkarmayı sorduktan sonra acil servis müdürüyle konuştum. Departman zaten öğleden sonra vardiyasında personel sıkıntısı çekiyor, bu yüzden size fazladan mesai vermeye çok istekli."

"Teşekkür ederim!" Eğer sarılabilseydim ona sarılırdım. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Babamın evi. Anlamı bu. Bunu Crow'dan aldığım kiraya eklediğimde bankaya geri ödeme yapabilecek ve evi elimde tutabileceğim.

"Benim için zevkti." Xavier koluma dokunuyor ve o devam ederken geri çekilme refleksimi bastırmak zorunda kalıyorum. "Sadece programın konusunda endişeliyim.

Öğleden sonra ve gece vardiyaları sizi yıpratacaktır. Uyumak için fazla vaktiniz olmayacak."

"Ben iyi olacağım. Söz veriyorum."

Xavier o çocuksu tavrıyla gülümsemeye devam edip elini çekmediğinde, kolumu çekme dürtüsü beni ele geçiriyor. Ama bunu yapmıyorum. Buraya ne için geldiğimi test etmem gerekiyor.

Crow'la yaşadığım tüm o çılgınlıkların sadece hormonlarımın bir tezahürü olduğunu kanıtlamalıyım. Bu herhangi bir erkekle de olabilir.

Xavier'e bakıyorum, gülümsemesine karşılık veriyorum. Çok hoş biri. Crow'un sert ve karanlık yüz hatlarının aksine, Xavier yakışıklı ve temiz bir görünüme sahip. Kibar tavırlarıyla hemşireler arasında popüler. *Maman* acı çekerken yanımda nasıl durduğunu ömrümün sonuna kadar unutmayacağım.

Ama...

Minnettarlık ve saygı dışında ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Ateşleme noktası tamamen yok. Kıvılcım yok. Karışıklık yok.

Dudaklarına odaklanıyorum ve onları öptüğümü hayal ediyorum. Aklıma gelen tek görüntü, dolgun, çekici dudaklar ve beni güçlü bir şekilde saran kalın kollar. Kolları. Dudakları. Dokunuşu.

Sadece Crow'un.

Merde.

Başımı sallıyorum. Çatımın altında yaşayan katil hakkındaki bu fantezilerin gitmesi gerekiyor.

Elbette zamanla tüm bu aptallıklar ortadan kalkacak ve ben de uzun zamandır içinde bulunduğum güvenli duruma geri döneceğim.

Kesinlikle.

Kolumu Xavier'in parmaklarının altından hızla çekiyorum ve espressomdan bir yudum alıyorum. Başımı kaldırıp pencereden dışarı bakıyorum.

Karga

Boğuluyorum, neredeyse ağız dolusu kahveyi kendime ve Xavier'e tükürecektim. Yabancı bir sarsıntı hem göğsümü hem de midemi alt üst ediyor.

"*La vache*!" Xavier bir peçete alıyor ve ağzımdan kaçan damlaları siliyor. Bir şey söylüyor ama anlamıyorum.

Tüm dikkatim caddenin karşısındaki bisikletine binen adamda.
Bu mesafeden bile siyah deri ceketin örttüğü geniş omuzları seçebiliyorum.

Şehir merkezinde ne işi var?

Ben durumu analiz edemeden, bisikleti kalabalık caddenin içine dalıyor ve gözden kayboluyor.

Sanki bu onun varlığını geri getirebilirmiş gibi göz kırpıyorum.

Aptal. Arandığını bilmiyor mu? Polisin elinde somut bir resmi olduğundan ya da yabancı olduğunu bildiklerinden değil ama iri fiziği dikkat çekiyor. Korkunç görünümlü bir bisiklet, dövmeler ve deri de eklenince, kendini aydınlatan bir ampul gibi görünüyor.

Cehennem kadar sıcak bir ampul.

Oh la la.

Bu beni ilgilendirmez. İsterse tutuklansın, umurumda değil.

Kesinlikle.

"Eloise?" Xavier yüzümün önünde bir el sallıyor.

"Hmm?" Ona odaklanıyorum, söylediklerinin çoğunu kaçırdığımdan eminim.

"Ųa va?" Bir bana bir de benim baktığım yere bakıyor. "Bir sorun mu var?"

"Hayır." *Evet.*

Tehlikeli bir yabancının yanında bu tür tepkiler vermeye devam edersem kesinlikle bir sorun var demektir.

Güvenli bölgemle oynamasına izin verememem.

Zamanla bu kafa karışıklığının dağılacağından ve kendim olmaya geri döneceğimden eminim.

Kesinlikle.

Umarım.

*****

Sabahın erken saatlerinde, şafak sökmeden hemen önce, eve gidiyorum, bitkin bir halde, alışveriş ve bira ile dolu olarak. En az bir ya da iki saat uyumam gerekiyor ve alkol bazen yardımcı oluyor.

Elimdeki market poşetlerini dengeleyerek ayağımla ittiğimde ön kapı gıcırdıyor.

Charlotte'un koşan ayaklarını ya da 'eve hoş geldin' havlamalarını duymadığımda, üzerime bir korku çöküyor. Çantalar bir saniye öncesine göre çok daha ağırlaşıyor.

"Charlotte?" Sesleniyorum, sesim tiz çıkıyor. Hiçbir

şey.

"Charlotte?" Dudaklarım titriyor.

Boğuk bir inilti havayı dolduruyor. Sanki biri onu incitiyormuş gibi.

Çantaları bırakıp merdivenlerden yukarı koşuyorum, bacaklarımı hissetmiyorum ya da düşüp lanet boynumu kırarsam umurumda değil.

Eğer ona bir şey olursa, kendimi affetmem. Onu kaybetme

düşüncesi gözlerimi yaşlarla dolduruyor.

Sevdiklerimi kaybetmekten bıktım. Charlotte'ı da. Lütfen.

Boğuk sesin geldiği ana banyoya yaklaşırken adımlarım yavaşlıyor.

Terli ellerimle aralık kapıyı itip açarken nabız atışları kulaklarımı

dolduruyor. Çenem düşüp açılıyor.

Hiçbir şey beni göreceğim şeye hazırlayamazdı. Hayal ettiğim dehşet yerine, Charlotte yıkanıyordu.

Crow kürküne su dökerken kuyruğu küvetin içinde ileri geri sallanıyor. Karnını okşarken şampuanı duruluyor. Ne zaman onu okşamayı bıraksa, beni korkutan o boğuk sesle inliyor.

Crow'un sırtı bana dönük, düz siyah bir tişörtün içinde. Çömelmişken bile ne kadar geniş ve uzun olduğunu anlayamıyorum. Ve tüm bu büyüklükte bir adam bir köpeği yıkıyor. *Benim köpeğimi*.

Crow'un çatık kaşlarına bir göz atıyorum, görevi fazlasıyla ciddiye alıyor gibi görünüyor. Gözlerime inanamayarak bir gülümsemeyi bastırıyorum.

Charlotte küvetten dışarı sıçrar. Bir su sıçraması Crow'un yüzüne ve tişörtünün önüne çarpıyor. Kumaşın kaslı karnına nasıl yapıştığı bir an için dikkatimi dağıtıyor. Köpeğim tüm ıslaklığıyla üzerime atladığında bakışlarımı kaçırıyorum.

Çömelip onu kollarımın arasına aldım. Su gömleğime damlıyor. Küvetin kenarından bir havlu alıp onu kuruluyorum.

Crow parmağıyla Charlotte'u işaret ediyor. "Sana kaltak gibi davranmamanı ve olduğun yerde kalmanı söylemiştim."

Yanıt olarak oflayıp pufluyor ve kendini kollarıma bırakıyor.

Crow gözlerini ona dikiyor, o da boyun eğmeden bakıyor.

Saçma sapan konuşmalarına kahkahalarla güldüm. Bu ikisinin nesi var böyle?

Ve ben neden gülüyorum? En son güldüğümden beri çok uzun zaman

geçti. "Tüm bunların senin için çok komik olmasına sevindim."

Crow'un buz gibi bakışları üzerime düşerken
ıslak tişörtünü havluyla kurulamaya çalışıyor. Öldürücü ifadesine bakılırsa işe yaramıyor. Güzel. Manzara kurutulamayacak kadar güzel.

Cehenneme kadar yolun var. Bu düşünce de nereden çıktı?

"Ben de senin sadece Dr. Curly'ye gülümsediğini sanıyordum." Buz hala orada. Bir şey varsa, o da şimdi tam tersine bakıyor.

"Dr. Curly?" Charlotte'u kurulamaya devam ediyorum ve kollarımda usulca havlıyor. "Ah. Xavier'i mi kastediyorsun?"

Huffs. "Tabii ki saç stiline uygun bir kedi ismi var." "Hey!" diye

bağırmaya başladım, sonra durdum. "Bekle. Dün gece beni gördün mü?"

"Evet, seni gördüm." Hâlâ ters ters bakıyor. Onun nesi var böyle?

"Neden şehirde dolaşıyorsun? Polisin seni bulmasından korkmuyor musun?"

Yüz ifadesi biraz yumuşuyor ve şaşırmış görünüyor. "Umurunda mı?"

"Neden yapayım ki?" Ama bunu söylerken bile içimde bir şeyler

kıpırdıyor. "İyi seçim," diyor beni rahatsız eden nötr bir sesle. O mu

yoksa
İnsanların onu önemsemesini istemiyor mu?

Charlotte ona havlıyor. Adam yoğun mavi gözlerini ona dikiyor. "Nankörlük etme. Seni yıkamak için onca zahmete katlandım."

Gülümsüyorum. "Onu yıkamanı kim söyledi?"

"Bir bakayım, belki de kürkünü gri yerine beyaza çeviren tozla ilgilidir."

İrkildim. Onu en son yıkamamın üzerinden iki haftadan fazla zaman geçmiş olamaz, değil mi?

Annemin ölümünden beri zaman birbirine karıştı. Ne yaptığımdan ya da yapmadığımdan tam olarak emin olamıyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanarak Charlotte'un saçlarını geriye doğru karıştırıyorum. Köpeğime karşı çok kötü bir sahip oldum.

"Bunu duymadım." Kafamı kaldırmadan bile Crow'un sesindeki sırıtışı yakalıyorum.

Connard.

"Teşekkür ederim dedim..." Başımı kaldırıp ona bakarken bağırış gibi başlayan ses fısıltıya dönüşüyor. Islak tişörtünü atmış, siyah pantolonuyla kalmıştı.

Yutkunuyorum, hem Charlotte'u hem de havluyu tutuşum sarsılıyor. Köpeğim kollarımdan atladığında fark etmiyorum bile.

Yara hâlâ derisine karşı kızgın ama sertleşmiş kasları gizleyemiyor. Dövmeler sabah ışığının altında parlıyor ve en büyük kuzgunun gagasından kaçan küçük kuşlara gölge düşürüyor. Parmaklarım kaşınıyor dövmelerin arkasındaki anlamı öğrenmeye çalışıyor. Gergin kaslarını gölgeleyen tüm o yara izleriyle bir savaşçı gibi görünüyor.

Güçlü, iri bir savaşçı.

O gerçekten de bir piç, ama çok güzel bir piç.

"Gördüklerini beğendin mi? Kesinlikle beğendim."

Eğlenen, hınzır sesi beni gerçekliğe geri döndürüyor.

Neredeyse kendimi tokatlayacaktım. *Oh la la.* Bakmak mı?

Gerçekten klas, Eloise.

Sonunda bakışlarıyla karşılaştığımda, bakışları benimkilere odaklanmamıştı. Görüş alanını takip ediyorum ve sıcaklık yüzümü boğuyor. Beyaz gömleğimin önü sırılsıklam, sütyenim ve yarı çıplak göğüslerim görünüyor.

Sarsılarak ayağa kalkıyorum ve Charlotte'un havlusuyla üzerimi örtüyorum. Eğer yanaklarım patlayabilseydi, muhtemelen şu anda patlarlardı. "Sapık!"

Kaşını kaldırıyor, ne yaptığını saklamaya bile çalışmıyor. "Yani senin bakmaya iznin var ama benim yok mu? Bu nasıl bir çifte standart?"

"Yaptığım şey bu değildi. Ben... ben..." *Kapa çeneni! Kapa çeneni! Durumu daha da kötüleştireceksin.* "Yarayı kontrol ediyordum!"

Ugh. Neden sadece çenemi kapatamıyorum?

"Oh?" Bana doğru ilerliyor ve geri adım atmamak için tüm irademi kullanıyorum. "O zaman yakından kontrol etmeye ne dersin?"

Şu anda üzerimde yükseliyor, alanımı işgal ediyor ve eğer kendimi toparlayamazsam, geçen günkü o sallantılı dağınıklığa düşeceğim.

Yere odaklanıyorum. "Yara iyi görünüyor."

"Ona bakmıyorsun bile."

"Bakmama gerek yok."

"Emin misin?" Havluyla kaplı göğsüm sıyrılana kadar biraz daha ilerliyor. Onun. Deri ve kendine özgü kokusu beni bir haleyle sarıyor. Kalbim çarpıyor. Çatladığımı hissediyorum, yaklaşmak istiyorum.

Yakınlaşmaya *ihtiyacım* var.

Bu adam, bu yabancı, bu katil, dokunulmaması gereken sınırları aşıyor. Bu doğru değil.

Asla olmamalı.

Avuç içlerim göğsüne yerleşiyor ve onu tüm gücümle geri itiyorum. Zar zor kımıldadı. "Beni yalnız bırak. Bunu neden yapamıyorsun?"

"Gerçekten istediğin bu mu, Eloise?" Sesi bir oktav düşüyor ve beni iliklerime kadar ürpertiyor.

Gözleriyle karşılaşıyorum ve bu çok korkunç bir fikir. Bakışlarının soğukluğu beni samimi bir tutuşun içine hapsediyor. Ve lanet bir aptal gibi kekeliyorum. "Evet."

"Tekrar düşün. Geçen sefer seni öldürmemi istedin ve şimdi de seni yalnız bırakmamı mı istiyorsun? Bedelini ödemeden ölümle oynayabileceğini mi sanıyorsun?"

"O zaman öldür beni!" Damarlarımda öfkeli bir enerji dolaşıyor. İtebilen tek kişi o değil. Ben de geri itebiliyorum. "Başka ne bedel ödemem gerekiyor?"

Havam onunla dolana kadar çenemi parmaklarının arasına sıkıştırıyor. Gözleri kararıyor ve yüzünün çizgileri, beni neredeyse öldürdüğünde tanık olduğum o insanlık dışı versiyona dönüşüyor. Katil versiyonu.

Bu adamın bir sonraki nefesinde bir hayatı kolayca sona erdirebileceğinden hiç şüphem yok.

Yine de korkmuyorum. Aksine, merak ediyorum. Merak ediyorum. Hayret ediyorum.

Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum ama aynı zamanda onu kendimden uzaklaştırma ihtiyacı da hissediyorum. Hepsi birden. O, inşa ettiğim kale için tehlikeli.

Maman'ın ölümünden beri, ama aynı zamanda yaşamak için can attığım bir heyecan. Kısa bir süreliğine de olsa.

"Ölmek istemiyorsun," diyor Crow alçak bir ses tonuyla. "İstediğini sanıyorsun ama tek istediğin duygularının yüzeye çıkmasını engellemek. Er ya da geç, bu şişelenmiş duygular serbest bırakılmalı yoksa seni içten içe boğarlar. Onlar sana saldırmadan önce sen onlara saldırsan daha iyi olur."

Öfke bana bir tren kazası gibi çarpıyor. Kıpırdanmaya çalışıyorum ama parmakları derime saplanıyor, çelik gibi morarıyor. Bu beni bağırmaktan alıkoymuyor. "Psikanalizi kendine sakla! Benim hakkımda ne biliyorsun da beni yargılıyorsun?"

Beni itti. Tökezliyorum ve sırtım güm diye duvara çarpıyor. "Oradaydım. Yaptım bunu. Lanet tişörtü satın aldım, Hemşire Betty. Duygularını uyuşturmanın seni güvende tutacağını sanıyorsan, bir daha düşün. Sadece kendini kandırıyorsun ve içten içe bunu biliyorsun."

"Bırak beni." Koluna pençe atıyorum. Ondan ve söylediği her ne haltsa ondan uzakta bir sığınak bulmalıyım. Duymak istemiyorum. O sonsuz kederin içinde sıkışıp kalmak istemiyorum.

Tek yapmam gereken odama koşmak, kapıyı kilitlemek, yorganın altına saklanmak ve uyuşukluğumun içinde debelenmek.

Crow'un buna tahammülü yok. Beni göğsüyle göğsünün arasına sıkıca hapsediyor.
duvara. Parmakları yüzümü rehin tutmaya devam ediyor. "Sen itiraf edene kadar olmaz."

"Tamam. Haklısın. Bırak gideyim." Beni yalnız bırakması için duymak istediği her şeyi söylüyorum. Duygularımın kabardığını, ateşlendiğini ve yüzeye çıktığını hissedebiliyorum. Yalnız kalmaya ve bu adamdan uzak durmaya ihtiyacım var.

"Söyle."

"Neyi

söyleyeyim?"

"Göründüğün gibi iyi olmadığını."

Göğsümden taşan kaosu yutuyorum. "Ben iyiyim."

Başını sallarken çenemdeki tutuşu sıkılaşıyor. "Tekrar deneyin, Hemşire Betty."

"Bırak beni!" Tekrar çığlık atıyorum, ona karşı kıpırdanıyorum ve göğsüne vuruyorum.
Beni serbest bırakması için her şeyi yaparım. Kapana kısıldım, kayboldum ve kafam karıştı.

Bu duyguların hiçbirine sahip olmamam gerekiyordu. Uyuşmuş hissetmem gerekiyor.

Uyuşukluk güvenlidir.

Crow serbest eliyle iki bileğimi de tutuyor ve başımın üzerinden duvara doğru çekiyor. Yakınıma eğiliyor, nefesi yüzümü havalandırıyor. "İstersen bütün gün burada durabiliriz."

"Lütfen..." Yalvarmaya başvuruyorum. İstenmeyen his yüzeye yaklaşıyor. Tüm bu kaosun dışarı çıkmasına izin veremem.

"Lütfen ne?"

"Lütfen beni kışkırtmayı bırak." Gözlerine bakıyorum, içinde bir parça merhamet bulmaya çalışıyorum. "Beni rahat bırak."

Dik dik bakıyor, bakışlarının mavisi donuyor. "Kabul et. İtiraf et."

"İyi değilim," diye fısıldıyorum sırf vazgeçsin diye. Alışık olduğum kayıtsızlık yerine içimde bir şeyler çatırdıyor. Ses o kadar şiddetli ki, yoğunluğundan gözlerimi kapatıyorum.

"Daha yüksek sesle,"

diye emrediyor. "İyi

değilim."

"Daha yüksek sesle!"

"Ben iyi değilim!" Boğazımdan bir hıçkırık koptu. "İyi değilim. İyi değilim."

Annemin ölümünden önceki görüntüleri gözlerimi dolduruyor. O bir kabuktu, ama yalnız kalmaktansa o kabuğa sahip olmayı tercih ederdim. Babam ben küçükken ortadan kayboldu.
Çocuk. *Babam* öldü ve sahip olduğum tek şey *annemdi*. O benim varlığımın dayanağıydı. O gittiğinde, yalnızlık beni neredeyse parçalıyordu.

Haftalarımı evde bir hayalet gibi dolaşarak, birlikte attığımız kahkahaların içinde yutularak geçirdim. Her gün, tüm bunların bir rüya olmasını ve

Uyandığımda onu, *babamı* ve beni mutlu eden her şeyi bulacaktım.

Ondan sonra hayatın bir anlamı yok. Sadece derin bir yalnızlık. O ve *babam* olmadan nasıl yaşayacağımı çözemiyorum. Onların ölümünden sonra neden hala var olduğumu anlayamıyorum.

Ama iyi olduğumu düşünerek kendimi kandırdım, böylece o duyguların hiçbiri geri gelmeyecekti. Uyuşukluk kederden çok daha iyiydi.

Ve şimdi, bu adam sayesinde, artık kendime bile yalan söyleyemiyorum.

Beni parçalayan ve tekrar bir araya getiren turkuaz mavisi gözlere bakıyorum. Çenemi ve bileklerimi serbest bırakırken Crow'un ifadesi yumuşuyor.

"Ne istiyorsun, Eloise?" Parmağını yanağımda gezdiriyor, bir damla gözyaşını siliyor ve ardındaki her ölü deri parçasını uyandırıyor. "Gerçekten ne istiyorsun?"

Bu adam. Bu yabancı. Bu katil. O hem heyecan hem de tehlike. Adrenalin ve kafa karışıklığı. O istememem gereken her şey ama aynı zamanda arzuladığım tek şey. Bana hayat veren tek şey.

Bir kez olsun, sadece kısa bir süreliğine, uyuşmuş ya da ölü hissetmek istemiyorum.

Kolunu tutuyorum, gözlerinin derin mavisini bir çapa olarak kullanıyorum. "Yaşadığımı hissetmek istiyorum."

Chapter Nine

Karga

Yaşadığımı
hissetmek
istiyorum.

Ağzından çıkan bu kelimeleri duymak bile damarlarımda kan pompalanmasına neden oluyor.

Eloise o kocaman gözleriyle bana bakıyor, parlak yeşil, şaşkınlık ve biraz da korku dolu. Dudakları titriyor ve kolumu kavrayan minik elinin içinden bir titreme geçiyor.

Sanki bunu nasıl yapacağını gerçekten bilmiyor. Nasıl canlı olunacağını.

O pantolonu çekip çıkarmaktan, onu duvara yaslamaktan ve ona nasıl canlı olunacağını göstermekten başka bir şey yapmak istemiyorum.

Ama kafası karıştığında değil. Eğer onu çok zorlarsam, kırılabilir ve bir daha asla kendini toparlayamayabilir.

Ve kendini toparlamasını istiyorum. Neden umurumda olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama Eloise onunla tanıştığımdan beri açıklanamaz biri oldu. Tek bildiğim bu işte onun elini tutacağım. Bu her ne sikimse. Çünkü daha önce
hissizliğin altında gizlenen kadının parçacıkları.

O kadın ortaya çıkmayı hak ediyor.

Boktan fantezilerime kapılmak yerine onu bıraktım ve kapıya doğru ilerledim. "Beş dakika sonra benimle dışarıda buluş."

Olduğu yerde sabit kalır. "Neden?"

Başımı geriye atıyorum. "Öğreneceksin."

Bu kez başını sallıyor, yüz ifadesi belirsizliği haykırıyor. Belirsizlik iyidir. Belirsizlik onu koltuğunun ucunda tutacaktır.

Islak gömleğine ve altından sarkan kaymak gibi göğüslerine son bir kez baktım. O tatlı bedeni bırakıp gitme kararı şu anda çok yanlış görünüyor. Başımı sallıyorum ve koridorda ilerlemeye başlıyorum.

Bir tişört giydiğimde, küçük bir ses bunun beni ilgilendirmediğini fısıldıyor. Bağlanmak yok, hatırladın mı?

Ancak, Eloise'i bu halde terk etmeyi düşünemiyorum bile. Kendini bana açması için onu ben zorlamışken olmaz.

Bu kararla merdivenlerden iniyorum.

Eloise'in korkup kaçmasını ve onu tekme tokat sürüklemek zorunda kalmayı bekliyordum ama beyaz parmak arası terlikleriyle verandada volta atıyor. Minik jean şortu, düz siyah tişörtüyle birlikte kalçalarını sarıyor.

Islak şeffaf tişört yok. Bummer.

Ama o şortlar muhteşem bacakları ortaya çıkarıyor, bu yüzden ıslak gömleğin yokluğu neredeyse katlanılabilir.

Neredeyse.

Eloise beni fark edince volta atmayı bırakıyor ve kollarını göğsünün altında kavuşturuyor. Ayağını yere vuruyor. Endişeli olduğunda yaptığı bir alışkanlık. "Ee, ne oldu?"

Sesinde yine o küçük umut var. Bilinmezlik onu tedirgin ediyor.

Onun gergin görünüşüne bayılıyorum. Bu

başlı başına bir hayat.

Bisikletime doğru yürüdüm, kaskı aldım ve ona doğru fırlattım. Bir çığlık atıyor ama yine de yakalıyor. Ben bisikletime binerken sorgulayan bakışları ben ve kask arasında gidip geliyor.

"Hayır."

"Ne?"

"Hayır. O... *şeye* binmeyeceğim!"

"Saçmalamayın, Hemşire Betty. Tabii ki öylesiniz."

Kaskı bana geri verirken yüz ifadesi saf paniğe dönüşüyor.
Almadığım zaman yere fırlatıyor ve eve doğru koşmaya başlıyor.

Onun kalesi.

Onun lanet olası güvenli

yeri. Ama bugün değil.

Bisikletimi bırakıp kolundan tuttum ve göğsüne kadar geri çektim. benimkine karşı kızarır.

Eloise çırpınıyor, avuç içleri her yöne çarpıyor. Her iki bileğini de arkasına hapsederek onu zahmetsizce bastırıyorum.

"Banyoda söylediklerimi unut. Bir hataydı." Ellerimin arasında kıpırdandı. Tüm yumuşak kıvrımları yavaşça büyüyen ereksiyonuma sürtünüyor.

Hay sikeyim.

"Kaçmayı bırakmalısın."

Biraz gevşiyor, göğsü benimkine karşı hızla inip kalkıyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan yaklaşıyor ve pazumu ısırıyor. Sertçe. Sanki etimle ziyafet çekmeyi planlıyormuş gibi.

"Lanet olsun!" Bileklerini serbest bıraktım. Ulaşamayacağım bir yere kaçmaya çalıştı ama ben onu belinden tutup bisikletin üzerinde önüme yatırdım. Yüzü bana dönük, göğsü benimkinden birkaç santim uzakta ve bacakları kalçamın her iki yanında.

Çılgınca sağını solunu ararken gözlerinden panik fışkırıyor. Muhtemelen bir çıkış bulmaya çalışıyor. Bu işe yaramadığında, ifadesi dehşete kapılıyor ve giderek daha çok kapana kısılmış bir hayvan gibi görünüyor.

Kapana kısılmış her hayvan gibi öne doğru eğilip saldırmaya

çalışıyor. Avucumla ağzını kapatıyorum. "Sen köpek misin lan?"

Cheerio bile onun kadar ısırmıyor.

Eloise tekrar ısırmaya çalıştığında, elimi çekiyorum ve hareket etmeyi bırakana kadar onu sertçe aşağı itiyorum. "Beni bir daha ısırırsan ağzını tıkarım."

"Bırak beni gideyim." Çaresizlik sözlerine ve gözlerinin ateşli yeşiline sinmiş. "Senden bir daha hiçbir şey istemeyeceğim, lütfen."

Yalvarışını duyunca tutuşum neredeyse bozuluyor. Altımda çırılçıplakken yalvardığını hayal etmek bile pantolonumun gerilmesine neden oluyor. Ama hayır. Orada
ilgilenmemiz gereken daha önemli şeyler var.

Motor canlanır. Eloise kaskatı kesiliyor.

Hareket etmeye başladık ve ben onu telaşlandırmamak için daha yavaş gitmeye çalıştım. "Dur-"

Daha cümlemi bitirmeden Eloise önüme yapıştı. Kolları boynumu sarıyor ve başı omzumun kıvrımlarına gömülüyor.

Planım ona ormanı göstermekti, saklanmasını sağlamak değil, ama bu pozisyon beni rahatsız etmiyorsa ne olayım.

İşleri daha da kötüleştirmek için bacakları belime dolanıyor ve beni çelik bir tutuşla hapsediyor. Buna leylak, elma ya da doğal kokusu her neyse onu da ekleyince konsantrasyonum neredeyse buharlaşıyor.

Ormanın dar toprak yolunda ilerlerken odaklanmaya çalışıyorum. Işınlar sabahın erken saatlerinde gökyüzünü aydınlatmaya başlıyor ve güneş tepede görünmeden önce Eloise'i zirveye ulaştırmak istiyorum.

"Gözlerini aç ve etrafına bak," diyorum.

Başını sallıyor, yüzünü hâlâ boynuma saklıyor. Alışılmadık bir ihtiyaç, ona bu şekilde sahip olma dürtüsü var. Bu çok garip. Hiçbir şeye sahip olmak isteyecek kadar imrenmemiştim.

Ama yine de, Eloise ve tuhaflığın aynı lanet şeyin farklı isimleri olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Kendimi bu düşünceler zincirinden uzaklaştırmak için ona "Saklanmaya devam edersen asla yaşadığını hissetmeyeceksin" diyorum.

Denizin kayalık kıyısındaki bir yoldan geçerken bir süre yanıt gelmiyor. Bizi yukarı doğru daha hızlı itmek için hızımı arttırıyorum. Tepeye doğru.

Eloise isteksizce geri çekiliyor ama boynuma ve belime sarılmaktan vazgeçmiyor.

Gözlerinde hâlâ bilinmeyene karşı doğuştan gelen bir korku var ama aynı zamanda merak da var. Sonunda pırıl pırıl mavi çevremizi algıladığında, merak huşu haline dönüşüyor.

"Vay canına," diyor, bakışlarını aşağıdaki denize dikmiş.

"Hayatınız boyunca burada yaşadınız ama bu yürüyüşü hiç yapmadınız mı?"

"Getirdim. Büyükbabam beni buraya getirirdi." Yüzünü bana dönüyor. Bu yakınlık onun havasını, bağımlılık yapan kokusunu ve kaslarını hâlâ kilitleyen o küçük korkuyu solumamı sağlıyor.

Hepsini alıyorum. Hepsini istiyorum. Onun sunduğu her şeye sahip olmamayı hayal bile edemiyorum.

"Uzun zamandır buraya gelmemiştim," diye devam ediyor ve manzarayı seyretmeye geri dönüyor.

İyi karar. Gözlerinin içine bir saniye daha bakarsam ikimizi de uçurumdan aşağı attırırım.

Turuncu tonun ufku kaplaması için tam zamanında tepenin zirvesinde duruyorum.

Eloise, pırıl pırıl mavi denizin arkasından doğan güneşi izlerken yerinden kıpırdamıyor.

Güneşin doğuşunu tamamen unutuyorum ve çok daha parlak bir şeye

odaklanıyorum. Eloise.

Dudakları aralanıyor ve gözleri açılıyor, yeşil sarıyı yansıtıyor ve turuncu ışık büyüleyici bir parıltıya dönüşüyor. Göğsünün benimkine karşı sabit ritmi ereksiyonumu kontrol etmemi zorlaştırıyor.

"*Merveilleux*," diye mırıldanıyor, kendini tamamen manzaraya kaptırmış bir halde.

"Gerçekten de harika." Nefesim boynunun kenarına değiyor çünkü farkında olmadan öne doğru eğilmiş ve lanet bir köpek gibi salyalarım akmak üzere olabilir.

Eloise'in dikkati bana doğru kayıyor ve sanki kucağımda olduğunu yeni fark etmiş gibi, yanakları kıpkırmızı kesilmiş bir halde bisikletten iniyor.

Bu çok sevimli.

"Yani, um..." Etrafına bakınıyor, sırtı uçuruma dönük ve önü bana dönük. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi," diyorum bisikletime yaslanarak, "sır zamanı,

aşkım." "Ha?"

"Daha iyi hissetmek için içini dökmelisin. En azından terapide böyle söylüyorlar."

Yanağının içini ısırırken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Hiç terapiye gittin mi?"

"Bunun konuyla ne alakası var?"

Omuz silkiyor. "Sanırım öyle değil. Ama sırf sen söyledin diye konuşmayacağım. Sen benim psikiyatristim değilsin."

"Senin psikiyatristin berbat bir iş çıkarıyor. Ben daha iyi bir alternatifim." "Hala hayır." Ama gülümsüyor ki bu iyiye işaret. Ona rüşvet verme zamanı. "Karşılığında, bana her şeyi sorabilirsin."

İlgisi artar ve bir adım öne çıkar. "Gerçekten mi?"

"Devam et. Ateş et." İlk etapta açıklayacak bir şeyim olduğundan değil.

"Gerçek adın ne?" diye o kadar hızlı soruyor ki, soruyu zar zor algılıyorum.

"Benim bir adım yok."

"Tabii ki biliyorsun. Herkesin var."

"Ben herkes değilim. Olsam bile hatırlamıyorum."

"Neden olmasın?" Yanımdaki bisiklete yaslanıyor, bakışları meraklı bir kedi yavrusu kadar meraklı.

"Çünkü onlu yaşlarımın başında bir suikast örgütüne alındım. Ondan önceki her şey bir bulanıklık."

Sesli bir şekilde yutkunuyor. "Ailen bile mi?"

"Ailem bile." Sisli anılar - Omega tarafından yok edilen anılar - aklıma geliyor. "Sadece çok fakir olduğumuzu, bazen sokaklarda yattığımı hatırlıyorum. Sanırım annem ya da üvey annem ya da her neyse Rus'tu çünkü hep o dilde küfür ederdi. Ve bir kedim vardı. Bir turuncu sokak kedisini kanatlarımın altına aldım ve ona 'Turuncu' adını verdim çünkü görünüşe göre o zamanlar hayal gücüm yoktu."

"Onları bulmayı hiç denemedin mi?"

"Hayır." Bunu birkaç kez düşündüm ama cevabım her zaman 'Siktir et hayır' oldu. Ben olsam ne derdim? Merhaba anne. Merhaba baba. Kaçırılan ve ilgilenmediğin oğlunu hatırlıyor musun? Sürpriz, sürtükler, ben ölmedim, onun yerine bir katil oldum. Sizi tekrar gördüğüme sevindim ama bu buluşmayı kısa kesmek zorunda kalabiliriz çünkü Omega yüzünden ödünç alınmış bir zamanda yaşıyorum.

Benim hakkımdaki tüm bu konuşmalar tüylerimi diken diken ediyor. Öyle de olması gerekmiyor. Uzun zamandır geçmişimle barış içindeydim çünkü Çukur'u ait olduğum yer olarak kabul etmiştim. Ama geri çekildikten ve o lanet Hayalet'le konuştuktan sonra artık o kadar emin değilim.

Bu konuyu Eloise ile konuşmak, nereye ait olduğumu daha da fazla sorgulamama neden oluyor.

"Benden bu kadar." Dönüyorum, böylece görüş alanıma giriyor. "Bana kendinden bahset."

Sessizliğini koruyor, yanağını dişliyor.

"Anlaşma anlaşmadır, Eloise."

Bakışları denizde kaybolurken ruhunun derinliklerinden bir iç çekiş kopuyor. "Hayatım boyunca *babam* ve *annemle* birlikte bu evde yaşadım. Bu benim
Küçüklüğümden beri cennetteyim. Sonra büyükbabamı kaybettik. Bu beni paramparça etse de, hala *annem* vardı."

"Peki ya baban?"

Bana doğru baktı. "O da senin gibi İngiliz."

"Söylemiyorsun." Alaycı ses tonumun farkına varıyorum ve hemen devam ediyorum: "Sanırım İngilizce aksanınızın diğer Fransızlar kadar korkunç olmamasının nedeni o."

Beni dürttü. "Senin Fransız aksanın da korkunç." "Peki,

baban hakkında..."

"O..." diye duraklıyor, belli ki sözlerini tartıyor. "Annem ergenlik çağının sonlarında asi bir dönem geçirmiş, İngiltere'ye kaçmış ve babamla tanışmış. Birkaç ay sonra annem karnında benle birlikte büyükbabamın yanına döndü. Babam

hiçbir zaman tam olarak yanımda olmadı ve sadece birkaç ayda bir ziyaret etti. Sonra, ben 15 yaşıma girdikten sonra, bir daha ortaya çıkmadı. Bir daha gelmeyi planladığını da sanmıyorum.
geri dönün."

Bir tereddüt var. Bir umut. Hay sikeyim. Onun döneceğini mi umuyor? Bir gün bu inancı düzeltmeliyim.

"Uzun bir süre sadece ben ve *annem vardık.* Sonra, son senemde beyin kanserine yakalandı. Ona bakabilmek için hemşireliği seçtim. Yedi yıl boyunca savaştık." Sesi titriyor ve gözlerini siliyor.
gözyaşı yok.

"Başarısız ameliyatlara ve iyileşme planlarına rağmen savaştık. Vazgeçmek ve kalan zamanını benimle birlikte evimizde geçirmek istediğini bilmeliydim, hastane makinelerine bağlı ve acı içinde değil. Ben bencildim. Onunla sadece birkaç hafta geçirmek istemiyordum. Bir ömür boyu istiyordum ve bu yüzden onu başka bir ameliyat için zorladım. Hayatta kalamayacağı bir ameliyat."

"İşte oldu." Bir damla gözyaşı yanağından süzülüp ağzına inerken bana gülümsüyor. "Annemi ben öldürdüm."

"Hayır, sen yapmadın. Kanser yaptı." Onu kollarıma almak istiyorum ama tekrar kaçma riski beni durduruyor. "Bu yüzden mi ölmek istedin?"

"Neden geçmiş zamanda söylüyorsun?" Omuzları sertleşti. "Hâlâ ölmek istiyorum."

"Canlı hissetmek istediğini söylediğini sanıyordum."

Kollarını kavuşturuyor, ayaklarını toprağa vuruyor. "Benim gibi biri için bu imkansız. Ölsem daha iyi."

"Daha kolay demek istiyorsun. Ve korkakça."

Bana dik dik bakarken duruşu genişliyor. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da beni yargılıyorsun?"

"Senin lanet yalanlarını yargılıyorum. Ölmek istemiyorsunuz, Hemşire

Betty." "İstediğimi söyledim!"

Bir saniye içinde bir elimle ensesini kavradım. Diğer elimle de onu uçurumun kenarına sürüklerken bileklerini arkadan kilitliyorum.

Eloise inliyor. Çakıl taşları ayaklarının altından yuvarlanır ve suyla buluşmadan önce birkaç metre düşer.

"O zaman dileğini gerçekleştirmeme izin ver," diye fısıldıyorum kulağına. "Genelde öldürmek için çok para alırım ama seninkini bedavaya yapacağım. Bunu bir sadaka olarak düşün. Tek bir itiş kafanı o kayalara çarpıp parçalamaya yeter. Bir itiş ve oyun bitecek."

Tüm vücudu titremeye başladı. Kollarımda titriyor, yüzü kıpkırmızı. Geniş yeşil gözleri kırpmadan aşağıdaki suya bakıyor.

Hay sikeyim.

Gerçekten bunu düşünüyor mu?

Ölmesine izin veremem. Sonunda kendine gelmeye başlamışken olmaz.

Ama bunu tek başıma iptal etmek yerine, onun bu adımı atmasına ihtiyacım var. Karar veren kişi.

"Ne olacak, ha?" Bacaklarından biri kenardan sarkana kadar onu daha da itiyorum. Parmak arası terliği suya düşüyor. "Çürümüş bedenini ıssız bir yerde bulmaları ne kadar sürer sence?"

"Hayır!" Çığlık atıyor, kollarımda aniden dönüyor, dengemi kaybedip geriye doğru düşüyorum. Onu kendimle birlikte çekerken toprak sırtıma çarpıyor.

Eloise'in kolları belimi sarıyor, yüzü göğsüme gömülüyor ve bacakları benimkilerin arasına sıkışıyor. İşte o zaman onları hissediyorum.

Gözyaşları.

Cesaretine o kadar şaşırdım ve gurur duydum ki içimden bir şey koptu.

Cesaret hakkında birkaç şey bilirim ama sert adamlar bile son anlarında korkak gibi sinerler.

Ama bu kadın?

Bu küçük, vahşi kadın tüm gücüyle bana mı yapışıyor? Buna

katlanamıyor.

Verili olduğunu düşündüğüm şeyleri sorgulamama neden oluyor.

Başını göğsümden çekiyorum ve dudaklarını vahşi bir öpücükle yakalıyorum.

Yaşadığını hissetmeye ihtiyacı olan tek kişi Eloise değil. Ben de tam olarak bu hissi, tutkuyu ve daha fazlası olabileceğimi bilmeyi arıyordum. Ve hepsi kollarımdaki bu kadın yüzünden.

Beni bir şeyleri arzulamaya itiyor. İmkansız

şeyleri. Hayatta kalmayı istemek gibi.

Eloise

Crow beni öpüyor.

Dudakları aynı anda hem sert hem de yumuşak, gözlerindeki okyanus gibi beni içine çekiyor. Ağzıma sahip olurken güçlü kollarında eriyorum.

Aynı anda hem sert, hem tutkulu, hem şefkatli, hem de muhtaç. Yanlış olmalı. O beni uçurumdan aşağı itmeye çalışan bir katil. Ve yine de, sadece doğru hissettiriyor.

Kesinlikle doğru.

Birkaç saniye önce hissettiğim tüm dehşet yabancı ve... *heyecan verici* bir şeye dönüşüyor. Midem sıkışıyor ve enerji içimde dalgalanıyor.

Crow saçımı çekiştiriyor. Ağzının içinde soluk soluğa kalıyorum ve o da bu fırsatı değerlendirip beni yutuyor.

İçime doğru itiyor, kaba, özür dilemeden. Sertliği vücuduma sürtünüyor. Kalçalarımın içinde. Kıyafetlerimiz tek engel. Bastırmaya çalışsam bile heyecanım damarlarımda fokurduyor.

Oh la la.

Bu bir hata. Öyle olduğunu biliyorum. Ama hatalar bu kadar tutkulu ve heyecan verici olmamalı.

Hayatım boyunca, hayatta olmanın çalışmak ve para kazanmak anlamına geldiğini düşündüm.
*Maman'*ın bakımı. Onun ölümünden sonra hayatta olmak, nefes almak ve yaşayanların dünyasında var olmaktan ibaret hale geldi.

Şimdi, Karga beni çözme noktasına kadar ağzımı talep ederken, bir şey kafamın içinde şaklıyor. Hayatta nefes almaktan ya da var olmaktan çok daha fazlası var. Hayat basitçe böyle çiğ bir öpücükte bulunabilir.

Elleri tişörtümün altında dolaşıyor. Parmaklarının uçları tenimi tutuşturuyor. Isı beni boğuyor ve bacaklarımın arasında birikiyor. Kollarım karnındaki kasların etrafında sıkılaşıyor. Ona dokunmaya ya da yakınında olmaya doyamıyorum. Bunun yanlış olduğunu biliyorum ama doğru bana ne getirdi?

Bu yüzden tüm mantığa, sağduyulu olan her şeye rağmen, bu her neyse içinde boğuluyorum. Sonuçları umurumda bile değil, çünkü uzun zamandır ilk kez yaşadığımı hissediyorum.

Canlı... Ne garip bir kelime bu.

Crow çok ihtiyacımız olan havayı almak için çekildi. Ben daha nefes alamadan beni sırtüstü çeviriyor ve o da üstüme çıkıyor. Nefesim kesildi.
Yer sert ama tüm dikkatim üzerimde gezinen adamda.

Yüzündeki sert çizgiler vücudumda dolaşan açıklanamaz hisleri yansıtıyor. Boynundaki dövmelere hayranlıkla bakmaktan ve kalın pazularındaki dövmelere dokunmaktan kendimi alamıyorum.

Crow dizleriyle bacaklarımı aralıyor ve aralarına yerleşiyor. Karnımın alt kısmı zonkluyor ve vahşi bir boşluğa dönüşüyor. Sadece onun doldurabileceği bir boşluk. Başım bir duygu karmaşası içinde yüzüyor. Şehvet.
Kafa karışıklığı. Korku.

Hiçbir şey duygularımı kamufle edemez. Uyuşukluk yok. Korkaklık yok. Yine de bir parçam bu her neyse ondan kaçmam için beni zorluyor. Ancak Crow'un buz gibi bakışlarındaki delici ifade beni yerimde tutuyor.

Ondan kaçmak istemiyorum. En azından şimdi.

Bu yüzden hayatımda hiç yapmadığım cesur bir hareket yapıyorum; uzanıyorum, gömleğinden tutuyorum ve dudaklarımı tekrar onunkilere mühürlüyorum. İçime hayat üflemesini istiyorum.
Çünkü tanıştığımızdan beri bunu çok iyi yapıyor. Onun varlığı her zaman dengemi bozdu.

Heyecan verici bir şekilde.

Sıcak bir dil bacağımı yalıyor. Bir dakika. Crow beni öpüyor, peki bacağımı kim yalıyor?

Öpüşmeyi kesiyorum - ne kadar nefret etsem de - ve aşağı bakıyorum. Charlotte baldırıma ıslak yalamalar vuruyor, dikkatimi çekmeye çalışıyor.

"Kahrolası köpek." Crow arkasına yaslanır ve gözlerini ona diker. "Burada ne halt ediyorsun, Cheerio?"

Bir kahkaha patlatıyorum ve Charlotte'u kollarıma almak için doğruluyorum. Sızlanıyor ve yemin ederim ona ters ters bakıyor.

"Cheerio?" Ben soruyorum.

"Charlotte'tan daha az amcık." Duraklıyor. "Daha da önemlisi, az önce beni engelledi mi?"

Yanağımın içini ısırdım. "Sanırım öyle yaptı."

"Hayatta olmaz." Onu elimden almak için uzandı ama bir şey titreşti. Telefonu.

Parmağıyla Charlotte'u işaret ediyor. "Bu iş daha bitmedi,

Cheerio." Cevap olarak ofladığında gülümsemekten

kendimi alamıyorum.

Crow bile biraz eğlenmiş görünüyor, ama sonra telefonunu kontrol ediyor ve ifadesi kapanıyor. Ayağa kalkıyor, yüz hatları kararıyor ve duruşu düzeliyor. Artık o şakacı Karga, seksi Karga ya da kötü Karga bile değil.

Gözleri artık muziplikle parıldamıyor. Parıltılarını kaybedip ölüyorlar. Herhangi bir yaşam duygusundan tamamen yoksun.

Bir katilin gözlerinin içine bakıyorum. Adını ya da ailesini bile hatırlamayan birinin çünkü tüm varlığı insanların hayatlarına son vermek üzerine kurulu.

Katil olmak gibi bir seçeneği olmasa bile, yine de bir katildir.

Omurgamda bir ürperti beliriyor. Dikkatlice ayağa kalkıyorum ve sanki bu ondan uzak durmama yardımcı olacakmış gibi Charlotte'u göğsüme yakın tutuyorum.

Katil tarafımı göz ardı edip onu tüm tutkumla öptüğüme inanamıyorum.

Bir parçam, aptal bir parçam, umursamıyor ve şans verilse bunu tekrar yapardı.

O kısım aptalca.

"Geri dönüyoruz," diyor kopuk bir ses tonuyla, telefonunu cebine atıyor ve bisikletine atlıyor. Önüne bakıyor, benim katılmamı bile beklemiyor.

Charlotte'u kask çantasına yerleştiriyorum ve onun arkasına geçiyorum. Motor altımızda devirleniyor ve yola çıkıyoruz. Adamın yüzünde bir gerginlik var.
parmaklarımın altındaki omuzlarına tutunuyorum. Bu korkunç bisiklete binmekten hâlâ biraz korkuyor olsam da, tek düşünebildiğim onun ruh halini neyin değiştirdiği.

Şimdi düşünüyorum da, Crow o gün onu kimin vurduğundan hiç bahsetmedi. Neden ilk etapta Fransa'da? Neden o nöbeti geçirdi? Kan dolaşımındaki gizemli ilaç yüzünden mi?

Sayısız soru ve cevap yok.

Crow evin önüne geldiğimizde motoru kapatmıyor. Uzaklara bakıyor, inmemi bekliyor. Motorunun yanında duruyorum, ama
sormak istediğim sorular ortaya çıkmıyor. Ya da daha çok Crow bana bir şey sorma şansı vermiyor.

"Sonra" diyor ve arabayı kapıdan çıkarıp kasabaya giden yola sapıyor.

Omuzlarım çökmüş bir halde Charlotte'u içeri taşırken aklımdan milyonlarca soru geçiyor. En önemlisi de şu: Crow nasıl bir insan?

Onun hakkında her şeyi bilmek istemem çok garip. Keşke onun düğmelerine benimkilere bastığı gibi basabilseydim.

Neden onun damarına basmak isteyeyim ki?

Bunun üzerine düşünmek yerine, faydalı olmaya karar verdim. Evime, atalarımın evine, ailemin yadigârına bakıyorum.

Bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı geldi.

*****

Tüm zemin katı fırçaladıktan sonra bile damarlarımda yenilenmiş bir enerji dolaşıyor. Eşikte durmuş, parlayan dolaplara bakıyorum ve
pek de perişan olmayan duvarlar. Ama bazı duvar kağıtlarının yenilenmesi gerekiyor. İlk defa, *babamın* resmi kirli bir yere bakmıyor. Küçük gülümsemesi düzgün, temiz bir resepsiyon alanına bakıyor.

Alnımdaki teri siliyorum ve ellerimi önlüğümde kuruluyorum. Bakışlarım *babamın*, *annemin* ve benim resimlerime kayıyor. Onlar gittiğinde, artık yaşamak istemediğimi düşündüm.

Crow bana ölmek istemediğimi kanıtladı. Neden öldüğüme şaşmamalı. Kendi canıma kıyma konusunda hep isteksizdim. Beni o karanlık düşüncelere ve tam teslimiyete iten şey hissizlikti.

Bu konuda bir şeyler yapabilecek kadar güçlüyüm. Bu sefer evime bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Bu sefer.
Babam ve *annemin* benimle gurur duymasını sağlayacağım. Çünkü bu sefer, bana bıraktıklarını tüm gücümle koruyacağım.

Kavanoza doğru yürüyorum, birkaç parça kağıt alıyorum

ve yazıyorum. "Evi temizledim.

"Hayatta kalmayı denemeye karar verdim.

"Gerçek ilk öpücüğümü yaşadım ve hayal edebileceğimden çok daha heyecan vericiydi.

Son not, katlanmış kağıtları kavanoza yerleştirirken yanağımın içini kemirmeme neden oluyor.

Mutfağı temizlemeyi ve tamir etmeyi bitirdikten sonra eklemlerim ağrıyor. bazı kırık ahşap dolaplar. Charlotte'a yemeğini verirken gerçek bir esneme duyuyorum.

Vay be. Esnemeyeli uzun zaman olmuştu. Saate baktım. Öğleden sonra. Benim vardiyam. İç çektim. Bana dinlenmek yok.

Duştan sonra anahtarlarımı alıp dışarı çıktım. Kapının yanında durup uzaklara bakıyorum. Ne bisikletten ne de Crow'dan bir iz var.

Kalbim sıkışıyor ve bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatsız ediyor.

Başımı sallıyorum ve arabama yerleşiyorum. Bu beni neden rahatsız etsin ki? Crow sadece bir yabancı. Hiç kimse.

Kendime bunu söylerken bile, yolun kenarlarına odaklanıp onu görebilmek için avlanmaktan kendimi alamıyorum. Ortaya çıkmadığında, göğsümdeki huzursuzluk beni neredeyse boğuyor.

Hastanedeki vizitlerimi yaparken ya da Céline'in kızı hakkında konuşmasını dinlerken bile bu his beni terk etmiyor.

Crow şimdiye kadar döndü mü? Her şey yolunda mı?

Ugh. Cidden, benim neyim var böyle?

Crow bir suikastçı. Beni öldürmeye çalıştı - içten içe bunu beni sınırlarıma zorlamak için yaptığını bilsem de. İnsanları sınırlarına kadar zorlamakta iyidir. Yine de bu onun kim olduğunu değiştirmiyor. *Ne* olduğunu.

Cidden onu düşünmeyi bırakmalıyım. Bir gün gidecek ve ben yine tek başıma kalacağım.

Bu düşünce göğsüme bir parça saplıyor. "Dinliyor

musun, Eloise?"

Dikkatim Céline'e geri döndü. Söylediklerine odaklanmıyordum bile.

"*Mais oui*." Gülümsüyorum.

"*Mais non*." Yan yana otururken elindeki kalemle beni dürtüyor. çağrı odası. İlk defa uyumuyor. Şansına, uyuyacak fazla bir şey yok.

bu gece yap.

"Ben de öyle diyordum." Céline asi kırmızı saç tellerini alnından iter ve Fransa'nın ulusal sırrını paylaşmak istercesine yaklaşıyor. "Dr. Bernard'ın Paris'teki laboratuvara gönderdiği kan örneği kayboldu. *Comme l'air*."

Omuzlarım dikleşiyor. Crow'un kan örneği. Sistemindeki uyuşturucu. "Nasıl?"

"Bilmiyorum." Céline derin düşüncelere dalmış görünüyor. "Durumu daha da garipleştiren şey, laboratuvarımızdaki kan örneğinin de kaybolmuş olması. Hiçbir şey yok.
o ilacı araştırmak için iz."

Merde.

Bunu Crow mu yaptı? Ama Paris'e hiç gitmedi, en azından benimle yaşamaya başladığından beri. Sanki birileri onun hakkında hiçbir bilgi olmadığından emin oluyor.
ilaç hakkında erişilebilir.

Bu yüzden mi mesajı aldıktan sonra Crow'un ifadesi büyük ölçüde değişti?

Başımı sallıyorum. Bu sorular beni delirtecek. Hastanenin kafeteryasından kahve almak için Céline'in yanından ayrılıyorum. Kahve o kadar iyi değil, ama beni tüm bu kaotik düşüncelerden uzaklaştıracak bir şey.

Gecenin bu saatinde kafeterya bomboş. Sadece birkaç stajyer arkadaki bir masanın etrafında toplanmış, yemek yiyerek uykuyla savaşmaya çalışıyor.
bol miktarda kafein. Kendime bir kahve doldurmaya giderken, geniş bir çerçeve bana çarptı. Omuzlarımda ağrı patladı.

Kapüşonlu bir tişört giymiş, yüzü gölgeler tarafından örtülmüş. Hiçbir özelliği görünmüyor.

"Sana bir tavsiyem var," diyor yanımdan geçerken mükemmel bir İngiliz aksanıyla. Ses çok tanıdık ama tam olarak çıkaramıyorum. "Kaç."

Chapter Eleven

Karga

Marinaya bakarken, Celeste'nin bana gönderdiği dosyaları tutarak bisikletime yaslanıyorum.

Hiç şüphe yok.

Adli tabibin Paul'ün cesediyle ilgili raporuna bakarken plan yüksek sesle ve net bir şekilde şekilleniyor.

Deponun havaya uçurulmasından önce, Paul'ün vücudundaki kesikler açıldı. Köprücük kemiğinden göbeğine kadar. Çukur'un suikastçıları mesaj bırakırken böyle yapar. Daha spesifik olarak Sıfır Takımı. Bunu icat eden biziz. ve diğer suikastçılara öğretti.

Bu korkunç yöntemi kimin başlattığını bilmiyorum. Her kimse, fikir Omega'dayken ortaya çıkmış olmalı.

Paul bizden biri tarafından öldürüldü. *Benden* biri. Yakınımdaki biri ölmemi istedi ve izlerini gizlemek için Paul'u öldürdü.

Çukur. Sıfır Takımı. Hades.

Artık kime güveneceğimi bilmiyorum. Daha önce kimseye tam olarak güvendiğimden değil. Hepimizin kafası çarpık. Bazen kendime bile güvenmiyorum.

O çatışmadan sonra hiç saldırıya uğramadım, bu yüzden kimin beni öldürmek istediğine dair elimde fazla kanıt yok. Yine de bunu daraltmak zor değil.

Hayalet.

Buraya gelen tek kişi o. Neden beni öldürmek istesin ki? Neden benim geri çekilmemi örtbas etti ve hatta bana kendisininkini söyledi? Hades'in benimle ilgilenmesine izin vermek daha kolay olurdu. Ayrıca Celeste, Ghost ile çok yakın. Ondan şüpheleneceğimi biliyor olmalıydı ve bu yüzden bana bu dosyaları göndermezdi.

Ama Celeste ve Ghost'un ikisi de ele avuca sığmaz. Kimse beyinlerinde neler döndüğünü bilmiyor.

Teoriler kafamda dönüp duruyor ve hayatımın peşinde kimin olabileceğine dair elimde kesin bir kanıt yok. Bir çakmak alıp dosyaları yakıyorum ve içime işlemelerine izin veriyorum.

marinanın suyunda.

Kim olurlarsa olsunlar, peşimden gelsinler. Kafalarını omuzlarından ayırmaya ve onlara benimle uğraşmanın nasıl bir şey olduğunu göstermeye hazırım.

*****

Eve döndüğümde gün doğumunu çoktan geçmişti. Ghost telefonuna cevap vermediği için etrafta dolaşıp dikkatini çekmeye çalışıyordum. Ya o saklanmayı iyi beceriyor ya da ben yeraltının dikkatini çekme konusunda berbatım.

Her iki şekilde de, bu iş bitmedi. Sıfır Takımı'nın üyeleri asla birbirlerine karşı gelmezler - bunun iyi bir sebebi var. Beceri seviyemiz temelde eşit ve hepimiz ölümü umursamıyoruz. Omega'nın neden olduğu bu korkusuzluk bizi ikinci nesilden daha ölümcül yapıyor. Çoğu insanlığının bir kısmını korudu.

Biz yapmadık.

Eğer Ghost ve ben çarpışırsak, ikimizden biri ölecek. Eğer ben ölürsem, onu sakat bırakacağımdan emin olacağım, böylece beni hatırlamadan hareket edemeyecek.

Evin ön kapısını açıyorum ve olduğum yerde kalakalıyorum. Temiz ve düzenli resepsiyon alanında tatlı bir yasemin kokusu yayılıyor. Perdeler geriye itilmiş, güneş ışınlarının içeri girmesine izin veriyor. Yüksek pencerelerde toz yok. Erken saatlerin güneşi içlerinden parlıyor.

Birisi temizlik yapıyormuş.

Gülümsüyorum. Bu, Eloise'in hayatta kalmayı ciddiye aldığı anlamına geliyor, değil mi?

O ilahi dudakların tadına baktıktan sonra yapmak istediğim son şey ayrılmaktı, ama Paul hakkındaki rapor beni lanet bir döngüye soktu. O zamandan beri tedirgin ve diken üstündeyim.

Havlamalar beni eşikte karşılıyor. Cheerio'nun kuyruğu ileri geri sallanıyor, beni gördüğüne sevinmiş gibi görünüyor. Ona ters ters bakıyorum. Köpeğin bir planı olmalı, tıpkı

Elimi ısırıp koparmak istiyor. Yine de başını oynatıp okşanmak istediğinde iç çekip onu kollarımın arasına alıyorum.

"Bugün sürtüklük yapmayacak mısın?"

Çenesinin altını kaşıyabilmem için başını eğerek havlıyor.

Cheerio'yu yere bırakmak üzereyken burnuma serin bir leylak kokusu çarpıyor. Omega'yı terk etmek çevremdekilerin daha çok farkında olmamı sağladı ama Eloise ile bu çok daha güçlü. Sanki onu hissedebiliyormuşum gibi hissediyorum.
ülkeler ve kıtalar uzakta. Bu da çok

duygusal.

Hâlâ Cheerio'yu taşıyorum, kanlı bir köpek gibi kokuyu takip ediyorum.
Eloise
Dışarıdaki köşeyi dönerek yamalı duvarın alt kısmını beyaza boyadı.

Boya rulosunu bir aşağı bir yukarı sürüklerken alnına konsantre çizgiler yerleşiyor. Elim, asi saç tellerini alnından uzaklaştırmak için seğiriyor. Başka bir jean şort giyiyor. Koyu mavi renk
ten rengini vurguluyor. Kumaş baştan çıkarıcı kalçalarını sarıyor ve biçimli bacaklarını öne çıkarıyor. Vücudum dikkat kesildi.

Lanet olası hain.

Cheerio kıpırdanarak elimden kurtuluyor, yere atlıyor ve Eloise'in bacağını dürtüyor.

Lanet olası iki numaralı hain.

"Hey." Eloise yuvarlanmayı yarıda bıraktı, gözleri binlerce soruyla parlıyordu.

"Senin uyuyor olman gerekmiyor muydu?" Bir şey sormasını engellemek için soruyorum.

"Ben uyumam." Resim yapmaya devam ediyor. "Yani belki bir ya da iki saat uyuyorum ama sonra dönüp duruyorum."

Hah. Sanki Omega'nın üzerimizde yarattığı etki gibi. Neredeyse hiç dinlenmeye ihtiyaç duymayan bir süper insan gibiydik. Biyolojik saati bozmak

ilacın vücudumuzu içten içe tahrip etmesinin ana nedenlerinden biri olmalıdır.

"Ben de pek uyuyamıyorum." Kaşlarımı çattım. Bunu ona neden söylemiştim ki? Kendimi her zaman onunla herhangi bir tür bağlantı ararken bulmam çok berbattı.

Eloise daha yavaş vuruşlarla resim yapmaya devam ederken

gülümsüyor. Açık mavi tişörtünün üzerinde yazan sözcükler

gözüme çarpıyor.

Hayat bu, cennet değil.

Bu hayat, cennet değil.

Tanrım, onunla çok gurur duyuyorum. Ve neden onunla gurur duyduğumu bile bilmiyorum. Hayatını bir kenara atmadığı için mutluyum. Değişmeye ve bir şeyler yapmaya çalışıyor.

Deri ceketimi çıkarıp yan taraftaki tahta sandalyeye asıyorum. "Bırak yardım edeyim."

Eloise'in başı bana doğru dönüyor ama boya rulosunu vermiyor. "Kendi başıma yapabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum ama yardım

etmek istiyorum." "Ama-"

Silindiri elinden kaptım. Aksi takdirde, bu inatçı kadın Sonsuzluğa ve ötesine kadar tartışmaya devam edin.

"Nazik olabilirsin, biliyorsun." Kollarını kavuşturarak göğüslerinin kıvrımlarını ortaya çıkarıyor.

Bakışlarımı ondan ayırıp boyayı karıştırmaya odaklanmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. "Kibarlık benim özelliklerimden biri değil."

Huffs. "Belli ki."

Dudaklarım titriyor. "Yalvarmadığın sürece."

Sesli bir şekilde yutkunurken yanakları kıpkırmızı oluyor.

Sik beni.

Onda öyle sevimli bir masumiyet var ki onu yiyip bitirmek istiyorum. Tamamen. Tamamen.

Beni içine çekmeye devam ettikçe, gitmesine daha az izin vermek istiyorum.

Artık onun tadının ne kadar bağımlılık yaptığını ya da kollarımda ne kadar doğru hissettirdiğini deneyimlediğim için, onu düşünmeyi bırakmak kanlı bir işkenceye dönüşüyor.
Onun masumiyetini lekeleyebileceğim sayısız yol var.

Bu düşünceleri kovalıyorum ve bulanık çizgilere dönüşen duvara odaklanmaya çalışıyorum.

"Ben gidip içecek bir şeyler alacağım." Cheerio'yu da yanına alarak eve doğru yönelir.

Gözden kaybolana kadar arkasını kontrol ederken başımı yana eğiyorum.

Lanet olsun.

Bu kadın için lanet bir ergen gibi davranıyorum.

Kendine gel Crow.

Eloise'in dönmesi çok uzun sürdü. Aslında, ancak ben tüm duvarı neredeyse bitirdikten sonra birkaç kutu bira taşıyarak geri döndü.

"Onları kasabadan mı getirdin?" Alay ediyorum. Onu itmek, ona sahip olmak için duyduğum şiddetli arzuya yardımcı olmuyor, ama elimde değil.

Sanırım bu kadının yanında gerçekten ergen gibi oluyorum.

Bira kutularını küçük bir taburenin üzerine koyuyor, birini açıyor ve göz teması kurmadan önce yarısını yudumluyor. "Hiç komik değilsin."

"Hiçbir zaman öyle olduğunu iddia etmedim, Hemşire Betty."

"Bana öyle demeyi kes!" diye tıslıyor biranın geri kalanını içip kutuyu ezmeden önce.

Üzerine alkol soluyana kadar yakınına eğildim. "Cevabım hayır."

Yutkunuyor, nefesi sığlaşıyor. Başımı bir kez çevirsem, o baştan çıkarıcı dudakları yakalayabilirim. Bu sefer, onun gitmesine izin vermeyeceğim. Dürtü o kadar güçlü ki başka hiçbir düşünce aklımı meşgul etmiyor.

Ben bu dürtüyle hareket edemeden Eloise göz temasını kesiyor ve sandalyeye oturmak için geri adım atıyor. Bir bira daha açıyor ve uzun bir yudum alıyor. Bunun benim biram olması gerekiyordu ama dizi ağzımı kapalı tutuyor.

Dudakları sıvıyla parlıyor ve dilim onları yalayıp temizlemek için kaşınıyor.

Tekrar duvarı boyamaya odaklandım. Öncekinden daha agresif bir şekilde. Bunu bir an önce bitirmeli ve ortalıkta görünmemeliyim. Tüm bunları Eloise'e bakmaya çalışmadan yapmalıyım.

Kanlı bir meydan okuma.

Yüzümden ter damlıyor ve silmek için tişörtümün önünü kaldırıyorum.

Eloise'i karnıma bakarken yakalıyorum, birası ağzının yanında asılı duruyor.

"Gördüğün hoşuna gitti mi?"

Öksürüyor, bira her tarafına ve çevresine sıçrıyor. Başını kaldırdığında gözleri alev alev yanıyordu. "Sen..."

"Dayanılmaz mı?"

"Daha çok kibirli bir piç gibi."

Gülümsüyorum, onu daha da sinirlendirecek esprili bir söz düşünürken başımın arkasında uzak bir ağrı oluşmaya başlıyor. Boşluk içinde dönüyor Sonsuz çemberler.

Geri çekilme. Hay sikeyim.

Elim merdaneyi sıkıca kavrıyor ama merdane elimden düşüyor ve yere boya sıçratıyor. Sallanıyorum, onu takip etmek üzereyim ama denge için duvara tutunuyorum.

"Crow?" Eloise birasını bırakarak ayağa kalkar.

Etrafımı saran bulanık dünyaya kapılmamak için gözlerimi kapatıyorum. Bu geçene kadar kendimi odama kilitlemem gerekiyor.

"Karga?" Eloise'in ürkmüş sesi tekrar sesleniyor. "Bu hiç komik değil."

Olmaması gerekiyordu.

Tam yanından geçmek üzereydim ki şortunun cebindeki bir şey dikkatimi çekti.

Ben karta uzanırken para çekme işleminin kaosu bir anlığına arka plana düşüyor. Kalp atışlarım sert nefeslerimden daha yüksek sesle atıyor.

"Ne yapıyorsun?" Elim şortunun cebine girdiğinde Eloise soruyor.

Joker'in kartı.

Sıfırıncı Takım'dan birinin kolay ya da sıkıcı bir hedefi varsa, üzerine kırmızı bir Joker kartı yerleştirir. Sıfır Takımı'nın geri kalanı hedefi öldürmek için yarışmak zorundadır. Bu bizim en sevdiğimiz spor.

Ve şimdi, Eloise bir hedef.

Başım neredeyse patlayacak ve tüm vücudumu bir titreme kaplayacak. "Bunu nereden buldun?" diye bağırıyorum.

Eloise gözlerini kırpıştırır. "Bilmiyorum. İlk defa görüyorum."

Sikeyim. Siktir! Çalışırken dolabına girip bunu şortunun içine koymuş olmalılar.

"Dikkatli düşün," diye Eloise'in omuzlarını tutuyorum, ses tonum niyetimden çok daha sert. "Seni izleyen ya da takip eden tuhaf birini fark ettin mi?"

Düşük bir ihtimal ama umarım bunu kim yerleştirdiyse

özensiz davranmıştır. "Hayır." Yanağının içini kemiriyor.

"Ama..."

"Ne?" Kafatasımı ele geçirmekle tehdit eden acıya karşı dişlerimi sıkıyorum.

"Biri bana kaçmamı söyledi ve gitti."

"Onu ya da kadını tarif edebilir misiniz?"

"İngilizce konuşan bir adamdı. Kapüşonlu bir tişört giyiyordu ama yüzünü görmedim."

Hayalet.

Bu o olmalı. Hayalet gibi davranırken hep kapüşonlu giyer. O piç ateşle oynuyor. Ve ben onu içeride canlı canlı yakacağım.

o.

Eloise'i tüm Sıfır Takımı için bir hedef haline getirdi. Lanet bir eğlence.

Onu avlayıp kemiklerini teker teker kıracağım.

Ama önce şu lanet olası yoksunluğu atlatmam lazım.

Doğruldum ve eve geri döndüm.

Eloise adımı söyleyip beklememi istiyor ama ben yarı koşarak içeri giriyorum. İkisi de
Kafam ve kalbim yanıyor. Düşüncelerim kontrolden çıktı.

Eloise hedef haline geldi. Ghost onun Dr. Johnson'ın kızı olduğunu öğrendi mi?

Nasıl?

Hades'in emri olmadan onun peşinden gider miydi? Belki de bunu Hades emretmiştir. Lanet olsun. Bu işin arkasında Hades varsa oyun bitmiştir. İzlerini örtmek için her şeyi yapar. Dr. Johnson'ın Eloise'e bir şey bıraktığından şüpheleniyorsa, onu öldürmek ister. Ne pahasına olursa olsun. Babası, her ne kadar pislik olsa da, onun hayatından kaybolmakla iyi yaptı. Hiçbirimiz onun bir ailesi olduğunu bilmiyorduk. Eloise ve annesini bunca yıl koruyan şey buydu. Ama şimdi, görünüşe göre Hades biliyor.

Sonunda dayanılmaz bir çabayla odama ulaşıyorum.

Bir acı bıçağı neredeyse kafatasımı yarıyor. Şiddeti yüzünden başımı tutarak yatağın üzerine düştüm.

Parasetamol işe yaradı ama lanet olası Ghost bana bundan bahsettiğinden beri bu sefer haplara uzanmıyorum.

Beni zehirliyor da olabilir.

Acının kaosunun ortasında tek düşünebildiğim Eloise'i kurtarmanın yolları. Ghost onu hedef gösterdikten sonra Sıfır Takımı'na onunla ilgili dosyayı göndermiş olmalı. İşi. Evini. Her şeyini.

Köpeklerin avlanmak için ortaya çıkması an meselesi. Benim

gibi köpekler.

Benim aksime, Eloise umurlarında bile değil. Sadece ortadan kaldıracakları bir hedef görüyorlar.

Kanlı bir oyun.

Dr. Johnson'ın kızı. Bu hepsi için kişisel bir intikam olacak. Omega'nın köleleri haline getirilmelerinin öfkesini çıkarmanın bir yolu.

Parmaklar omzuma arkadan dokunuyor. Ters dönüyorum, elim yastığın altına girip silahımı arıyor.

Eloise.

Hareketlerim donuyor.

Bana derin bir endişe duygusuyla bakıyor, gözlerinde yaşlar parlıyor. Sanki acımı hissedebiliyormuş gibi. Sanki benim acım için acı çekiyor.

Benim gibi biri, bir hiç, Eloise'in gözyaşı dökmesine neden oluyor. Sanki beni gerçekten önemsiyor.

Kimsenin beni umursamaması gerekiyor.

Kendi derim tarafından boğuluyorum.

"Bana ne yapacağımı söyle." Yatağın kenarına oturuyor, sanki tüm bu karmaşayı durduracak bir düğme bulmaya çalışıyormuş gibi elleriyle omzumu kontrol ediyor. "Belli ki bu normal bir nöbet değil. Bunu nasıl durduracağımı söyle."

"Yapamazsın." Ona uzandım ve göğsüme yakın tuttum. O da
Bana sokuldu, parmakları tişörtümü kavradı ve ağlamaklı gözleri benimkilere kilitlendi. İçlerinde derin bir acı ve çaresizlik.

Benim için.

Benim için ağlıyor.

O gözlerde boğulurken bir şeyden emin oldum. Bu kadın için

Hades'in iblisi olmayı bırakacaktım.

Bu kadın için, ona hedefmiş gibi davranan her piçi katlederim. Sıfır

Takımı'nı bile.

Çünkü artık onlara ait değilim, ona aidim.

Eloise

Islak bir şey dudaklarıma değiyor. Kıpırdanıyorum, başımı hareket ettirmeye çalışıyorum ama yalama devam ediyor, tekrar tekrar.

Sarsılarak uyanıyorum ve Charlotte'un minik yüzü beni karşılıyor.

"*Bonjour, ma petite*." Dirseklerime dayanarak mırıldanıyorum.

Komodinin üzerindeki saatin kırmızı neon rakamlarını seçerken gözlerim açılıyor. Öğleden sonra dört.

Beş saattir uyuyor muyum?

Bu bir mucize. Bunun bir rüya olmadığından emin olmak istercesine yüzümü ovuşturuyorum.
Hayır. Kesinlikle gerçek.

Aslında tam beş saat boyunca mışıl mışıl uyudum. İçimde yenilenmiş bir enerji dolaşıyor.

Dudaklarım bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. Boğazımın arkasında bir heyecan kabarcığı oluşuyor. Eğer yanılmıyorsam, buna mutluluk deniyor.

Mutluyum çünkü normal bir insan gibi uyudum.

Yanında uyuyakaldığım kişinin gittiğini fark ettiğimde gülümsemem düşüyor. Geriye sadece boş bir yatak ve onun deri kokusu kalıyor.

Charlotte'u bırakıyorum ve yataktan kalkıyorum. Parmak uçlarımda banyoya giderken kalbim küt küt atıyordu. Crow o kadar acı çekiyordu ki, oturup izlemek bana acı veriyordu. Bunun kurşun yarasıyla bir ilgisi olduğundan şüpheliydim, daha çok uyuşturucuyla ilgiliydi.

Uykuya daldığımda, Crow saçlarımı okşuyordu. Nöbet azaldı ve huzurlu görünüyordu, bu da beni bir şekilde diğer dünyaya götürdü.

Ya semptomlar uykum sırasında geri döndüyse ve bir yerlerde ölüyorsa?

Banyo boş. O nerede?

Balkonu kontrol etmek üzereydim ki yüksek bir sesle irkildim. Hiç düşünmeden sesin kaynağına doğru yalınayak koşuyorum. Ayaklarım merdivenlerde kayıyor, neredeyse düşüyordum.

Ayaklarım resepsiyon alanının eşiğinde durdu. Pencereye bakan Crow'un yarı çıplak silueti öğleden sonra ışığıyla yıkanıyor. Üzerinde sadece kalçalarından aşağı sarkan bir pantolon var. Kuzgun dövmesi yarı gölgede kalmış, onu taşıyan adam kadar ürkütücü görünüyor.

Beni durup bakmaya iten bu değildi. Kısmen de olsa, evet, ne kadar güzel olduğuna hayran kalmadan duramıyorum. Ama gözüme çarpan şey, kontrol ettiği tüfek, masanın üzerindeki iki silah ve birkaç bıçak. Hepsi sanki etmiş ve o da kasapmış gibi önüne serilmiş.

"Neler oluyor?" Tereddütlü adımlarla ona yaklaşarak soruyorum.

Bana hiç dikkat etmedi. Tüm dikkatini tüfeği silmeye ve üstündeki delikten bakmaya verdi.

Yüz ifadesini anladığımda yutkunuyorum. Bu kadar yakınken kaskatı kesilmiş, yüz hatları buz gibi ve hareketleri otomatik.

İçindeki katil tam teşhirde.

"Bavul. Bir çanta. Başka bir şey yok." Tüfeği masanın üzerine koyuyor ve bir tabancaya doğru ilerliyor - hâlâ bana bakmıyor.

Yüzünü daha iyi görebilmek için masaya yaslanıyorum. "Neden?"

"Gidiyoruz," diyor silahının şarjörünü doldururken rahatça. "Burası benim

evim, hiçbir yere gitmiyorum." Kollarımı kavuşturuyorum ve
Ayak. Ailemin evini terk edeceğimi düşünüyorsa hayal görüyor demektir. Özellikle de yenilemeye karar verdiğimden beri.

Crow ağzından sinirli bir nefes çıkarıyor ve bakışlarıma karşılık veriyor. Kaşlarının arasına derin bir çatıklık yerleşiyor. "İnatçılığınızın sırası değil, Hemşire Betty. Gitmemiz gerekiyor."

"Neden?"

"Çünkü sen lanet olası bir hedefsin!" Parmağıyla bu sabah cebimden çıkardığı ve şimdi bıçakların yanında duran joker kartını işaret ediyor. "Bu bir hedef kartı. Sıfır Takımı için bu, dışarı çıkıp hayatınla oynamak için bir davetiye."

Bilgi buz gibi bir su gibi üzerime dökülüyor. Tüm vücudum kaskatı kesiliyor ve yutkunuyorum. "Ama... ama ben hiçbir şey yapmadım, neden hedef haline geleyim ki?"

"Baban yaptı. Onun günahlarının bedelini ödüyorsun."

"Ne?" Babam hakkında ne biliyor? Babamı nereden tanıyor ki?

Crow silahı masanın üzerine bırakıyor ve gözlerimin içine bakmadan önce elini yüzünde gezdiriyor. Gözlerindeki sertlik tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "Çukur'un mümkün olduğunca çok sayıda sadık suikastçı oluşturmak için bir deneyi vardı. Bu yüzden Omega'yı ortaya çıkardılar. Damarlarımıza kana susamışlık enjekte eden bir ilaç. Öldürmeyi robotik hale getirecek kadar aşırı odaklanmamızı sağladı. Elli kişi Sıfır Takımı'nı kurduk.

"Bize o zehri enjekte etmeye başladıklarında daha ilk gençlik yıllarımızdaydık. Kontrolsüzce kusmak, retrograd amneziden muzdarip olmak veya çılgın hayvanlar gibi kudurmak gibi sayısız yan etki ortaya çıktı. Nihai ölüme kadar. Elli denekten sadece on biri yetişkinliğe ulaşabildi.

Ancak hayatta kalanlarımız bile erken bir ölümle karşı karşıya kalabilir çünkü bu lanet uyuşturucu bizi içten içe yok ediyor."

Kalbim kırılıyor ve kendimi içgüdüsel olarak onun yanına giderken, onu teselli etmek isterken buluyorum. "Nöbet geçirmenin nedeni ilaç mı?"

Başını salladı. "Geri çekilme."

"Ve..." Sözümü kesiyorum, soruyu sormak istemiyorum ama cevaba hiç ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım var. "Babamın bununla ne ilgisi var?"

Dudakları saf bir tiksintiyle seğiriyor. "Dr. Johnson Omega'nın vaftiz babasıdır. Biz onun laboratuvar fareleriydik."

Nefesim kesiliyor, sanki biri karnıma yumruk atmış gibi geriye doğru sendeliyorum. Benim
Başımı sallarken ellerimle ağzımı kapatıyorum. *Annem* bana babamın uyuşturucu işinde olduğunu söylemişti ama ben onun uyuşturucu satıcısı falan olduğunu sanıyordum, çocuklar üzerinde kullandığını değil.

Mon Dieu.

Crow'a acı çektiren babamdı. Öz babam soğukkanlı bir katil. Mide bulantısı boğazımın arkasını dolduruyor.

"Onu beklemeyi bıraksan iyi olur." Crow bir elini pantolonunun cebine sokuyor, kasları gerginlikten esniyor. "Beş yıldır ölü. Çukur'un birkaç suikastçısı onu öldürdü, böylece bir daha böyle bir şey yapamayacaktı. Yine Omega."

Gözlerimi kapatıyorum, yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Bir gün geri döneceğini düşündüğüm babam bir canavarmış. Karanlık biri olduğunu hep biliyordum ama şimdi *annemin* onu neden hayatımızdan uzak tuttuğunu tamamen anlıyorum. Onu seviyordu. Sevdiğini biliyorum. O geldiğinde ne kadar mutlu olduğu her halinden belliydi. Ondan sonra da başka bir erkeğe bakmadı. Ama zekiydi. Onda bir şeyler olduğunu biliyor olmalıydı, bu yüzden bana asla yaklaşmamamı söyledi, böylece ben de onun gibi yanmayacaktım.

"O senin gözyaşlarını hak etmiyor," diye mırıldanıyor Crow.

Gözlerimi açıp onun karanlık gözlerine bakıyorum. "Onun için ağlamıyorum. Senin için ağlıyorum."

Başparmağının ucu yanağıma dokunuyor ve nemi siliyor.
Crow'un ifadesi yumuşar. Gözlerinin derinliklerinde derin bir acı dolaşıyor. İçindeki sefilliği görmek yerine hissediyorum. "Ben de senin gözyaşlarını hak etmiyorum."

Neden böyle şeyler söylüyor? Çocukluğundan beri cehennem azabı çekiyor.

Kolunu kavrıyorum ve dokunuşuna yaslanıyorum. "Her şeyi hak ediyorsun

Crow." "Benim gibi insanlar sadece ektiklerini biçerler. Ben aziz değilim.

Bir çocuğa sahip olmak için öldürüyorum.
Hayatın amacı. Canlı hissetmek için. Ve bazen bu işe yaramıyor.
ya da."

Ona, çocukken kaçırılmasaydı bunların hiçbirinin yaşanmayacağını söylemek için tartışmak üzereydim ki sözümü kesti.

"Sen bizden farklısın. Sen Dr. Johnson değilsin ve onun günahları yüzünden cezalandırılmayı hak etmiyorsun." Elini yüzümden çekiyor ve ben de bu kaybın yasını tutuyorum. "O yüzden çek şu güzel kıçını. Biz gidiyoruz."

Silahlarını toplamaya devam ediyor.

Yerimden kıpırdamadım. "Polisi arayacağım."

Sanki ona hakaret etmişim gibi omzunun üzerinden bana inanmayan bir bakış fırlatıyor. "Ciddi misin? Siktiğimin polisinin bizim gibi insanları durdurabileceğini mi sanıyorsun? Biz onların komiserlerini spor olsun diye öldürüyoruz!"

"Fark etmez. Bir yere gitmiyorum." Boğazım düğümleniyor ve korku beni içten içe kavrıyor. Kötü şöhretli suikastçılar hayatımın peşinde, ama bu değil Beni korkutan, ıssız bir yerde ölme ihtimali ve Crow'un beni korumanın bedelini ödemesi.

O kadar hızlı dönüyor ki, geriye doğru kaçıyorum. Omuzlarımı kavrıyor, yüzünde ölümcül bir gölge beliriyor. "İnatçılığı bırak! Artık ölmek istemediğini sanıyordum."

"Bunun inatçılıkla alakası yok." Tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum ama parmakları etime çelik gibi saplanıyor. "Hayatımın geri kalanını sırtımda bir hedefle kaçak olarak geçirmeyeceğim. Suikastçı arkadaşların

Her neyse. Eğer öleceksem, bunu burada yapacağım. Ailemin evinde."

"Eloise..." Boynundaki damarlar gerginlikten neredeyse patlayacak şekilde uyarıyor. "Seni omzuma atıp buradan zorla götürmek zorunda bırakma beni. Çünkü bunu yapacağım."

"Yapacağın tek şey gitmek." Onu nazikçe kapıya doğru itiyorum. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Benim yüzümden meslektaşlarınla aranı açma. Seni de öldürebilirler."

Güçlü bir eliyle beni iterken gözümü kırpacak zamanım bile olmadı. Bacaklarım kanepenin kenarına çarptı. Bir çığlıkla geriye doğru düştüm.

Crow üzerimde. Üstüme tırmanıyor, kalçaları benimkileri arasına hapsediyor ve keskin kaşları beni saf bir öfkeyle değerlendiriyor. İçimde bir korku beliriyor. Yine de, yüzündeki sertlikle ilgili bir şey, yüz hatlarını çok daha yakışıklı hale getiriyor. Acımasız. Ethereal.

"Görünüşe göre, intihar düşünceleri içinden atılamamış." Çenemi baş ve işaret parmakları arasında sıkıyor. "Tek bir vuruş ve iyi bir gece olacağını mı sanıyorsun? Sana karşı kişisel bir kinleri var. Tatmin olmaya başlamadan önce derini yüzüp o güzel yüzünü mahvedecekler. İstediğin bu mu lan?"

"Korkmadığımı mı sanıyorsun?" Göğsüne vurarak bağırıyorum. "Korkuyorum! Dehşete düştüm! Ama seni bu işe bulaştırmayacağım. Bu seni ilgilendirmez."

"O zaman bunu kendi işim yapıyorum." Dudakları dudaklarıma çarpıyor. Nefesim kesiliyor ama sesim onun aceleci, tutkulu vuruşları tarafından yutuluyor.

Dili erişim talep etmiyor. Doğrudan içeri dalıyor ve bana ziyafet çekiyor. Nefessiz kaldım. Kemiksiz.

Omurgamdan aşağı bir karıncalanma fırlıyor ve bacaklarımın arasında birikiyor. Hayatımda hiç hissetmediğim bir coşku içimde kabarıyor ve serbest bırakılmayı talep ederek yüzeye tırmanıyor.

Hayır. Bu olamaz.

Ağzından geri çekilmek için tüm gücümü harcıyorum ama çenemi tutuşu beni yerimde sabit tutuyor.

"Git," diye mırıldanıyorum. "Sadece git. Lütfen."

Kararlılığımı pamuk ipliğine bağlıyorum. Dokunuşu her tarafımdayken, etrafımdayken ve içime sığınmak isterken düşünmek zor.

Ama gitmesi gerekiyor. En azından kendini kurtarmalı.

"Hiçbir yere gitmiyorum!" Crow elleriyle yüzümü kafesledi. "Anlaşıldı mı?"

Gözyaşlarım yanaklarıma düşüyor ve kararlılığımın parçalanıp dağıldığını hissedebiliyorum. Yüzümü sıcak ve sert tenine gömerken parmaklarım Crow'un göğsüne gömülüyor. Aynı anda hem birini tutmak, hem korumak hem de yumruklamak istediğimi hiç hissetmemiştim.

"Benden ne istiyorsun?" "Çok kırıldım." diye mırıldandım. "Ne lanet bir

tesadüf." Başımı kaldırdı, böylece o derin mavi gözler
ruhuma bakıyor. "Ben de kırıldım."

"Siktir git Crow," diye fısıldıyorum hayal kırıklığımı.

"Ben de bunu yapmak üzereyim, Eloise." Bacaklarımı ayırıyor ve aralarına yerleşiyor. "Seni öyle bir sikeceğim ki, ölümü ve onun lanet arkadaşlarını unutacaksın."

Belirgin bir çıkıntı kalçamın iç kısmına sürtündüğünde nefesim kesiliyor. Sanki sözleri dopaminmiş gibi, meme uçlarım sertleşiyor, neredeyse acı verene kadar beze baskı yapıyor.

Nefesim kesiliyor. Kalçalarım titriyor. Ve o kadar ateşliyim ki, sanırım patlayacağım.
Crow'un parmakları kaburgalarıma sürtünerek tişörtümü ve ardından sutyenimi başımdan çekip çıkarıyor.

Sıcak dudakları ağrıyan meme uçlarımı buluyor, emiyor, kemiriyor. *İşkence* ediyor.
Dilinin her kucağı bacaklarımın arasındaki titreşime bir coşku dalgası gönderiyor. Onun altında kıvranıyorum. Sırtım, onun amansız vuruşlarını karşılamak için kanepeyi iterek yükseliyor. Parmak uçlarım, onunla ilk tanıştığımdan beri istediğim gibi belirgin karın kaslarının üzerinde kayıyor.

Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama daha fazlasını istiyorum. Crow'dan ve içimde tutuşturduğu bu ateşten daha fazlasını.

Hâlâ meme uçlarımdan birini sıkarken beni öpmeye devam ediyor. Söylediği gibi, onun nazik bir yanı yok. Ya da öpücüğünde. Boştaki eli şortumun altından geçerken dudaklarımı yalayıp yutuyor.

Hassas kıvrımların izini sürerken ağzına doğru inliyorum. Bir kasılma karnımın alt kısmında oluşuyor. Parmağını içime sokmadan önce bu hisse alışık değildim. Yüksek sesli bir inilti havayı dolduruyor ve bunun bana ait olduğunu fark ediyorum.

"Lanet olsun." Karga, gerginlik onu karşıladığında küfrediyor. Ağzıma karşı homurdanıyor ama durmuyor. Parmaklarının meme ucuma yaptığı çifte saldırı ve içimde hareket etmesi karnımı sıkıyor. Bir çeşit gerilme. O kadar yabancı ve mest edici bir his ki, bu dünyanın dışında olduğundan şüpheleniyorum.

Oluşum beni geriyor. Crow, ben inleyen bir karmaşa haline gelene kadar yavaşça dönme hissiyle tatlı zamanını alıyor.

Kalçalarımı kaldırıyorum, içimde yanan acıyı dindirmek için bir şey, herhangi bir şey yapmasını umuyorum.

Ellerimi beline doluyorum ve kasları dokunuşumun altında esniyor. "Lütfen."

Hareketlerini daha da yavaşlatırken gözlerinin buzu muziplikle parlıyor. "Tekrar söyle."

"Lütfen..." Sesim o kadar kısık ki, konuşabilmem bile bir mucize. "Lütfen bir şeyler yap."

Crow bir parmak daha sokuyor ve ilk parmağın ileri geri hareketini sürdürürken onu içimde kıvırıyor. "Bunun gibi mi?"

Duvarlarım neredeyse parçalanırken gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. "Evet, lütfen, evet!"

Sonra hareketlerini hızlandırıyor. İşaret ve orta parmakları beni içten geriyor ve başparmağı sinir yumağımı ovuyor. Onun etrafında çözülüyorum. Sonsuz zevk dalgaları her yanımı, içimi sarıyor. Düşmekten korkarak omzuna tutunup adını haykırıyorum.

Ya da dağılmak.

Zar zor kendime geliyorum, ışığı, ağır nefesleri ve parmak uçlarımın altındaki sert kasları fark ediyorum. Ama kas falan yok. Gözümü kırpıyorum ve Crow pantolonunu çıkarıyor. Omuzlarındaki ve gövdesindeki dövmeler hassas hareketlerle kasılıyor.

Pantolon yere düşüyor. Altında hiçbir şey yok. Alt dudağımı

ısırıyorum.

Oh la la.

Daha önceki tüm zevkler neredeyse yok oluyor. Onu alabilmemin imkanı yok. Yine de... *oh, merde*, ne kadar çok istiyorum.

Onun karanlık bakışlarıyla karşılaşıyorum ve yutkunuyorum. "Bu benim ilk..."

"Bilmiyor muyum lan?" Şortumu ve iç çamaşırımı indirip bacaklarımın arasına yerleşiyor. Vahşi bakışları çıplak tenimin ırzına geçiyor. Sanki parmaklarıyla beni okşuyormuş gibi vücudum canlanıyor.

Crow iri elleriyle iki bacağımı da tutuyor ve "Çok güzelsin amına koyayım," diyor.

Tek seferde içime girdiğinde hâlâ onun sözlerini düşünüyordum. İnledim. İçimi tamamen dolduruyor, beni içten dışa doğru genişletiyor. Ve acıtıyor. Elimin tersiyle gözlerimi kapatıyorum.

Duruyor ve parmaklarının ucuyla dudaklarımın izini sürüyor. Sesi endişe dolu. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım.

Yavaş ve ölçülü bir şekilde hareket etmeye başlar. Tüm acılar kayboluyor. Bunun yerine, yüzeyin altında tüketen bir his oluşuyor. Midem kasılıyor ve iç duvarlarım onun etrafında kenetleniyor. Crow elimi yüzümden çekip beni öylesine derinden, öylesine doyumsuzca öpüyor ki, tenimin her yerinde sıcaklık patlıyor.

Benden çekiliyor, uzunluğunu kıvrımlarıma doğru sürüklüyor ve sonra tekrar içime giriyor. Nefes nefese kalıyorum, inliyorum ve aynı anda inliyorum. Titreyen, sarsılan bir karmaşayım ve bunun her zerresini seviyorum.

Crow beni hep uçurumun kenarına iterdi. Bana her zaman doğaüstü şeyler hissettirdi. Bu yoğun his de onlardan biri.

Hızını artırıyor, ben tekrar o bağımlılık yapıcı yere gelene kadar içime giriyor. Beni doldurması, durmaksızın içime girmesiyle midem neredeyse uçuşa geçiyor.

"Crow... Ben... Ben..."

"Bırak," diye kulağıma hırlıyor.

Emir bir bomba patlatıcısı gibi. Etrafında parçalanıyorum. Etkisi öncekinden çok daha yoğun. O kadar tatmin edici ki, yaşayanların dünyasına inmek istemiyorum. Etrafında o kadar büyük bir güçle kenetleniyorum ki küfür ediyor, yüzü coşkuya dönüşüyor.

Crow boğazının arkasından homurdanıp içime boşaldığında hâlâ dalgaların etkisindeyim.

Birlikte paramparça oluyoruz. Bedenlerimiz birbirine karışırken bir şeyler kırılıyor. Aramızdaki enerji ve duygu akışı, birbirimize hayat üflemek gibi.

Hâlâ nefes nefese olan Crow beni ters çeviriyor, böylece o sırt üstü yatıyor, ben de onun üstüne uzanıyorum.

Birbirimizin kollarına uzandık, ağır ağır nefes alıyoruz, o hala içimde derinlerde oturuyor. Yanağımı boynunun kıvrımına yaslayıp deri kokusunu derin derin içime çekiyorum. Parmak uçlarım kaslarının yan taraflarında, küçük kuşlar uçar.

"Kuşlar ne anlama geliyor?" Mırıldanıyorum.

Parmağı omzumun çizgisinde geziniyor. "Neden bir şey ifade ettiklerini düşünüyorsun?"

"Tahmin etmiştim." Ona gülümsüyorum ve alnına düşen sarı saç tellerine takılıyorum.

"Bu benim yaşım."

"Otuz altı." Yanaklarım kızarıyor ve hemen ardından "Saydığımdan değil" diyorum.

"Çok sevimlisin." Başımın üstünü öpüyor ve ben eriyorum.

"Neden yaşınızı dövme yaptırdınız?" Hala kuşların izini sürerek soruyorum.

"Kaçırıldığımdan beri hatırladığım tek şey buydu. Muhtemelen Çünkü onlar bize Omega'yı vermeden önce bunu derime kazımıştım. Emin olduğum tek şey bu."

Göğsüm öyle sıkışıyor ki, gözlerim yaşarıyor. Babamdan nefret ettiğimi söylemek yalan olur. Çoğu zaman yoktu ama o benim babamdı. Ondan sadece nefret edemem ama Crow'a yaptığı her şeyden nefret ediyorum. Bu yüzden ondan tiksiniyorum ve nefret ediyorum.

Crow'un göğsünü okşadım ve mırıldandım, "Babamın sana yaptıkları için çok üzgünüm."

"Yapmadığın bir şey için neden özür diliyorsun?" "Ben onun

kızıyım ve -"

"Onun yaptıklarıyla senin hiçbir ilgin yok. Sıfır Takımı'nın da bunu anlaması gerekiyor." Kolu belime dolanıyor, hırlarken neredeyse acı veriyor. "Senin için hepsini öldürebilirim."

Gözlerimi kapatıyorum, ona daha da sokuluyorum.

Crow bana söz verdiği gibi ölümü unutturmakla kalmadı, aynı zamanda onunla savaşma isteği de uyandırdı.

Yaşamak istiyorum. Ve onunla yaşamak istiyorum.

Chapter Thirteen

Karga

Eloise'in sıcak bedeni benimkine dolandı.

Uyuyan yüzüne bakmak için başımı arkaya yatırıyorum. Onun küçük yüz hatlarına hapsolduğum her saniye, iki şeyden emin oluyorum. Bir: Uyurken çok güzel görünüyor. İki: Yüzündeki o huzurlu ifadeyi korumak için her şeyi yaparım.

Yanağındaki bir tutam saçı okşuyorum, parmaklarım yumuşak teninde kayıyor. Onun gibi birini hak etmek için ne yapmıştım? İç çekiyorum. Ona doyamıyorum. Ona dokunmadan duramıyorum. Ondan önceki hayatımı bile hatırlayamıyorum.

O kadar kolay, o kadar zahmetsizce derimin altına girdi ki, sanki her zaman oraya aitmiş gibi.

Şimdi onu korumak benim görevim. Bu benim ölümüm anlamına gelse bile.

Ve onu kaçırma konusunda ciddiydim. Eğer inat etmeye devam ederse, Onun küçük bedenini omuzlarıma atıp buradan siktir olup gideceğim.

Eloise kıpırdanıyor, uykusunda inlerken parmakları çıplak göğsüme sürtünüyor. Bu ses ereksiyonumu yeniden canlandırıyor. İnliyorum. İşte orada, derin uykuda, üzerimdeki etkisine en ufak bir dikkat bile göstermiyor.

Cheerio kuyruğunu ileri geri oynatarak içeri giriyor. Çarşafın kenarını çekiştiriyor. Onu görmezden geldiğimde, havlıyor.

"Sus." Parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Bırak uyusun."

Köpek oflayıp pufluyor ve bacağımı dürtüyor. Gerçekten acıkmış

olmalı. Bir iniltiyle çarşafın altından kayıyorum ve dikkatlice Eloise'in kafası yastığın üzerinde. Neyse ki uyumaya devam ediyor.

Cheerio önümden mutfağa doğru koşuyor, hâlâ kuyruğunu sallıyor.

Lanet bir köpeğin bakıcısı olduğuma inanamıyorum.

Lavabonun altındaki dolabı karıştırdıktan sonra köpek ödüllerini buluyorum ve Charlotte'un kabını taşana kadar dolduruyorum. Bir süre bizi rahatsız etmeyecek. Sonra merdivenlere geri dönüyorum. Eloise'den sadece birkaç dakika önce ayrılmıştım ama bana sonsuzluk gibi geliyor.

Bu kadın yüzünden çok fena sıçtım.

Açık pencereden bir esinti geliyor, bir yaz gecesinin serinliğini getiriyor. Kapatıyorum ve perdeleri çekiyorum. Eğer burada kalacaksak, güvenliği sıkılaştırmam gerekiyor. Söylemeye gerek yok, Eloise şimdilik işe geri dönmeyecek. Ya da asla. Eğer onu gitmeye ikna edebilirsem.

Merdivenlere dönerken telefonum sehpanın üzerinde titriyor.
Storm olabilir.

Ekrana bakarken kaslarım kilitleniyor. Bu Storm değil. Bir daha asla ait olmayacağıma yemin ettiğim kişi.

Hades.

Boğazımı temizleyip cevap veriyorum. "Crow konuşuyor."

"Karga." Sesi hatırladığım kadar sakin. Posh. Plummy. Böylesine zarif sesli bir beyefendinin cehennemin bekçisi olduğunu kimsenin tahmin etmesine imkân yok. "Güney Fransa'daki tatiliniz nasıl geçiyor?"

"Ben buna tatil demezdim ama sorun değil." Masanın kenarına yaslanıp silahımı parmaklıyorum. Hades'le konuşurken dikkatimi dağıtacak bir şeye hiç ihtiyacım olmamıştı ama şimdi var.

Tek düşündüğüm, varlığımın yıllarını aldığı ve beni kendi ölüm makinesine dönüştürdüğü. Önceden mutlu bir hayatım olmayabilirdi ama bana aitti. O turuncu kedi, o pis gecekondular ve o Rus anne benim kimliğimdi. Hades hepsini sildi ve beni hiç kimse olarak bıraktı.

Yarattığı canavarların, Sıfır Takımı'nın, beni yeniden bir insan gibi hissettiren tek şeyi tehdit ettiğinden bahsetmiyorum bile. Ait olacağım birini buldum ve o bir hedef haline geldi. Hades'in cehennemin bakıcısı olması umurumda değil, eğer bulduğum hayatı tehlikeye atarsa, o cehennemi kafasına yıkmak benim işim olacak.

"Bir hafta içinde Fransa'dan ayrılmış olacaksın," diyor dalgın bir sesle, sanki başka bir şeyle meşgulmüş gibi. "Rodosluları öldürmeni istiyorum. Her biri on milyon değerinde. Bana kellelerini getirirsen daha fazlasını alabilirsin. Sonuç bekliyorum."

Hat kesildi. Hades sadece emirleri dikte etmek için arar. Başka hiçbir şey onun zamanını hak etmiyor.

Rhodes umurumda değil. Aslında, Hades'in cehennemini kasıp kavurdukları için onlara saygı duyuyorum. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Çukur'un suikastçıları iltica etmeye devam edecek. Er ya da geç, Hades cehenneminde kalan tek kişi olacak.

Masaya yaslanıyorum, parmaklarım tahtaya vuruyor. Ama Hades'ten nasıl kaçacağım? İltica edersem peşime düşmesi bir yana, Ghost denen herif Eloise'e bir Joker kartı yerleştirdi. O artık bir hedef. İltica edersem ben de hedef olacağım. Ve iltica edeceğim. Sadece bunu yapmak için iyi bir strateji düşünmem gerek. Önce Hades'i Rodos'un peşinde olduğuma inandırmalıyım.

Eloise'e gelince, onu korumanın aklıma gelen tek yolu onu zorla sürükleyip dünyanın diğer ucuna kaçmak. Ama Sıfır Takımı'nın bizi yakalamayacağını düşünüyorsam hayal görüyorum demektir. İz sürmek ve avlanmak bizim için heyecan verici.

Ayrıca, sonunda yaşamaya çalıştıktan sonra onu sonsuz ve tehlikeli bir koşuya zorlamak ister miyim? Ben bu tür bir hayatı kaldırabilirim ama o kaldıramaz. O
Evini her zaman sevdi. Büyükbabasının resmine bakıp onu sevdiğini söyleyemezse ya da benden sakladığı o büyük kavanoza koymak için notlar yazamazsa bu onu mahveder.

Onun yüzünü görmek için duyduğum acil ihtiyaç beni bunaltıyor. Ona sarılıp sıcaklığına gömüldüğümde her şey daha iyi olacak. Tüm bu lanet karmaşaya bir çözüm bile bulabilirim.

İki adım attıktan sonra donup kaldım. Tüm vücudum dikkat kesiliyor. Rüzgâr perdeleri pencereden uzaklaştırıyor. Kısa bir süre önce kapattığım aynı pencere. Görmeden önce bile onun burada olduğunu biliyordum.

Sıfır Takımı'nda sadece iki üye rüzgâr ve doğa elementlerini kendi avantajlarına kullanmaktadır: Hayalet ve Gölge. Tüm kanıtlar onu işaret ettiğine göre, bu sadece bir kişi olabilir.

Hayalet.

Silahıma doğru hamle yapıyorum ve her zaman gizlendiği gölgelere doğrultuyorum. Saldırmak yerine, eli cebinde ve yüzünde rahat bir ifadeyle saklandığı yerden çıkar. Ütülü takım elbisesini bile giymiş.
Sanki Paris'te bir defileye katılıyormuş gibi. "Sakin ol,

dostum. Buraya öldürmeye gelmedim."

Silahımı bırakmıyorum. "O zaman ne sikime buradasın?"

"Anlaşma mı?"

Silahımı ona doğrultup yüzündeki çizgileri okumaya çalışıyorum. Onun kahverengi gözleri soğuk, duruşu tamamen rahat. İşe yaramaz. Bir tahta kadar boş. "Ne anlaşması?"

"The Rhodes." Duvara yaslanmış, ayak bileklerini çaprazlamış. "Hades kıçımıza yapışmış, onlardan kurtulmamızı istiyor ama bizim başka önceliklerimiz var."

'Diğer öncelikler' derken, çok zor anlaşılır biri olduğunu kastediyor. Onu on yıllardır tanıyorum ve hala kafasından neler geçtiğini bilmiyorum.

"Biz" dediğine göre. Sıfır Takımı'ndaki diğer arkadaşlarının da işin içinde olduğunu varsayıyorum.

"Dur tahmin edeyim. Rhodes'un icabına bakmamı

istiyorsun." Dudakları kıvrıldı. "Fikir bu."

"Karşılığında ne alacağım?"

"Sonsuz minnettarlığım mı?" Tek kelime etmeden ona ters ters bakmaya devam ettiğimde bana 'sıkıcısın' bakışı atıyor. "Hemşireni öldürmeyeceğim."

Bu sözleri söylediğini duymak bile kanımı kaynatıyor. Tetiği çekip duvarı onun beyniyle boyamayı çok istiyorum. Ama Eloise onları temizlemek için çok zaman harcadı. "Onun Dr. Johnson'ın kızı olduğunu ne zaman öğrendin?"

"Dosyasını aldığımda."

"Dosyayı gönderdiğin zamanı kastediyorsun." Kızımın hayatını tehlikeye attığı için onu öldüreceğim. Tabii onu Joker'i iptal etmeye ikna edemezsem.

Kart. Daha önce hiç olmamıştı ama her şeyin bir ilki vardır.

Hayalet kaşını kaldırır. "Dosyayı ben göndermedim."

"Sen neden bahsediyorsun be? Joker kartını onun üzerine koyan sensin."

"Ben değilim, dostum." Elini sallayarak gölgelere doğru çekildi. "Kazmaya başlamanı öneririm."

Pencereye ve içeride dönüp duran perdeye bakıyorum. Omuzlarım Ghost'un içeri girdiği zamankinden daha da sertleşiyor.

Yalan söylemek için bir sebebi yok. Yardım istediğine göre, Eloise'e bir Joker yapıştırmış olamaz.

Hayalet değilse kim o zaman?

Eloise

Crow son bir haftadır gergin. Her gün beni götürmeye çalışıyor ama ben reddediyorum.

Tüm zamanını evin etrafına çitler inşa ederek, çevreye tuzaklar yerleştirerek, bombaya benzeyen şeyler ve bilmek istemediğim başka şeyler yaparak geçirdi. Bana sadece tüm bu tuzakların nerede olduğunun haritasını verdi. Charlotte'un iyi olduğunu çünkü kilosunun onları tetiklemeyeceğini söyledi.

Dışarı çıkmama izin vermiyor ki tuzaklara yakalanayım. Dışarı çıktığımız tek zaman, bana ön bahçede nasıl ateş edileceğini öğretmek için. Hoşuma gideceğini hiç ummazdım ama ateş etmek eğlenceli. Özellikle de öğretmenim Crow olduğu ve birkaç dersi yarı çıplak yapmış olabileceği için. Söylemeye gerek yok, o zamanlar hedefi ıskaladım.

Onun dışında içeride kalıyoruz. Bütün perdeler ışık gelmeyene kadar indiriliyor.

Her saat başı beni Tanrı bilir nereye kaçırmayı öneriyordu.

Onu huzursuz görmekten hoşlanmıyorum ama hayatımın geri kalanında kaçak yaşamayacağım da. İçten içe onun da bir tarafının bunu bildiğini düşünüyorum ama diğer

Kontrol eden taraf - katil taraf - onu harekete geçmeye zorluyor. Tehlike hakkında bir şeyler yapmak için.

Şu anda yatak odamın evin ön tarafına bakan penceresinin perdelerinin altından beni izliyor. Üzerinde sadece siyah bir boxer var. Sırt kasları ve sert kalçaları açıklıktan süzülen küçük ışıkla belirginleşiyor.

Alt dudağım dişlerimin arkasında yuvarlanıyor. *Babamın* kütüphanesinde bulduğum eski bir kilitli oda gizem romanına konsantre olmaya çalışıyorum. Bir şey okuyabildiğimden değil. Aynı paragrafı tek kelime bile anlamadan tekrar tekrar okuyorum.

Önümde böylesine karşı konulmaz bir manzara varken konsantre olmak imkansız.

Tüm o kaslar, sertlik ve dövmeler ona atlamamayı çok zorlaştırıyor.

Ne kadar katı olursa olsun.

Korkmadığımdan değil ama Crow yanımdayken tehlike o kadar da yakın hissettirmiyor. Ayrıca, en yakın meslektaşlarını arayıp geri çekilmelerini istediğini söyledi. Bir haftadır kimse gelmedi, yani ya intikam umurlarında değil ya da Crow'a bana yaklaşmayacak kadar saygı duyuyorlar.

Hala birilerinin ortaya çıkma riski olsa bile, korku içinde sinip ölmeyi beklemeyeceğim.

O kadar uzun süredir uyuşmuş durumdayım ki, hayat yüzüme çarptığında, yarın ya da keşkeler hakkında endişelenmek yerine anı yaşamayı tercih ediyorum.

Ve şu anda hayat bu adamla dolu. Onu izlerken içimi boğucu bir sıcaklık kaplıyor.

Oh la la.

Bedenimde olup bitenleri dizginlemeye çalışarak yer değiştiriyorum. Crow bana dokunduğundan beri her şey tamamen yabancı gelmeye başladı.

Charlotte uykusunda, kucağımda yatarken hareket ettiğim için beni azarlar gibi mızmızlanıyor.

Elimde değil, ma petite.

"Bu delilik. Kollarımı kavuşturmuş ölümü beklediğime inanamıyorum." Crow inliyor, sonunda pencereden çıkıp yüzüme hançer fırlatıyor. "Biz gidiyoruz."

"Hayır, değiliz." Gülümsüyorum. Otoriterliği bazen aşırıya kaçsa da, huysuz olduğunda bir çocuğa benziyor.

"Neden gülümsüyorsun?" Dipsiz mavi gözlerinde karanlık bir parıltıyla bana doğru yürüyor.

"Hiçbir şey." Bininci kez romana odaklanmaya çalışıyorum. "Hiçbir şey,

ha?" Tek bir çekişle iki bacağımı da çekiyor.

Sırt üstü uzanırken irkildim. Roman yatağın kenarına düşüyor. Benim Nabzım fırlıyor ve her zamanki gibi tenim onun dokunuşu altında kendi aklını geliştiriyor.

Charlotte düşmemek için yataktan zıplarken yüksek sesle sızlanıyor. "Kapa

çeneni, Cheerio." Ona bakmıyor bile, parmakları benimkilerden yukarı

kayıyor.
bacağıma ve saten elbisemin altına. "Burası artık benim yerim."

Tüylerim diken diken oluyor ve midem zonkluyor. İstesem bile içimden akan bu enerji akışını durdurmanın bir yolu yok.

Ve istemiyorum da.

Crow ben inleyene kadar parmaklarını kalçalarıma geçiriyor. "Bu saçmalığı bırakıp benimle gelecek misin?" Hırlıyor, beni korkutmaya çalışıyor ama gözlerinde parlayan şehveti gizleyemiyor.

Bir elimi uzatıp boxerının üzerinden kavrıyorum ve hafifçe okşuyorum. Ereksiyonu bir anda canlanıyor. Başını arkaya yatırırken boğazının arkasından gırtlaktan bir inilti kopuyor.

Beni götürmeye çalıştığı süre boyunca, dikkatini dağıtmak için elimden geleni yapıyordum. Sadece omuzlarındaki gerginliği hafifletmek için değil, aynı zamanda ikimizin de canlanmasını sağlamak için.

Kısa bir süreliğine bile olsa.

Onun kollarında bulduğum güvenlik bağımlılık yapıyor.

Bağımlılık yapıyor.

"Beni sonsuza dek baştan çıkaramazsın, biliyorsun." Parmaklarımın altında ereksiyonu büyümeye devam ederken sesi gergin çıkıyor.

Dudaklarımı yalayıp ona bakıyorum. "Deneyebilirim."

Ağzı ağzıma çarpıyor ve beni öyle bir şiddetle kendine doğru çekiyor ki ciğerlerimdeki canlı nefesi dışarı atıyor.

Tüm gücümle boynuna sarılıyorum çünkü bu, şu an, sahip olduğum tek şey.

Ve eğer hayattan alabileceğim her şey buysa, öyle olsun.

*****

Tökezleyerek mutfağa girerken esniyorum, Charlotte da peşimden geliyor.

Uykusuz geçen yıllar vücuduma zarar veriyor gibi görünüyor. Ya da Crow beni çok yorduğu için hiç enerjim yok.

Ya da ikisini de.

Neyse ki şimdilik çalışmak zorunda değilim. Céline'i ve hastaları özlüyorum, Xavier de beni kontrol etmek için arıyor ama bu tatile ihtiyacım vardı.

Yıllardır uygun bir zaman ayırmadım. *Annem* öldükten sonra bile.

Charlotte'un yemek kutusunu boş bulduğumda "*Merde*," diye küfrediyorum. "Başka yemek yok, Charlotte."

O köpek yavrusu gözleriyle benimle teneke kutu arasına bakıyor ve havlıyor.

Yanağımın içini ısırıyorum. Bu bakış her zaman benim zayıflığım olmuştur. "Gidip sana biraz getireyim."

"Nereye gideceksin?"

Crow'un alçak ses tonuyla irkiliyorum ve bir elim göğsümde, arkamı dönüyorum. "Beni korkuttun."

"Hiçbir yere gitmiyorsun." Siyah bir pantolon ve tişört giymiş, kollarını kavuşturmuş bir halde kapının girişinde duruyor. Gölgeli yüz hatları onu yüzü olmayan bir Azrail gibi gösteriyor.

Sanırım bir şekilde öyle. Ama bu kısmı daha az umursayamazdım. Tek gördüğüm içindeki adam.

"Charlotte'un hiç yiyeceği kalmadı," diyorum. "Ona biraz

getirmeliyim." "Ona jambonumu vereceğim."

İç çekerek ona yaklaşıyorum. "Sonra ne olacak? İkimizin de yemeği bitecek. I
bir haftadır market alışverişi yapmadım." Ağzını açıyor ama sözünü kesiyorum, "Sakın teslimat deme. Buraya kimse gelmiyor. Postalarımı kasabadan kendim almak zorundayım."

Gözlerini sadece bir saniyeliğine kapatıyor. Gözlerini açtığında, içinde çiğ bir çaresizlik var. "Teslimat demeyecektim. Onlar bir katili göndermenin en kolay yolu."

Yanağını avuçlayıp hafif kirli sakalını okşuyorum. "İyi olacağım."

Beni kaldırıp tezgahın üzerine koydu. Bu seviyede onunla neredeyse göz göze geliyoruz. Bacaklarımı açıyor ve aralarına yerleşiyor, iri elleri kalçalarımın iki yanında. Bacaklarım otomatik olarak beline sarılıyor çünkü onun beni istediği kadar ben de onu yakınımda istiyorum.

Onun yakınlığı üzerime garip bir sükûnet gönderiyor.

Crow beni kollarının arasına alıyor, alnı benimkine yaslanıyor. "Seni kaybetmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın," diye fısıldıyorum, yüzünü ellerimin arasında tutarak. Bedenlerimiz o kadar iç içe geçmiş ki, artık neyin ona neyin bana ait olduğunu bile bilmiyorum.

"Benim gibi insanların bir şey istemesine izin verilmez." Omuzları sertleşiyor. Bakışlarının derinliklerine yerleşmiş acı nefesimi kesiyor. "İstediğimiz an, her şey elimizden alınır."

"Ben değil, Crow." Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, sözlerimi duymak yerine hissetmesini istiyorum. "Biliyorsun, ben de bir şekilde senin gibiyim."

Kaşlarını kaldırarak bana bakmak için geri çekiliyor. "*Ah, bon*?"

"*Ah oui. Babam* ve *annem* hayattayken zaten mutluydum ve başka bir şey istemiyordum. İkisi de öldüğünde, istememeye devam ettim. Her şeyi." O büyüleyici gözlere bakarken nefeslerim sığlaşıyor. "Sana kadar. Ve şimdi sana sahip olduğuma göre, seni elimde tutmaya niyetliyim."

Gözleri şakacılıkla parlıyor. "Beni kaçırmak gibi mi?"

"Uh-huh. Ve seni benimle birlikte bu uzak şatoya kilitleyeceğim. Güzel ve Çirkin gibi."

Kahkahayı patlatıyor, etkisiyle kafasını geriye atıyor. Ses o kadar bulaşıcı ki, sonunda aptal gibi sırıtıyorum.

"Bekle." Aniden durdu. "Bu beni Güzel yapar mı?"

Yüksek sesle gülme sırası bende. "Daha da önemlisi, bu beni canavar yapıyor. O yüzden korksanız iyi olur."

Crow başını eğip kulak mememi kemiriyor, sonra kulağıma hırlıyor. "Çok korkuyorum."

İnliyorum, tüylerim diken diken oluyor. Başımı geriye atarak ona daha fazla erişim izni veriyorum ama kendimi ona kaptırmadan önce serbest bırakma isteğimi topluyor ve iki elimle onu itiyorum. "Yemek. Charlotte."

Merde.

Artık tam cümleler bile kuramıyorum.

"Peki." Derin bir iç çekti. "Ben giderim."

"Yapmak zorunda değilsin..." Tereddütsüz bakışları üzerime düştüğünde sözümü yarıda kesiyorum. "Her neyse. Patronluk tasladığında çok sinir bozucu oluyorsun."

Burnuma dokunuyor, sırıtıyor. "Gizliden gizliye

seviyorsun." Kollarımı göğsümün üzerinde

kavuşturuyorum. "Sevmiyorum."

"Kendine bunu söylemeye devam et." Kapıyı işaret ediyor. "Birlikte gitmeye ne dersin? Hazır gitmişken bir çanta da al."

Onu dürtüyorum. "Gitmiyorum Crow."

"Tamam, benimle gel, seni kaçırmayacağım."

Yalan söylüyor. Bu, evimi terk etmemi ve muhtemelen bir daha hiç görmememi sağlamak için mükemmel bir fırsat. Gözlerimi kısıyorum. "Hayır, teşekkürler."

"Sinirlenince çok sevimli oluyorsun." Bir tutam saçı kulağımın arkasına itiyor, üstümdeki dolabı açıyor ve bir silah çıkarıyor. Yemin ederim bu silahları her yere saklıyor.

Crow silahı avucuma yerleştiriyor. Onunla çok pratik yapmıştım ama silah ilk kez bu kadar ağır geliyor. Yutkunuyorum, önce ona sonra Crow'a bakıyorum.

"Uzun sürmeyecek ve gitmeden önce etrafı kolaçan edeceğim, ama eğer bir şey olursa." Parmaklarımı silahın etrafına kapatıyor. "Düşünme. Ateş et. Bir saniye bile tereddüt edersen, bu senin sonun olur. Anladın mı?"

Başımı salladım, neyi kabul ettiğimden emin değildim.

Crow alnımı öpüyor, dudakları uzun bir süre öylece kalıyor.

Sonra geri çekiliyor. Vücut ısısının benimkini terk ettiği an, uçurumdan aşağı atılmak gibi.

Ki bu çok dramatik. Beni terk ediyor gibi değil.

Yine de, kolundan tutup kalmasını sağlama dürtüsü beni neredeyse eziyor. Açlıktan ölsek bile umurumda değil. Crow'un gitmesini istemiyorum. Bir saniyeliğine bile.

Yine de yüzümde soğukkanlı bir ifade var. Her şey yoluna girecek. Olmak zorunda.

Crow, Charlotte'un başını okşuyor. "Benim için ona göz kulak ol, Cheerio."

Bekle. Gitmeyin!

O kapıdan çıkarken bağırışımı bastırıyorum. Neyim var benim böyle? Tek başıma gayet iyi yaşıyordum, bu küçük yalnızlık beni neden bu kadar rahatsız ediyor?

Elbette, o zamanlar sırtımda bir hedef yoktu, ama yine de bu dünyanın sonu değil. Ayrıca, Crow yakında dönecek.

Burası benim evim. Benim mirasım. Bunun korkutucu bir yanı yok. Bir

şey bacağımı dürttü ve ben de sıçrayıp küfrettim.

Charlotte.

Merde. Ödümü kopardı. Silahı masanın üzerine bıraktım ve onu koluma alıp sıkıca sarıldım.

"İyi olacağız, küçük *hanım,*" diyorum ve o da iç çekerek küçük patileriyle yüzümü okşuyor.

Onu yere yatırdım ve jambon verdim. Crow döndüğünde akşam yemeği için bekleyebilirim. Charlotte'un yemeğe daha çok ihtiyacı var.

Masaya yaslanmış, Charlotte'un yemeğini yiyişini izlerken karnımın alt kısmında cinsel olandan yüz seksen derece farklı bir sıkışma oluşuyor.

Bakışlarım ara sıra kapıya gidiyor, sanki Karga'nın içeri dalmasını bekliyormuşum gibi.

Ugh. Kendime gelmem lazım.

Silahı alıp Charlotte'u mutfakta bırakıyorum ve yukarı çıkıyorum. O romanı okumaya devam edeceğim. Eminim, bu kadar huzursuz olmaktan çok daha iyidir.

Kapı zili çalıyor. Tiz sesi evin içinde yankılanır.

İrkiliyorum, neredeyse merdivenlerde geriye doğru düşüyordum. Demiryolunu öyle sıkı kavrıyorum ki yumruğum bembeyaz oluyor.

Kapı zilini duymayalı uzun zaman oldu. Var olduğunu bile unutmuşum.

Crow ilk seferinde davetsiz geldi ve şimdi anahtarı var. Peki kim o?

Birkaç basamak iniyorum. Kalbim güm güm atıyor, neredeyse boğazımdan fırlayacak. Titreyen ellerimle, kararsız silahı girişe doğrultuyorum ve kapıya doğru kaplumbağa adımları atıyorum.

Charlotte gürültülü bir şekilde havlayarak yanımdan geçiyor. Ben orada durdukça sesi daha da yükseliyor. Onu kucağıma alıp yukarı koşmak ve odama kilitlenmek üzereydim ki tanıdık bir ses seslendi.

"Eloise? Orada mısın?"

Nefesim düzleşiyor. Tehlike değil. Xavier.

Daha önce de gelmişti. *Annem* hayattayken ve hastaneye gidemeyecek kadar hastayken, ancak daha sonra nadiren ziyaret etti.

Silahı kapının girişindeki bitki vazosuna sakladım ve kapıyı açtım. Beyaz gömleği ve haki pantolonuyla, o büyüleyici gülümsemesiyle karşımda duruyordu. Saçları artık düz. Aslında bu tarz ona daha çok yakışıyor.

"*Bonjour*, Dr. Leroux. Burada ne işiniz var?"

"Borçlarınla ilgili." Gülümsemesi bulaşıcı. "Harika haberlerim var."

Charlotte çıldırtıcı havlamalara, hırlamalara ve hırlamalara başlar.

"*Arrête*!" Ona garip bir gülümseme veriyorum. "Özür dilerim. Genelde böyle değildir. Lütfen içeri gelin."

Charlotte deli gibi havlamayı kesmediğinde, onu dışarı kilitliyorum. O kadar uzun zamandır benimle yaşıyor ki artık insanlara tahammülü yok.

Xavier'i oturma alanına götürüyorum, omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Borçlarımın nesi var?"

"Bugün ödenecek." Tekrar gülümsüyor ve bu sefer gülümsemesi gözlerine bile ulaşmıyor. Garip. Neden gülümsemesini taklit etmek zorunda?

Hastaneye hâlâ borcum var. Borçlarım nasıl ödenebilir? "Nasıl?" diye sorarken kafamın çok karışık göründüğünden eminim.

"Hayatın pahasına."

Başımın arkasına sert bir şey çarpınca tepki verecek zamanım olmadı.

Düşerken ayaklarım dengesini kaybediyor. Darbe tüm vücudumda yankılanıyor.

Dünya kararmadan önce Xavier'in iğrenç sırıtışını seçebiliyorum.

Chapter Fifteen

Karga

İçgüdülerim sayısız kez kıçımı kurtardı.

Bu kez, Eloise'e geri dönmek ve onu bir daha asla terk etmemek için çığlık atıyor.

Hızı artırırken eldivenli parmaklarım el debriyajını sıkıyor. Ağaçlar bir bulanıklık içinde yanımdan geçip gidiyor. Lastiklerin patlaması umurumda değil. Geri dönmek zorundayım. Hemen şimdi.

Marketten ne aldığımı bile hatırlamıyorum. Sırtıma bağladığım kocaman çantaya bakılırsa muhtemelen tüm marketten. Aklımdaki tek şey kasabaya başka gereksiz yolculuklar yapmamak ve Eloise'e dönmem gerektiğiydi.

Özellikle de telefonuna cevap vermediği için. Cihazı sadece internet için kullandığını ve genellikle unuttuğunu biliyorum, ama bu benim tedirginliğimi artırmıyorsa lanet olsun.

Neden en başta ayrıldım ki?

Cheerio'nun zıpladığını ve ön kapının yanında agresif bir şekilde havladığını fark ettiğimde daha garaj yolunu yeni geçmiştim.

Kan dolaşımım dondu.

Çantayı açıyorum ve motor düzgün bir şekilde kapanmadan motosikletten atlıyorum.

Burada biri var.

Silahımı alıp girişe doğrultuyorum ve yardım edebilecek tek numarayı çeviriyorum.

Hayalet bir süre sonra cevap verir.

"Desteğe ihtiyacım var," diye bağırıyorum, hâlâ sabit adımlarla eve yaklaşıyorum. "Karşılığında Rodos'taki anlaşmayı kabul edip Hades'in dikkatini dağıtacağım."

"Anlaştık."

"Peki ya Ghost?"

"Evet?"

"Size vasiyetimi bırakıyorum. Eğer bana bir şey olursa, tüm birikimimi Eloise'e yardım etmek ve onu güvende tutmak için kullan."

"Tamam."

"Bana söz ver."

Ghost hakkında bildiğim tek şey, nadiren söz verdiği, ama söz verdiğinde de sözüne sadık kaldığıdır.

"Sana söz veriyorum."

Telefonu kapatırken rahat bir nefes adrenalinle karışıyor.

Cheerio beni gördükten sonra bile çıldırtıcı havlamalarına devam

ediyor. Ona doğru atılıyorum. "Ne oldu?"

"Ben oldum." Storm ana girişten dışarı çıkar. Kan sıçramaları beyaz gömleğini lekeliyor.

Kaslarım kilitlendi. Bu... Eloise'in kanı değil, değil mi? Olamaz.

Buna inanmayacağım.

Silahımı ona doğrulttuğumda burun deliklerim alevlendi. Tüm Sıfır Takımı içinde

Storm'la yüzleşmek istiyorum ama Eloise'e parmağını bile sürerse beynini dağıtırım.

"Bu gece İngiltere'ye döneceksiniz." Ağzına bir sigara koyuyor ve yakıyor, sanki normal bir günden bahsediyormuşuz gibi tamamen rahat görünüyor.

"Nerede o?" Hedefimi doğrudan alnına tutarak ilerliyorum. "Eşyalarını

toplaman gerekmiyor mu?" Bakışları lekeli gömleğine takılıyor, ve sanki kanlı olduğunu yeni fark etmiş gibi kaşlarını çatıyor. "Geri dönmek zorundasın. Hades'in emri."

"Hades'in canı cehenneme," diye bağırıyorum, artık ona o kadar yakın duruyorum ki dumanın kokusunu alabiliyorum. "Bana Eloise'in nerede olduğunu söyle. Ona ne yaptın?"

"O uyuyor." Dudakları yukarı kıvrılıyor. "Şimdilik." Yine gömleğine kaşlarını çatıyor.

Her zaman bir çeşit mikrop fobisi olmuştur. Bu, çok az sayıda

Tıp fakültesinde geçirdiği yıllar. Bütün bu temizlik takıntısı
Her zaman kan ve ölümle uğraştığını düşünürsek çok saçma.

"'Hades'i sikeyim' derken ne demek istiyorsun?" Bir duman bulutu üflüyor. Mikrop fobisi olan doğasına uymayan bir başka alışkanlık. Her zaman çelişkiler yumağı olmuştur. "Gerçekten Ghost ve diğer amcıklar gibi isyan etmeyi mi planlıyorsun?"

"Artık köpeklik yapmayacağım anlamına geliyor." Bakışlarım yanlara kayıyor, Eloise'i görmeye çalışıyorum. Onu evin içinde tuttuğundan şüpheliyim. Storm'un ilk ve en yaygın hareketi, kurbanlarını tanıdık herhangi bir yerden - özellikle de evlerinden - uzaklaştırmaktır, böylece çevrelerini tanıma avantajına sahip olmazlar.

Onu her zaman öldürebilir ve kızı arayabilirim, ama bir şeyleri havaya uçurmayı sevdiğini bildiğimden, kıza bir bomba bağlamış olma riskini almayacağım.

"*El değmemiş* zulanı gördüm ama yine de inanmak istemedim." Başparmağı ve orta parmağı kaşlarının arasındaki noktayı sıkıştırıyor. "Gerçekten de Hayalet'in adımlarını mı takip ediyorsun?"

"Kimsenin adımlarını takip etmiyorum." Silahımı indiriyorum ve nefesimi kontrol ediyorum. Bunca yıldır sahip olduğumuz yoldaşlığa hitap etmenin bir yolu varsa, bunu yapacağım. O da benim gibi Omega'nın bir kurbanı. Onlarca yılı birlikte paylaştık.
Bunun bir anlamı olmalı.

En azından öyle olmasını umuyorum.

Ayrıca, Ghost gelene kadar zaman kazanmalıyım.

İçimdeki tahribata rağmen duruşumu rahat bir pozisyona zorluyorum. "Artık Omega'nın kölesi olmak istemiyorum. Bu
bizi içten içe yok ediyor. Diablo'nun otopsi raporunu gördüm. Beşinci evre kansere benzer bir hastalıktan ölmüş. Sadece dış belirtileri yoktu. Omega almaya devam edersek, sonumuz onun gibi olacak. Hades biliyordu ama hayatlarımız umurunda bile değildi."

"Ne olmuş yani?" Sigarasından uzun bir nefes daha çekiyor. Gözleri daha da camlaşıyor; lanet uyuşturucunun etkisinde. "Eğer Hades ölmemizi istiyorsa, öyle olsun."

Storm'u ve Hades'e olan iğrenç sadakatini sikeyim.

Onu en yakın takım arkadaşlarımdan biri olarak gördüğüme inanamıyorum. O benim
Hades'in cehennemi her zaman gözlerini kör etmişti ve onun ötesini göremiyordu. Onun için tüm Sıfır Takımı'na ihanet ederdi.

Omega'dan ilk ayrılmaya başladığımda Storm'a Çukur'un ötesinde bir hayat olup olmadığını sordum ve o da bunu geçiştirdi. Sonra Fransa'da bir sözleşme imzaladım ve dönene kadar onunla konuşmayı ertelemeye karar verdim.

"Bekle bir saniye." Bütün parçalar bir araya gelirken ona ters ters baktım. "Hain olan sensin. Çukur dışında bir hayatım olduğunu ima ettiğim için beni vurması için birini gönderdin."

Göz kamaştırıcı beyaz dişlerini göstererek sırıtıyor. Her zaman iğrenç derecede çekici bir gülümsemesi vardı. "Ben kimseyi göndermedim; her şeyi kendim yaptım. Sözleşme, seni Sıfır Takımı'nın geri kalanından ayırmak ve seninle oynamak için yapılmış bir sahteydi. O amcık Paul kanıttı, *bum*. Havaya uçurdum. Bilirsiniz, geride hiçbir iz bırakmamak için."

"Seni lanet..." Kanım kaynıyor. "Bunca zamandır *Marsilya*'daydın."

"Öyle olmadığımı hiç iddia etmedim. Aslında..." Gömleğine bakıyor ve bu kez onu çekip çıkarıyor, üzerinde beyaz bir tişört kalıyor. "Aslında, neredeyse sekiz aydır buradayım. Eloise benim hakkımda konuşmuyor mu?"

Burun deliklerim alevlendi. Eğer bunca zamandır buradaysa, o zaman o lanet olası doktor Curly'dir. Adı Xavier olan. Saçları dümdüz, şimdi bile. Onu o kafede gördüğümde hiç şüphelenmemiştim. Sırtı bana dönüktü ve kıskançlıktan gözlerim kör olmuştu, daha yakından bakamadım bile.

O zaman oraya gidip onu öldürmeliydim. Eğer yapsaydım, şu an burada olmazdık.

"Onu ilk ben buldum." Storm'un donuk mavi gözleri tüm rahatlığını kaybediyor ve Hades'in iblisleri için ortak olan bir şeyle doluyor: ölüm vaadi. "Onca ayı ona yaklaşmak için harcadığımı mı sanıyorsun?"

"Başından beri onun Dr. Johnson'ın kızı olduğunu biliyor muydun?"

"Buraya neden geldiğimi sanıyorsun?" Boynunu kırdı ve bana baktı. "Hades, formüllerinden herhangi birine sahip olmaları ihtimaline karşı o yavrunun ailesinden kurtulmamı emretti."

"Hiçbir şeyi yok." O evde yokken babasının tüm belgelerini araştırdım. Dr. Johnson'ın onu ve annesini koruduğu kesin. Başları belaya girmesin diye ortadan bile kaybolmuş. O lanet adamdan nefret ediyorum ama ailesini seviyordu.

"Ne olmuş yani? Hades'in emirleri Hades'in emirleridir." Boynunu tekrar döndürüyor. "Annesi zaten ölüyordu, bu yüzden o süreci biraz hızlandırdım ve Eloise... şey, lanet olsun dostum. Babasının formülüne sahip olup olmadığını görmek için etrafta kaldım ama itiraf etmeliyim ki onu canlı bir ceset olarak görmek hoşuma gitti. Birkaç ay daha manzaranın tadını çıkardıktan sonra onun sefil hayatını bitirecektim ama sen burnunu ait olmadığı yere sokmak zorunda kaldın."

"Nerede o?" Silahımı tekrar ona doğrulttum. Medeni davranmaktan bıktım, herhangi bir konuşma türünü anlayacağından değil. Hades'in cehenneminde diz boyu.

Nefesini tutup sigarayı fırlatıyor. "Dr. Johnson'ın kızı için beni öldürecek misin?"

"O benim için Dr. Johnson'ın kızı değil." O Eloise. Sadece Eloise. Ve onun için herkesi öldürürüm.

Gülüyor, uzun ve mizahsız. "Ne? Birkaç aydır yoksunluk çekiyorsun ve normal olabileceğini mi düşünüyorsun? Evcilik oynamak gibi Hemşire mi? Uyan artık Crow. Sen normal değilsin, ve tahmin et Ne? Asla olmayacaksın." Benimle burun buruna geldi, gözleri alev alev yanıyordu. "Hades'e geri dön. Ait olduğun yer orası."

"Biz asla Hades'e ait olmadık, Storm. Aitmişiz gibi davrandık çünkü elimizdeki tek seçenek buydu." Şimdi her şey farklı. Artık Eloise var ve ben buraya ait olmak istiyorum. Onunla birlikte.

Silahımın namlusunu alnına doğrultuyorum. "Son kez soruyorum, nerede bu kız?"

"Küçük bir oyun oynamak ister misin? Eski günlerdeki gibi?" Cebinden bir zamanlayıcı çıkarır.

Kalbim durdu. Bir bomba. Onu gerçekten bir bombayla bağlamış.
Lanet olası pislik.

Silahımı alnından çekip dikkatlice geri çekiliyorum. Onu telaşlandırırsam, Eloise'i havaya uçuracak.

"Ne istiyorsun?" Yavaşça soruyorum.

"Shadow'un Joker'i koyduğu ve senin benden önce davrandığın hedefi hatırlıyor musun?" Bir sigara daha yakar ve uzaklara bakar.

Dikkatim elindeki zamanlayıcıda. Yanıp sönmüyor. Henüz ayarlanmadı. Ama ona saldırırsam, onu havaya uçurur. Bunu yapmak için zamanlayıcıya ihtiyacı yok.

Storm devam ediyor, "Hades o gün seni övdü. Daha önce bahisleri kazandığımda bile beni bu şekilde övmemişti. Ve gerçek şu ki sen hile yaptın. Hedefe ulaşmamın daha uzun süreceğini bilerek o çöp kutularını yoluma yerleştirdin. Hile yaptığın için övülmek iyi hissettirdi mi Crow?"

"Ciddi misin lan sen?" Burnumdan bıkkın bir nefes veriyorum. "Bu hile yapmak değildi, bu bir hedefi öldürmek için ne gerekiyorsa yapmaktı. Çünkü o zamanlar beni hayatta tutan tek şey buydu. Her şeyi unuttum."

"Şey, ben yapmadım." Zamanlayıcıyı oynatıyor. "Şimdi küçük bir oyun oynayalım.
Hemşireniz uçurumda. Bakalım ona ulaşabilecek misin..." Bir şeye tıklıyor ve saat kırmızı renkte yanıp sönmeye başlıyor. "Üç dakika ve geri sayım. Tik tak."

Uçuruma giden toprak patikaya doğru koşuyorum. Bir adrenalin patlaması beni bunaltıyor. Kaslarım kasılıyor ve vücudumun her zerresi dikkat kesiliyor.

Kayalık patikaya ve yüksek tepelere rağmen durmuyorum. Adımlarım büyük ve hızlı. Aklımda tek bir şey var: Eloise'i güvene almak. Çünkü diğer seçenek, Onun incindiğine dair düşünceler odak alanıma giremez.

Onu geri getireceğim.

Yapacağım son şey olsa bile.

Sonunda uçuruma vardığımda yorgunluk ve acı kaslarımı parçalıyor ve ilk kez ona daha hızlı ulaşmak için Omega'da olmayı diliyorum. Saatime bakıyorum. İki buçuk dakika. Fazla zamanım yok.

"Eloise!" Çılgın gözlerim ondan bir iz arıyor.

Her yöne koşarken garip bir his midemi sıkıyor. Saniyeler geçtikçe ve onu bulamadıkça, bu his daha da yoğunlaşıyor.

Sonra bu duygunun korku olduğunu fark ediyorum. Hayatım boyunca hiç hissetmediğim bir duygu, Eloise'i bir daha asla göremeyeceğim düşüncesiyle saf bir dehşete dönüşüyor. Ya da onun incinmiş olduğu düşüncesi.

Bu beni dehşete düşürüyor.

"Eloise!" Duymasını ve cevap vermesini umarak tekrar sesleniyorum.

Ağaçların arasından havlamalar geliyor, uçurumdan çok

uzakta değil. Cheerio.

Ona doğru fırladım. Dolaşan dalları itip bir ceset buldum.
çalıların arasına sıkışmış. Kir ve yapraklar krem rengi tenini kaplıyor ve saç telleri bilinçsiz yüzünü kamufle ediyor.

Göğsüne bir bomba yeleği bağlanmış. Zamanlayıcının sadece on saniyesi

kaldı. Lanet olsun.

Ona doğru koşuyorum, şimdiden o kemeri nasıl çıkarabileceğimi sayıyorum.
Umarım,
Çıkardığımda patlayan türden değil, ama çıkarmazsam-

BOOM.

Yerimde donup kaldım, kalbim ayaklarıma düştü.

Eloise'in yattığı yer yoğun bir duman bulutuna dönüşür ve ondan hiçbir iz kalmaz.

Kükrerken görüşüm kırmızıya dönüyor. "ELOISE!"

Eloise

Bağırışlar uzun bir halka halinde kulaklarımdan süzülüyor. Güçlü bir duman kokusu burnuma doluyor. Ciğerlerim boğuluyor ve nefes nefese kalıyorum.

"ELOISE!"

Biri adımı haykırıyor. Göğsümde ve kapalı göz kapaklarımın arkasında bir gerginlik oluşuyor. Sesi çok tanıdık geliyor. Çok incinmiş.

Crow.

Gözlerimi açıyorum. Sis etrafımı sarıyor, yoğun ve boğucu. Kendi ellerimi bile seçemiyorum.

Sonra kollarımı hareket ettirmeye çalışırken ellerimin arkadan bağlı olduğunu fark ediyorum. Bağlara karşı zorlanıyorum. İp derimi kesiyor ama gevşemiyor.

Merde.

Göğsümü ağır bir şey kaplıyor ama bu sis bulutu içinde ne olduğunu anlayamıyorum.

Oturmaya çalışıyorum. Başımın arkasında sanki dövülmüş gibi bir ağrı patlıyor. İnliyorum ve anılar geri geliyor.

Xavier. Piç kurusu. O zarif kişiliğin ve büyüleyici gülümsemenin altında bir canavarın gizlendiğini kim bilebilirdi?

Crow'u incitti mi?

Sallantılı ayaklarımın üzerinde dururken mideme derin bir korku yerleşiyor. Başım hâlâ zonkluyor. Başımın arkasından boynuma yapışkan bir sıvı damlıyor. Benim
Rahatsız bir pozisyonda bağlandığım için omuzlarım ağrıyor. Kir cildimi kaplıyor ve böcekler kollarımda ve bacaklarımda geziniyor, ama bunlar endişelerimin en küçüğü.

Çılgınca etrafımı araştırıyorum, sanki bu bir şekilde sisi dağıtacakmış gibi bir yönden diğerine hareket ediyorum.

"Crow?" Sesleniyorum ama sesim titrek bir fısıltıyla çıkıyor.

Cevap yok.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. Sanki düşüyormuşum gibi dişlerim takırdıyor.
soğuk algınlığı ile.

Hayır.

Ağlamayacağım. Crow iyi olacak.

Öyle olmalı. Ölüm yüzünden çok şey kaybettim zaten. Onu da değil.

Yine de gözyaşlarımın taşmasına ya da içimdeki batma hissine engel olamıyorum. Ya ona bir şey olduysa? Ya ben-

"Eloise!"

Yeniden dirilirken kalbim gümbür gümbür atıyor. "Karga!"

Sis dağılır ve Crow birkaç metre ötede belirir. Dumanla örtülü olmasına rağmen iyi görünüyor. Deri ceketinde leke yok.

Neredeyse rahatlayarak dizlerimin

üzerine düşecektim. O iyi. Yaşıyor.

"Siktir!" Bana doğru koşuyor. Büyük elleri yüzümü kafesliyor ve beni öyle çılgınca öpüyor ki nefesim kesiliyor. Çaresiz, sert ve sayısız duyguyla dolu. Aşk. Öfke. Rahatlama.

Benim rahatlamama benziyor ama çok daha yoğun.

Alnını benimkine yaslamak için geri çekiliyor. Ben kendi nefesimi tutmaya çalışırken o sertçe nefes veriyor.

Mon Dieu.

Bir bıçak aldı ve bağlarımı kesti. Uyuşukluktan ellerimi büküyorum.

"Öldüğünü sanmıştım." Gözlerini kapatırken fısıltısı çok acı vericiydi. "O patlamada öldüğünü sandım."

"Ben iyiyim." Ona yapışırken parmaklarım deri ceketinin arkasına batıyor, onu canlı hissetmeye ihtiyaç duyuyorum.

Ölebileceği senaryosunu hayal etmek istemiyorum. Ağaçların

arasından bir gölge süzülüyor. "Gag."

Xavier'i gördüğümde tüm vücudum geriliyor. Bir sandığa yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve elinden bir cihaz sarkıyor.

Crow'un sırtı dikleşiyor. Beni arkasına hapsederken gözlerinin buz gibi derinliğine ölümcül bir bakış yerleşiyor.

"Benim hatam. O bir maketti, gerçek bomba değil." Xavier gülümsüyor, gözlerinde şeytanlar dönüyor.

Onları daha önce görmediğime inanamıyorum. Fransızcası yerlilerinki gibiydi, bu yüzden İngiliz olduğundan hiç şüphelenmedim. Ya da bir katil. Ya gerçek doğasını saklamakta çok iyiydi ya da ben fark edemeyecek kadar uyuşmuştum.

Ya da ikisini de.

"Bir sonraki gerçek olacak." Xavier söz verircesine bir elini avuç içi yukarı bakacak şekilde kaldırır.

Crow konsantre bir ifadeyle bana bakıyor. Parmakları ve bıçak gövdemin her yerinde geziniyor. Farkına varıyorum. Göğsüme bağlanan ağırlık bir bomba. Kablolar ve yanıp sönen kırmızı ışıklar bana bakıyor.
Casus filmlerinde ya da terörist saldırılarında gösterilen bombalar.

Bu sefer beni havaya

uçuracak. Kontrolsüzce

titriyorum.

Crow da benimle birlikte havaya uçacak. Bu ölümden bile daha korkunç.

Onu itmek üzereydim ki Xavier sıkılmış bir sesle, "Kes şunu Crow, yoksa ikiniz de *Boom*'a gideceksiniz," dedi.

Crow donakalır, yeleği yavaşça bırakır ve Xavier'e döner. "Ne istiyorsun Storm?"

"Başka bir oyuna ne dersin?" Derin düşüncelere dalmış gibi şakağına vuruyor. "Hassasiyet."

Kolları belimi kavrarken Crow'un vücudu geriliyor. "Sen ve ben saatlerce atış yarışması yapabiliriz ve kimse kazanamaz."

"Sen ve ben olacağımızı kim söyledi?" Elindeki cihazı bana doğru tutuyor. "O senin hedefin olacak."

Ha?

"Git uçurumun orada dur, Eloise." Xavier - ya da Storm ya da adı her neyse - emrediyor. "Kafana bir şey yerleştireceğiz ve Crow'un hassas becerilerinin hâlâ iyi olup olmadığını göreceğiz."

"Hiçbir yere gitmiyor!" Crow bağırıyor, parmakları derime öyle sert batıyor ki canımı acıtıyor.

"Bunu tekrarlamaktan yoruldum ama burada *bom* seçeneği var." Xavier uzaktan kumanda olduğunu tahmin ettiğim cihazı sallıyor.

Titremeler bedenimi terk etmiyor. Dişlerim yeniden takırdamaya başlıyor ama kendimi Crow'un elinden kurtarmaya çalışıyorum. Bana yakın olamaz yoksa bomba onu öldürecek.

Xavier piçine koşacağım ve onu benimle birlikte havaya uçuracağım. Eğer o terörist bir bomba yaptıysa, ben de kamikaze olacağım.

Mantıklı ve cesur düşüncelerime rağmen ter tüm tenimi kaplıyor ve kalın bir parlaklık oluşturuyor. Sonunda yaşamak istediğim için hayatımı kaybetme korkusu omurgamı çiziyor. Ama bir şeyler yapmak zorundayım. Crow'u kaybedemem.

"Bırak beni," dedim ona.

"Şşş." Crow'un parmakları yan tarafımda daha derine iniyor, dikkati Xavier'in üzerinde.

"Lütfen." Şimdi hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Onu terk etmek istemiyorum. İntihar etmek istemiyorum ama bu onu güvende tutacaksa yapacağım.

"Yalvarmana bayılıyorum, Hemşire Betty." Bana uyarıcı bir bakış fırlattı. "Ama şimdi değil."

"Bırak beni, lanet olası!" Göğsüne vurdum, tüm öfkemi ona boşalttım. Bütün bu kamikaze görevini daha da zorlaştırıyor. "Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

Dudaklarını benimkilere değdiriyor. Kısa ve yumuşak ve tadı tatlı bir teslimiyet gibi. Çekildiğinde gözlerinden şefkat damlıyor. "Çünkü bu kendimi terk etmek anlamına gelir."

"Eğer iğrenç olmayı bırakırsan." Fırtına uçurumun kenarına doğru yürür. Bir dal seçer ve X işareti çizer. "Burada dur, Eloise."

Dudaklarımı ne kadar sıksam da dişlerim takırdıyor.

Crow'un kolları beni sarıyor ve bir an için kendimi güvende hissediyorum, sanki bana hiçbir şey olmayacakmış gibi.

Tanrım. Neden hayatıma daha önce girmedi ki onu doyasıya yaşayayım?

Yüzümü onun göğsüne gömüyorum. Eğer bir diriliş varsa, gelecek tüm yaşamlar boyunca onunla tekrar karşılaşmayı diliyorum.

"Annenin ölümüyle hiçbir ilgin yoktu," diye mırıldanıyor Crow kulağıma. "Hepsi Storm'un suçuydu. Bunun için kendini suçlama."

İfadesi beni şaşırtıyor ama içimdeki suçluluk duygusu göğsümü itiyor. Ona bakmaya çalışıyorum ama kolları beni daha sıkı sarıyor.

"Bana güveniyor musun?" diye kulağıma fısıldıyor.

Burnumu çekerek başımı göğsüne yaslıyorum. Ama hassas becerileriyle güvenimi test etmek zorunda kalmayacak. Daha maç başlamadan Xavier'i de yanımda götüreceğim.

"Seni ittiğimde yerde kal." O zaman fark ettim ki parmaklarını sadece yan tarafıma sokmuyor, yeleğiyle de bir şeyler kurcalıyordu. O kadar gizli ki ben bile fark etmedim.

Sormak için ağzımı açıyorum ama başını sallıyor.

Ne planlıyor?

Önemli değil. Benim planım çok daha kolay ve mantıklı.

"Geliyor musun, gelmiyor musun?" Xavier yine kumandayı oynatıyor.

Crow elimi büyük elinin içine alıyor ve beni Xavier'in durduğu yere götürüyor, duruşu geniş, yüzünde aptal bir sırıtış var. Ama gözlerinin derinliklerinde cam gibi bir bakış var, robotik, insani olmayan. Belki de tüm bu yaptıklarının on yıllardır aldığı ilaç yüzünden olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Crow'a ve bana zarar vermeye bu kadar kararlı olmasaydı, babamın ona çektirdikleri için üzülürdüm.

Karga beni uçurumun kenarında işaretlenmiş çapraz Fırtına'nın üzerine koyuyor. Çakıl taşları ayaklarımın altından kaçıyor ve aşağıdaki karanlık suya düşüyor. Vahşi dalgalar devasa, parçalanmış kayalara çarpıyor. Bomba beni öldürmese bile, düşüş öldürecek.

Uzuvlarım yeniden titremeye başlıyor ve gözyaşlarına boğulmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Aşağı bakma," diye mırıldanıyor Crow, benimle Xavier'in arasında durarak. "Bana odaklan."

Yapıyorum ve onun uysal mavi gözlerindeki yumuşaklık beni rahatlatıyor. Sanki hiçbir şeyden ve her şeyden aynı anda pişmanlık duyuyormuş gibi derin bir özlem duygusuyla bana bakıyor.

Onunla ilk tanıştığımda ölümü dilediğimde, sonumuzun burası olacağını hiç düşünmemiştim. Ya da benimle birlikte ölümle savaşacağını.

"*Je t'aime*," diye fısıldıyorum. Eğer bunu ona şimdi söylemezsem, bir daha söyleme şansım olacağından şüpheliyim.

Kaşları birbirine yapışıyor ve Xavier araya girdiğinde dudakları bir şey söylemek için açılıyor. "Ağaca git Crow ve -"

Her şey çok hızlı oluyor.

Karga beni yere itti. İğnenin acısıyla irkildim. Sonra göğsümdeki ağırlık kalktı.

Crow'un elinde tuttuğu yeleği fark edince gözlerim açılıyor. Xavier ileri atılıyor ama Crow onu engelliyor, kendini ve Xavier'i kenara doğru itiyor.

"Hayır. Hayır!" Hıçkırarak titrek ayaklarımın üzerine sıçradım.

"Yerde kal!" Crow, Xavier'i pençesinin altında tutmak için mücadele ederek

bağırıyor. "Hayır!" Ona doğru koşuyorum, gözyaşlarım görüşümü

bulanıklaştırıyor. "Yapma bunu!
Yapma!"

"Hayatımın zaten hiçbir zaman bir amacı olmadı." Crow gülümsüyor, çırpınan Xavier'i kol mesafesinde tutuyor. "Senin için ölmek benim için bir onurdur, Eloise."

"*Hayır!*" Çığlık atıyorum ama artık

çok geç. Crow ve Xavier uçurumdan

düştüler. Kalbim de onlarla birlikte

batıyor.

Kara bir delik göğsümü deliyor ve nefesimi kesiyor. Kenara yakın dizlerimin üzerine çöküyorum, boynuma bir şey çarptığında onu takip etmeye hazırım.

Bir arının sokması kadar acı verici. İğne

mi? Dünya kararır.

Chapter Seventeen

Karga

Ölüm.

Ne garip bir his.

Bir gün öleceğimi biliyordum. Bir ameliyat sırasında. Omega yüzünden. Her neyse, hepsi sıkıcı ve boş nedenlerdi. Benimle kalacak unutulmaz bir şey değildi.

Bana hayatın anlamını gösteren tek kadın için öleceğimi hiç düşünmemiştim.

Ölmek için ne muhteşem bir yol.

Onu güvende tutmak için bunu binlerce kez yapardım.

Eloise'in hıçkırıkları rüzgârla birlikte göğsümü delip geçiyor. O kadar çiğ ve içten ki, kalbimde bir delik açıyor. Ona gözyaşlarını hak etmediğimi söyledim. Ama o inatçı kadın beni hiç dinlemiyor, değil mi?

Sonra hıçkırıklar kesiliyor ve artık onun sesini duyamadığım için değil, cehenneme düşüşümü görmediğini umduğum için minnettar oluyorum.

Zaten yeterince ölüme tanık oldu. Şimdi onun yaşama zamanı.

Uçurumdan serbest düşüşe geçtiğimizde Storm'un bedenini kendime yakın tutuyorum, yelek göğüslerimiz arasında sıkışıyor. Eğer bombayı patlatırsa, ikimiz de paramparça olacağız. Ona sarılarak ölmek eğlenceli değil ama yeterince adil. Storm ve ben aynı kumaştan kesildik. Hades'in cehenneminde uyuşturulmuş iki iblis. Bir ömür boyu yetecek kadar öldürdük.

Gerçek cehenneme katılma zamanı.

Belki de tüm bu lanet şeyi ele geçirmeliyiz.

Gözlerimi kapatıyorum ama göz kapaklarımın ardında iblisler yerine meleksi bir yüz beliriyor.

Eloise. Soğuk kalbimi eriten o sıcaklıkla bana gülümsüyor. "Yaşa, Eloise,"

diye mırıldanıyorum.

Dünya yıkılır.

Eloise

Boğuluyorum.

Kalın siyah su beni boğuyor. Burun deliklerim tıkanıyor ve dalgalar etrafıma çarpıyor.

Ne çırpınıyorum ne de nefes alıyorum.

Neden yaşamam gerekiyor ki? *Babam* ve *annemi* takip edeceğim. Hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceği güvenli bir yerde olacağım.

Vedalaşmak ya da sevdiğim insanların ölümünü görmek zorunda kalmayacağım.

Bir şey beni aşağı çekiyormuş gibi bileğimden çekiştiriyor. Suyun ortasında asılı kalıyorum, yüzüyorum, sürükleniyorum.

Önemli değil. Her an bitebilir.

Bir ses beni çağırıyor. Sert ve derinden. İçimin derinliklerinden bir sarsıntı geliyor.

"Yaşa," diye fısıldıyor kulaklarıma. Güçlü eller beni yukarı doğru çekerek bağırıyor. "YAŞA, ELOISE!"

Nefes alıyorum, ciğerlerime hava doluyor.

Gözlerim hızla açılıyor ve karanlık su yerini tanıdık beyaz duvarlara bırakıyor. Deterjan kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve içimi bir rahatlama duygusu kaplıyor.

Hastane.

Ne yapıyorum ben burada? Ne oldu?

Yan dönmeye çalışıyorum. Keskin bir ağrı başıma saldırıyor.

Merde.

Bir elimi alnımda gezdiriyorum ve parmaklarım kalın bir bandajla birleşiyor. Ağzımın içi o kadar kuru ki, sanki kum ve kâğıt tadı alıyorum.

İki kişi bana bir uzaylıymışım gibi bakıyor. Adamın üzerinde bir doktor bluzu var. Bedeni çok küçük, kasları kumaşa baskı yapıyor. Çarpıcı bir zeytin teni ve delici kahverengi gözleri var. Kalın çerçeveli gözlükleri bile gözlerinin yoğunluğunu ya da irislerini çevreleyen tuhaf altın halkayı gizleyemiyor.

Kadın hemşire gibi giyinmiş. Dudakları mide bulandırıcı bir şekilde boyanmış.
turuncu renk. Bunun dışında, göz kamaştırıcı. Maun rengindeki saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış. O da gözlük takıyor. Sadece onunki
çerçevesiz, yeşil gözlerini sergiliyor, ama sahte görünüyorlar. Sanki gerçek renkleri değilmiş gibi.

İkisi de sanki kobaylarıymışım gibi beni izliyorlar. Onları

daha önce hastanede hiç görmemiştim.

"Sence bizi duyuyor mudur?" diye soruyor hemşire İngilizce olarak.
elimi yüzümün önüne koydum. "Lanet olsun. Haydi, Hayalet. Yapacak işlerim var. Aaron'ı öldürmek ve diğer eğlenceli şeyler gibi."

Doktor, "Önce bunu halletmeliyiz Celeste," diyor.

"Senden emir almıyorum, Ghosty." Celeste bir elini kalçasına koyar. "Ben senin Sıfır Takımı sürtüklerinden biri değilim."

"Ben senin akıl hocanım, velet."

"Ve bu önemli çünkü...?" Ellerini geniş bir jestle açıyor.

"Sana para ödüyorum, o yüzden kapa çeneni."

"Çok daha iyi." Dikkati tekrar bana yöneliyor ve ben bir ucube gösterisine yakalanmış gibi öylece bakakalıyorum.

Neler oluyor? Bu ikisi bana bakarken kendimi nasıl burada buldum? "Sence

Storm ona sert bir yumruk falan mı attı?" diye soruyor.

Bir yıldırım çarpmış gibi. Xavier. Kaçırılma.

Crow. Bomba.

Düştü. Crow üzerine bağlanmış bir bombayla uçurumdan düştü.

O kadar hızlı kalkıyorum ki ikisi de irkiliyor. Hemşire bluzundaki bir şeye uzandı. Bir bıçağa.

Crow'un iş arkadaşları olmalılar. Crow'dan beri karşılaştığım tek İngilizce konuşan insanlar onlar.

Boğazımın arkasında bir korku oluşuyor. Ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Soruyu sormaktan korkuyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor çünkü bir şekilde biliyorum. Cevabı kesinlikle biliyorum.

Buna inanmayı reddediyorum.

"Karga." Sesim titremelerle boğuşan lanetli bir fısıltıya dönüştü. "Nerede o?"

"*Bonjour*." Sahte doktor Fransızcaya geçer. "Benim adım Julian."

"Hayır, değil." Sahte hemşire de mükemmel Fransızca konuşur. "Adım

Ghost.
Ona yalan söylemek zorunda değilsin."

"Crow nerede?" Tekrar ediyorum, bu sefer daha yüksek sesle. Bu konuda o kadar rahat davranıyorlar ki, onları tutup sarsmak istiyorum.

"O öldü." Öyle kesin bir ifadeyle söylüyor ki kalbim duracak gibi

oluyor. Tırnaklarım yatağa batıyor. "Gitti mi?"

"Evet, onu gördün." Eliyle havayı işaret ediyor. "Şu sik kafalı Storm ve onun lanet oyunları ikisini de o sahilde kırdı. Seni zamanında kurtardık. Orada..."

Konuşmaya devam ediyor ama ben artık dinlemiyorum. Nabzım ve duyduğum her şey Crow'un kendini uçurumdan atmadan önce bana söyledikleri.

Senin için ölmek benim için bir onurdur.

Kulaklarım kapanıyor ve oda binlerce beyaz katmana dönüşüyor.

Keskin bir ağrı göğsüme saplanıyor. Nefes nefese kalırken ellerimi üzerine koyuyorum. *Annemin* ölüm haberini aldığım zamankinden çok daha kötü. O zaman sığınak olarak hissizliği seçmiştim. Şimdi ise tüm yoğun duygular içime akıyor ve nefesimi kesiyor.

Ve beni bu hissizlikle savaşmaya iten tek kişi artık yok. Bir daha dönmemek üzere.

Gırtlaktan gelen bir hıçkırık boğazımı yırtıyor ve etrafımda yankılanıyor. Nefesim kesiliyor. Nefes alamıyorum.

Nefes alamıyorum. "...

Karga..."

İçlerinden biri onun adını söylüyor ve ben onlara sadece o zaman bakıyorum. Ghost ve Celeste bunca zamandır sadece burada değiller, aynı zamanda konuşuyorlar da. Sanki yağmurdan ıslanmış bir pencereden onlara bakıyormuşum gibi yüzleri bulanık çizgiler haline geliyor.

"Harika," diyor Celeste. "Geri döndü. Dedim ki, polise Crow hakkında hiçbir şey söyleme - ya da tabii ki bizim hakkımızda. Bu seni sadece can sıkıcı bir sorgulamanın içine sokar. Sadece merdivenlerden düştüğünü ve yardımsever bir beyefendinin seni hastaneye götürdüğünü söyle."

"Hâlâ bir hedefsin," diyor Hayalet. "Ama tüm tehlikeler ortadan kalkana kadar biri seni izleyecek. Onların varlığını hissetmeyeceksin bile. Bu Crow'un isteğiydi."

Göğsümden bir hıçkırık daha kopuyor. 'Will' kelimesi çok kesin. Çok gerçek.

Crow gerçekten gitti ve umut ettiğim yeniden hayat artık hükümsüz.

Sadece kendim olmaya geri döndüm ve kendimle ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

*****

Akşamın erken saatleri geceye dönüyor. Hâlâ hastane yatağında yatarken pencereden dışarı bakıyorum. Gözyaşlarım hiç kurumuyor. Hiç kuruyacaklarından da emin değilim.

Crow sadece birkaç haftadır hayatımda olabilirdi, ama kendini kalbimin derinliklerine kazımak için yeterliydi.

Ölmek istiyordum ama Karga'ya sahip olduğum ve hayatın tadına baktığım için daha fazlasını isteyecek kadar aptaldım. Daha fazlasını istemek.

Şimdi, her şey gitti.

Ghost ve Celeste benim çöküşüm sırasında gittiler ve bunun için minnettarım. Hiçbir zaman teselliye ihtiyacı olan bir tip olmadım.

Her ikisinin de Crow'un meslektaşları ve dolayısıyla katilleri olduğunu bildiğimden, yine de teselli verebileceklerinden şüpheliyim.

Crow'un aksine. Kenarları kaba saba biriydi ama altın gibi bir kalbi vardı. Yaşadığı acımasız hayata boyun eğmesi onun suçu değil.

Bir damla gözyaşı daha yanağımdan süzülüp yastığa düşüyor.

Céline Charlotte'la ilgileniyor. Arkadaşım üç günlüğüne hastaneye yatırıldığımı söyledi. Kafaya darbe almak buna sebep olabilir. Kan tahlili sonuçları gelecek ama MR normal.

"Her şey yoluna girecek," dedi Dr. Bernard. Ama o sadece fiziksel acıdan bahsediyordu.

İçimde derinlere saplanmış yaralar asla

iyileşmeyecek. Tabii...

Zihnim hiçbir şeyin önemli olmadığı o hissiz evreye geri dönüyor. Duygular yok. Endişe yok. Sadece umurumda değildi. Eğer o zamana geri dönebilirsem, her şey yoluna girecek.

Acı o kadar güçlü ki, artık bununla yaşayabileceğimi sanmıyorum. Bu kadar kısa sürede bir ölüm daha yaşayacak kadar güçlü değilim.

Parmaklarım Ghost'un benim için bıraktığı zarfı tutuyor. Crow tüm borçlarımı ödedi.
Artık babamın evi bankanın elinden kurtuldu.

Sonunda *babamın* evini geri aldığım için sevinmeliyim, ama orada Crow olmadan yaşayacağım gerçeği yanaklarımdan daha fazla gözyaşı akmasına neden oluyor.

Bütün parasını bile bana bıraktı. Buna ihtiyacım yok. Sadece ona

ihtiyacım var. Kapı çalındı.

Yanaklarımı siliyorum. Gözlerimin kızardığından ve şiştiğinden eminim ama umurumda değil.

Belki de uyuşukluk düşündüğümden daha erken geri geliyordur.

Seni tekrar görmek güzel, eski dostum.

Dr. Bernard topuğunda Céline ile içeri girer. Endişeli ama aynı zamanda mutlu görünüyor. Garip.

"*Bonsoir*, Eloise," diyor Dr. Bernard. "Daha iyi hissediyor

musun?" Mekanik bir şekilde başımı sallıyorum, doğrulmaya

bile zahmet etmiyorum.

Uyuşukluğun pelerini o kadar yakın ki, konforu sardığını hissedebiliyorum. etrafımda.

"Kan testi sonuçları geldi." Dr. Bernard elindeki kâğıtlara bakıyor. "Önemli bir şey yok ama..."

Bir şekilde kanser mi oldum?

Güzel.

"Tebrikler, Eloise. Hamilesin."

Öyle hızlı bir şekilde oturur pozisyona geçiyorum ki, baş dönmesi ağrıyan

başıma saldırıyor. "Hey, sakin ol." Céline yanımda. Oturmama yardım ediyor

ve
Kolum.

Kulaklarıma inanamayarak Dr. Barnard'a bakıyorum. "Emin misiniz?"

Zihnim sayılarla dolup taşıyor. Yumurtlama dönemim. Seks yaptığımız zaman. En az on gün önce.

"Evet. Kanında 30 mIU/ml HCG bulduk. Bu gri bir alan bile değil. Pozitif." Dr Bernard sonuçları bana uzattı. "Kendiniz görün."

Ellerim titreyerek ve kalp atışlarım hızlanarak tabloya bakıyorum. İşte orada. HCG'de zirve. İnsan Koryonik Gonadotropini - diğer adıyla hamilelik hormonu - gri 6 ila 24 mIU/ml değerinin çok üzerinde ve doğrudan 25 mIU/ml'nin üzerinde pozitif.

Oh. Mon. Dieu.

Ben... hamileyim.

Bunun farkına varmak gözlerimi yaşarttı. Ama şimdi mutluluk gözyaşları. Gülümsüyorum, ağlıyorum ve tam bir karmaşa içindeyim ama içimdeki heyecan ışıltısına engel olamıyorum.

Ben hamileyim.

Dokuz ay sonra birine hayat vereceğim ve *annemin* bana yaptığı gibi ben de anne olacağım.

Avucumu düz karnımın üzerine koyuyorum ve bu erken aşamada çok düşük bir ihtimal olsa da parmaklarımın altında yaşamı hissedebiliyorum.

Crow'un çocuğunu asla göremeyeceğini bildiğim için daha fazla gözyaşı yanaklarımı ıslatıyor.
Ancak ben olumlu tarafa tutunmayı tercih ediyorum.

Crow ölmüş olsa da bana yaşamam için çok değerli bir hediye bıraktı.

Chapter Nineteen

Karga

Üç ay sonra,

Başım zonkluyor ve kaslarım acı içinde çığlık atıyor.

Londra sokaklarında sendeleyerek yürürken soğuk hava tenime batıyor. Rhodes sağlık ekibi tüm o işkenceden sonra beni iyileştirmeye çalıştı, ama hâlâ yürüyen bir karmaşayım. Çenemi oynatıyorum, yerinden çıkıp çıkmadığını anlamaya çalışıyorum.

Şu Rhodes piçleri.

Beni öldürmeye bile kararlıydılar. Aaron, Hades'i ortadan kaldırmak için işbirliği yapma fikrini ortaya atmasaydı, şimdiye kadar ölmüş olurdum.

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve yaralı kolumda acı patladığında irkiliyorum. Rodoslular her ne yaptıysa, tüm o işkence ve acı, nihai hedefimin yanında hiçbir şeydi. Hepsini tekrar yaparım. Hayatımın sonuna kadar dayak yer ve işkence görürüm, eğer bu tek bir hayatı korumak anlamına geliyorsa. benim için en önemli şey.

Ceketimin fermuarını çekip bir taksi durdurdum. Yaralar kendi başlarına çok daha kötü.
Soğuğu da ekleyin, tam bir orospu.

Yaralı tarafımı tetiklememek için sonsuz bir özen göstererek taksinin içine kayıyorum ve şoföre otelin adresini söylüyorum. Gösterişli üst sınıf mahallesinden işçi sınıfının yaşadığı bölgelere doğru ilerlerken sokakları Hint ve egzotik baharat kokuları dolduruyor. Böyle zamanlarda bisikletimi özlüyorum. Ama istesem de onu kullanamazdım.

Başımı sahte deriye yaslayıp pencereden dışarı, kapalı gökyüzüne bakıyorum. *Marsilya*'daki o parlak mavi gökyüzünden çok farklı.

O gün Storm'la birlikte ölmeliydim. Uçurumdan düştüğümüzde cehenneme gitmeye hazırdım ama sonra Ghost ortaya çıktı. Celeste Eloise ile ilgilenirken o beni dalgaların arasından çekip çıkardı.

Bir süre sonra uyandığımda ölmediğimi öğrendim. Ama Hades benim öldüğümü düşünmeye devam etseydi çok daha iyi olurdu. Birincisi, o

Storm'u öldürdüğüm için beni öldürecek. İkincisi, Eloise'i koruduğumu öğrenirse, diğer suikastçılarını ikimizi de öldürmeleri için gönderir.

Ben de Eloise'i koruduğu sürece Ghost'a yardım etmeye karar verdim. Ona ancak Hades'in icabına bakıldıktan sonra geri dönebileceğim. Uzun bir iç çektim. Tabii bunca zaman sonra beni hâlâ istiyorsa.

Ya da hayatta kalırsam.

Hayalet adına iş yapmak Rodos'la yüzleşmek anlamına geliyor ve o piçler bizim müridimizken
çok inatçı. İşkence konusunda bana kök söktürdüler. Yine de onlarla bir anlaşma yaptım. Hades ve kaçırılma nedenleri hakkında bildiğim tüm bilgiler karşılığında, Eloise'in etrafındaki güvenliği sıkılaştırmak için kişisel muhafızlarını gönderecekler.

Rodos, Hayalet ile çelişki içinde olmamalıdır. Sonuçta hepimiz aynı amaç için çalışıyoruz. Birbirimizin gırtlağına sarılmak yerine, Sıfır Takımı ve Rhodes'un Hades'in cehennemini yıkmak için bir araya gelme zamanı geldi.

Ve umarım Eloise'e dönmem uzun sürmez. Bir elimi daha yüzümde gezdirerek ufukta yoğunlaşan bulutları engelliyorum. Fiziksel olandan çok daha farklı ve yoğun bir acı göğsümü kavrıyor.

Ghost'un onu koruduğunu biliyorum - bana düzenli raporlar gönderiyor - ama onu terk ettiğimden beri içimin derinliklerine yerleşmiş olan boşluğa engel olamıyorum. Öldüğüme inanmanın acısını ona yaşattığımdan beri. Pişman değilim. Ama
onu güvende tutmanın tek yolu. Ama bu daha az acı verdiği anlamına gelmiyor.

Bu kadar kısa sürede her şey oldu. Hava. Güneş ışığı. Hayat. Artık yaşama sebebim o. Ve bu hayatın nefes almasını sağlamak için her *şeyi*, *her şeyi* yaparım.

Bu sonsuza dek ortadan kaybolmak anlamına gelse bile.

Taksi, Londra'nın kenar mahallelerine yakın, bilinmeyen bir ara sokakta salaş bir otelin önünde duruyor. Şoföre fazladan bir bahşiş veriyorum ve iniyorum.

Odama girdiğimde, protesto için gıcırdayan yatağa ağırlığımı veriyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve Eloise'le birlikte o eski malikanedeymişim gibi davranıyorum. Vücudu benimkine sarılmış ve güzel yüzü benimkinden birkaç nefes uzakta.

Yüzümden acı bir gülümseme kaçıyor. Onu o kadar çok özlüyorum ki, sadece onu hayal etmek bile onu kaybetmenin dayanılmaz acısını geri getiriyor.

Ghost fotoğraf bile göndermiyor. Riskli olduğunu biliyorum, ama umarım Bana her gün söylediği "o iyi" lafı dışında tutunacak bir şey vermedi.

Bir şekilde, hiç fotoğraf göndermemesi daha iyi. Onun yüzünü görüp dokunamasaydım, kahkahasını görüp duyamasaydım, gülüşünü görüp öpemeseydim bu özlem çok daha kötü olurdu.

Hades gidene kadar beklemem gerekecek. Ya da ben gidene kadar.

O zamana kadar, rüyalarımın değişmez, yasak bir parçası olarak kalacak.

*****

Üç gün sonra hala yaralarımla ilgileniyor ve iyileşmelerine izin veriyorum.

Otel odası antiseptik ve antibiyotik gibi kokuyor. Rodoslular bana ilaç gönderecek kadar cömertti.

Beni neredeyse öldürdükten

sonra. Siktiğimin götleri.

Kesilen kollarımdaki acıya rağmen çok fazla morfin kullanmaktan kaçınıyorum. Herhangi bir ilaca bağımlı olmaktansa acı çekmeyi tercih ederim.

Omega sistemimden çıktı. Ghost ve Sıfır Takımı'ndan birkaç kişi de tamamen detoks yapmaya çalışıyor.

Artık onların ölümünü izlemek zorunda kalmayacağım.

En kötü kısmı mı? Hades zeki bir piç. Ghost, onu ve Sıfır Takımı'ndan dört kişiyi bir mafya işini yönetmeleri için gönderdiğini söyledi. Sahibi hapisteydi ama işini ayakta tutabilmek için Hades'e yüklü miktarda para ödedi. Hades, Ghost'un Sıfır Takımı'nı ne kadar önemsediğini bildiği için
Ghost ve diğerleri sonuçları getirene kadar diğer beş üye Pit'in tek kişilik hücrelerinde rehin tutulur.

Hades'i indirmek için bir fırsat bulana kadar gölgelerden Ghost'a yardım ediyorum.

Kapının önünden adım sesleri geliyor. Silahımı alıyorum, yataktan fırlıyorum ve silahı ileriye doğrultuyorum. İsimsiz bir otelde peşimden gelen de kim?

Kapı açılır. Aaron yüzünde sıkılmış bir ifadeyle içeri girer. Lacivert bir

takım elbise giymiştir ve bir eli cebindedir.
Saçlarının siyah yelesi geriye doğru kaymış, bu da onu her yönüyle
O bir aristokrat.

"Ciddi misin?" Kapıyı tekmeleyerek kapatıyor ve odanın ortasında durup eski halıyı ve sarımsı duvar kağıdını inceliyor. "Paranızın yettiği tek şey bu pis otel mi?"

Silahımı yanımdan ayırmıyorum. "Hepimiz *lord hazretleri* gibi zengin

değiliz." "Saçmalık. Zengin olarak emekli olmak için yeterince öldürme

sözleşmesi yaptınız."

Eloise'in o paraya benden daha çok ihtiyacı var.

Hâlâ silahımı kucaklayarak oturuyorum ama Aaron silaha hiç dikkat etmiyor. "Ziyaretinizin bir sebebi var mı?" diye sordum.

Derin siyah gözleri üzerime düşüyor. Gözbebekleri ve irisleri arasında hiç renk farkı yok. Ürkütücü. "Geçen gün söylediğin bir şey hakkında soru sormak istiyorum."

"Siktir git' mi?"

Ters ters bakıyor. "Hemşirenizle ilgili."

Silahımı sıkıca tutuyorum. "Peki ya o?"

"Bize hep duygularımızı bir kenara bırakmamızı söylerdin ama bu kadını korumak için her şeyden vazgeçiyorsun." Pencereden bakarken sesi alçalıyor, bir yerlerde kaybolmuş gibi görünüyor.

Garip. Genelde odaklanmıştır, sanki her zaman öldürmeye hazırmış gibi. Şimdi, o farklı.

"Duygular bir zayıflıktır," diye devam ediyor. "Yanlış hesaplamalara, dürtülere neden olurlar ve... hiçbir anlam ifade etmezler."

Kafası mı karıştı?

Bu çok garip ve rahatsız edici.

Aaron, Çukur'u ilk kabul edenlerden biriydi. Dövüş sanatlarında ve atıcılıkta mükemmeldi. Hiç pişmanlık duymadan öldürdü. Sanki içindeki şeytanları serbest bırakmak için Çukur'a kaçırılmayı bekliyordu.

O böyle bir pislik, bu yüzden duygular konusunda kafasının karışık olduğunu görmek yeni bir şey. Bir kadın yüzünden mi?

Bu lanet bir tek boynuzlu at görmek kadar imkansız. Duygularla işi olmaz. Hiç.

Ona ne söylememi istediği hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden sadece gerçeği söylüyorum. "Duygular her zaman bir zayıflık değildir, aynı zamanda bir güç de olabilirler."

Dikkati bana yöneliyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Nasıl?"

"Hayatınıza anlam katabilirler."

"Sana da böyle mi oldu?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "O sadece hayatıma anlam katmakla kalmadı. Bana yaşadığımı da hissettirdi."

Aaron bir an için düşünceli görünür. Sonra, sanki yasak bir şey düşünürken yakalanmış gibi, "Saçma" der.

Hayır. Bana çok mantıklı geliyor.

*****

Gökyüzü kararıyor, yağmur vaat

ediyor. Ne kadar tipik.

Bir restoranın karşısındaki terk edilmiş bir çatıya doğru adım atıyorum. Tristan ve Dylan'ın bir toplantı için buraya gelmeleri gerekiyordu ve ben hâlâ onları izliyorum.

Celeste'i demiryolunun kenarında dürbünle bakarken buluyorum.

Kapüşonlu bir tişört ve spor ayakkabı giymiş, her an koşmaya hazır.

"Hey, Cel." Küpeştede onun yanına kayıyorum.

"Hey, Crow-Crow." Bana bakmıyor, tüm dikkati caddenin karşısındaki lüks restoranda.

"Burada ne yapıyorsun?" Parmaklarım koluna dokunuyor." Senin Fransa'da Eloise'i koruman gerekmiyor muydu?"

"Merak etme." Hâlâ restorandaki manzaraya dalmış durumda. "Eloise iyi ve sağlıklı ve ölmek gibi bir arzusu yok. Rhodes'un muhafızları ona göz kulak oluyor. Hayalet de öyle."

Ghost intihar eğilimi olmadığını söylediğinde rahatlamıştım.

Eloise yaşamayı hak ediyor.

Umarım bir sebep bulmuştur. Bir şey... ya da belki biri.

Hayır. Bu bir yalan. Onun yanında başka birini hayal etmek bile boynunu kırmak istememe neden oluyor.

O bensiz yaşayabilse bile, ben onsuz yaşayamam.

Gözlerimi kısıyorum ve Celeste'in neyi bu kadar ilgiyle izlediğini görmeye çalışıyorum. Dudakları bile aralanıyor.

"Hâlâ Dylan'ı bir sürüngen gibi mi izliyorsun?" Ben soruyorum.

Bisküvi kavanozundan bir şey çalarken yakalanmış gibi sarsılarak dürbünü çıkarıyor. "Sen neden bahsediyorsun? Dylan'ı izlemiyorum. Dylan'ı izlemiyorum.

Aaron'ı izliyor. Yaşlı bir adam olup Alzheimer'a yakalanma ihtimaline karşı onun başına bir sözleşme koydum."

Başımı Dylan'ın oturduğu restorana doğru eğiyorum.
iş ortakları gibi, sakinlikle tartışıyorlardı. Pislik herif beni öldürmekle tehdit ettiğinde o kadar da sakin değildi. "Burada sadece Dylan'ı görüyorum."

Celeste istediği kadar inkâr etsin, Dylan'ı Çukur'daki çocukluklarından beri önemsiyor. Ama yaklaşık on yıl önce onu kendinden uzaklaştırdı. Şimdi, lanet bir sapık gibi uzaktan izliyor.

"Çünkü Aaron her an ortaya çıkabilir." Celeste sanki bu çok mantıklıymış gibi ellerini havaya kaldırıyor. Yüzü bana dönük ama Dylan'a son bir kez bakmadan önce. "Çok eğlenceli bir şey bilmek ister misin? Geçen hafta Aaron'ı izliyordum ve tahmin et ne yaptı?"

"Güpegündüz kana susamışlığını kontrol edemediği için mi öldürüldü?" Aaron'ı ve ne kadar berbat biri olduğunu bildiğim için şaşırmazdım. Ancak Tristan ve Dylan onun izlerini örtmezse şaşırırım.
Onların züppe dünyasında imaj her şeydir.

"Hayır. Bu çok daha tuhaf." Celeste sanki bu terk edilmiş eski yerdeki hayaletlerin duymasından korkuyormuş gibi kulağıma fısıldamak için yakınıma eğiliyor. "Birini kaçırdı. Bir hedef ya da suikastçı değildi. Sadece bir sanat eseriydi.
öğrenci."

Bu gerçekten garip. Aaron ilk etapta adam kaçırmayı sevmez. Sadece öldürmeyi tercih eder. Bu yüzden mi geçen hafta otelime daldı? Şu sanat öğrencisi hakkında mı?

"Gerçi kırmızı bir elbise giyiyordu, belki de kör oldu ve onu kan sandı." Celeste gülüyor.

Telefonum titriyor. Hayalet.

O kadar hızlı cevap veriyorum ki, cihaz neredeyse yere düşecek. "O nasıl?"

"İyi."

Göğsüm kabarıyor. Sadece tek bir kelime. Tek bir kelime. Ama ertesi güne kadar nefes almamı sağlayan tek kelime.

"Onu şahsen izliyorsun, değil mi?" Ben soruyorum.

"Ben değilsem, Gölge ya da Sis." Aka Sıfır Takımındaki en güvendiği insanlar. Hiçbir görevi batırmazlar. "Ya da etrafta koşturmadığı zamanlarda Celeste."

"Şu anda *Aaron'*ı izliyor. Burada sadece Dylan var." Telaffuz ediyorum.

Celeste'in tüm dikkati hâlâ restoranda. İçimden bir ses Aaron'ın bu toplantıya gelmeyeceğini söylüyor ama yine de izlemeye devam edecek.

"Hades'in bize verdiği görev için İngiltere'ye dönüyoruz." Hayalet'in sesi sertleşir.

"Peki ya Eloise?"

"Rhodes'un adamları burada. Ona göz kulak olacaklar."

Omurgam sarsılıyor. Ghost'u ya da Sıfır Takımı arkadaşlarımı tercih ederdim ama başka seçeneği yok. Bu mafya işi o kadar büyük ki Hades, Sıfır Ekibi'nin bu işi halletmek için olağan sözleşmeleri öldürmesini engellemeye hazır. Bildiğim kadarıyla Ghost'tan şüphelenmiyor, diğerlerini rehin tutuyor. Çünkü en iyi baskı altında çalıştığımızı biliyor.

Ancak, Hades Ghost'tan şüphe ederse, bu hepimiz için oyunun sonu olur.

"Sizin tarafta işler nasıl?" Hayalet soruyor.

"Özel bir şey yok. Ancak Tristan ya ikinci nesil suikastçı arkadaşlarını ortadan kaldırıyor ya da onlara bir çıkış yolu sunuyor. Sıfırıncı Takım ya kilit altında ya da bu görevdeyken ve ikinci nesil iltica ederken, Çukur'da çok fazla suikastçı kalmayacak."

"Bu bizim için iyi haber." Devam etmeden önce bir sessizlik oldu: "Sıfırıncı Takımı Hades'e karşı isyan etmeye ikna etmeyi başardım. En azından bu görev için benimle birlikte gönderilecek olanları."

Kalbim genişliyor ve hava aylardır hissetmediğim bir tazelikle ciğerlerime doluyor. Hades aşağı inecek. Eloise ile yeniden bir araya gelme şansım olabilir.

"Fransa'ya dönmek istediğini biliyorum," diyor Ghost sanki aklımı okuyormuş gibi - yine. "Ama artık güvenli değil. Ne de olsa o Hades ve her zaman
Storm gibi sadık iblisler var. Arkadaşlarımız da kilit altında ve onlar da Omega'da, Crow."

"Bekleyeceğim." Ama Eloise'e dönme zamanının çok uzakta olmadığını

biliyorum. En azından öyle olmasını umuyorum.

Çünkü artık ondan uzak kalamıyorum.

Eloise

İki el silah sesi ağaçtan sarkan tenekeyi delip geçiyor. Yüksek ses ormanda yankılanıyor ama benden başka kimse duymuyor.

Aslında, tepede saklanan ve dört aydan fazla bir süredir beni izleyen kişi olabilir.

Charlotte havlıyor, kuyruğunu sağa sola sallıyor. Başını okşuyorum ve burnundan öpüyorum.

Tabancamı ve şarjörü deri çantaya yerleştirip kapatıyorum.
Burada iyi bir çalışma alanı yaptım. Yıldırımın düşürdüğü bir ağaç gövdesinden küçük bir masa ve dallardan sarkan birkaç teneke kutu.

Atıcılık iyi bir spor. Kendimi daha güvende hissediyorum ve başkalarının koruması yerine kendime daha çok güveniyorum.

Hamileliğimi öğrenir öğrenmez atış poligonunda ders almaya başladım. Hayalet'in - ya da gönderdiği her kimse - dışarıda olduğunu biliyorum. Onları göremiyorum ama izlediklerini hissedebiliyorum. Bu güven verici.
Orada olduklarını biliyorum. Ancak, oturup tehlikenin bana ve bebeğime gelmesini beklemeyeceğim.

Atış poligonunun bir parçası olduğum için bir tabancam var. Uçuruma bakan tepede kendi kendime pratik yapıyorum. Ama her seferinde olduğu gibi, ne zaman bitirsem, başımın üzerinde karanlık bir hale beliriyor.

Uçurumun kenarında durup aşağıdaki pırıl pırıl suya bakıyorum. Karga'yı yuttuktan sonra bile hala bu kadar güzel olması haksızlık.

Bazen o günü hafızamdan siliyorum ve sadece beni korkunç motosikletinin arkasında buraya getirdiği günü hatırlıyorum. Hiç kimseye ona açıldığım kadar açılmamıştım. Psikiyatristime bile. Ve bu çok kolaydı, sanki her zaman bunu yapmam gerekiyordu.

Bu anılar, iyi olanlar, bana ne olabileceğimi gösterdiği anılar, karanlık günlerimde beni cesaretlendiriyor. Çok zorlandığımda gözlerimi kapatıyorum ve onun sözlerini hatırlıyorum.

Ama diğer zamanlarda, dalgaların çarptığı kayalara bakarken, sadece kendini uçurumdan aşağı attığı o korkunç anı hatırlıyorum.

Sonsuza dek gittiğinde.

Elimde kalan tek şey anılar, peşimi bırakmıyor, beni pişmanlıklarla ve keşkelerle dolduruyor. Hayatın onsuz devam ettiği düşüncesi içimdeki boşluğu derinleştiriyor. Her zaman benimle kalacak bir boşluk, bir hiçlik parçası var.

Başka kimse onu hatırlamasa bile ben hatırlayacağım. Onunla ilgili her şey içime kazındı.

Elimi karnıma koyuyorum. İçimde büyüyen bir yumru, bir mucizenin parıltısı var. Crow gitmiş olsa da, onun bir parçası hep var olacak.
Bu bebek benim yaşama sebebim. Savaşma sebebim.

Bebeğim ve ben yaşamayı hak ediyoruz.

Keşke Crow burada olsaydı. İyi bir baba olur muydu bilmiyorum ama bizi sevip koruyacağından eminim. Çünkü bana yaptığı şey tam olarak buydu.

Dudaklarım titriyor ve bacaklarım titriyor. Ayakta duramıyorum, çömeliyorum ve yüzümü avuçlarımın içine saklıyorum. Sessiz başa çıkma bazen işe yaramıyor.

Anne olmaya odaklanıyorum ve tüm bunları unutmaya çalışıyorum. Dört ay önceki kalp ağrısını. Ama bazen, şimdi olduğu gibi, gözyaşlarımı tutamıyorum. Tamamen iyiymişim gibi davranamıyorum.

Düzenli olarak ziyaret ettiğim psikiyatristim ateş etme seanslarımı bir başa çıkma mekanizması olarak adlandırıyor ama hikayenin tamamını bilmiyor. Crow'u unutmak için değil, onun gibi davranmak için ateş ediyorum. Kendimi ve bebeğimizi onun bizi koruduğu gibi koruyabilmek için.

Artık ölümü kollarını açarak karşılayan bir kadın değilim. Son nefesime kadar ölümle savaşacak biri oldum.

*****

Dönüş yolunda Charlotte havlamaya ve kuyruğunu sallamaya devam ediyor. Turuncu bir tüy yumağı evden çıkınca çığlık atarak durdu.

Sanırım ona asla alışamayacaktı, özellikle de biraz piç olduğu için.

"Hey, Portakal," diye selamlıyorum onu.

Kedi varlığımı bile kabul etmiyor ve uzaklaşmaya devam ediyor.

Dediğim gibi, piçin teki.

Ama onu iki ay önce küçücük ve yağmur altında titrerken bulduğumda onu öylece bırakamazdım. Çok uygun bir şekilde turuncu olduğu için ona bu ismi verdim. Bir şekilde onda Crow'un küçük kedisini gördüm.

Ancak eve girdiğimde, Orange içeri dalıyor. "Açlıktan ölüyorum, insan, bana yemek ver" diye miyavlamaya başlıyor. Gülümsüyorum ve en sevdiği ton balığını almak için dolaba uzanıyorum. Charlotte kendi yemeğini görmezden gelerek o yerken uzaktan izliyor. Kediye karşı temkinli ama bazen onu kedinin yanına sokulurken yakalıyorum.

Yemekten sonra gökyüzü kararıyor. Üç not yazıyorum.

"Bugün *annem* ve *babamın* mezarlarını ziyaret ettim ve onlarla bir saat boyunca konuştum.

"Babamı affediyorum. Kötü biri olduğunu biliyorum ama ona karşı kin beslemek iyi bir şey değil. Ne de olsa onun adı, *annemin* daha az hastayken fısıldadığı şeydi.

"Daha fazla bebek kıyafeti aldım ve odayı dekore etmeye başladım.

Gülümseyerek notları kavanoza koyuyorum, sıcak çikolatamı alıyorum ve yukarı çıkıyorum. Yatak odasının kapısını iterken Charlotte ve Orange da bana katılıyor. *Onun* yatak odası.

Crow gittiğinden beri onun yatağından başka bir yerde uyuyamıyorum. Bazen geride bıraktığı kıyafetlere sarılıp burada yanımdaymış gibi davranıyorum.

Sağlıklı değil. Biliyorum. Psikiyatristimin bunu duymasına gerek yok.

Hastaneden döndüğümde tüm silahları, deri çantası ve bisikleti ortadan kaybolmuştu ama eşyalarını kim topladıysa kıyafetlerini unutmuştu.

Tişörtünü aldım ve uyku bornozu olarak giydim. Zaman onun deri kokusunu silip süpürüyor. Kokusunu alamadıkça, onu yeniden kaybetmiş gibi hissediyorum.

Burnumu çekerek gözyaşlarımı bastırıyorum ve yumuşak yorganın altına giriyorum. Mevsim yazdan sonbahara döndü ve yakında kış başlayacak. Bazen tüm yılın yaz olmasını diliyorum.

Ben çekmeceden bir bebek bakım kitabı alırken Orange ve Charlotte yanıma sokuluyor.

Odaklanmam gereken şey bebek sahibi olmak.

Gece vardiyasında çalışmayı bıraktım çünkü bebeğimin sağlığı için normal uyku saatlerine ihtiyacım var. Artık borçlar içinde boğulmadığım için sadece gündüz vardiyasında çalışıyorum. Crow'un bana bıraktığı para bir ömür boyu yeterdi ama insanlarla ilgilenmeyi seviyorum.

O parayı çocuğumuzun geleceği için saklayacağım.

Bugünlerde suçlu zevkim bebekler hakkında kitaplar okumak. Kitapçı benim bitmek bilmeyen alışverişlerim sayesinde zengin olacak.

Bazen Crow'un yanımda oturduğunu ve benimle birlikte okuduğunu hayal ediyorum. Yine, bunun sağlıksız olduğunu biliyorum ama elimde değil. Onu kaybetmenin acısının hiç geçeceğini sanmıyorum.

İkinci üç aylık dönemi okurken bir yerde uyuyakalıyorum. Kitabın elimden yere düştüğünü zar zor fark ediyorum.

Uyanıklık ile uyku arasındaki o anda Charlotte havlar ve
Turuncu tıslıyor. Yumuşak bir inilti çıkarıyorum. Gecenin bir yarısı yine didişiyorlar.

Güçlü kollar beni çevreliyor ve deri kokusu artık o kadar yıkanmış değil.

Bu da o rüyalardan biri. Sevinç gözyaşları dökmek istiyorum. O rüyalar kaybolmaya başlamıştı. Uykumda bile onu bir daha göremeyeceğimden korkuyordum.

Onun kucağında hareketsiz kalıyorum. Eğer ona dokunmaya çalışırsam ya da onu görmek için dönersem, ortadan kaybolacaktır. Daha önce de böyle yapmıştı. Bu yüzden bu sefer, onun kucağında koza gibi kalacağım.

Güçlü kolları belimi sarıyor. Bacağı bacağıma dolanıyor ve sıcak nefesi boynumu gıdıklıyor.

Deri kokusu önceki rüyalarıma göre çok daha güçlü. Uzun, zayıf parmakları saçlarımın arasında kayıyor. Bu sefer çok gerçekçi görünüyorlar. Okşama beni rahatlatır ve uyutur.

Kapalı göz kapaklarımın altından yaşlar süzülüyor. Eğer arkamı dönersem, o kaybolacak.
Tekrar ve tekrar, sadece kayboluyor. Bana kalan tek şey, doldurulmayı reddeden dipsiz bir boşluk.

"Uyuyor musun Eloise?" diye soruyor alçak, ürpertici bir sesle.

Gözlerim aniden açılıyor ve tüm vücudum kaskatı kesiliyor. Bu... gerçekleşiyor olamaz. Crow rüyalarımda asla konuşmaz. Sadece var oluyor. Onu görmüyorum bile.

Yavaşça dönüyorum. Tanrım, deliriyor olmalıyım. Bir şeyler duymaya başlıyorum.

Sadece gerçek olmadığından emin olacağım. Yarın, yeni bir psikiyatrist bulmam gerek.

Hayatımda gördüğüm en yoğun mavi gözleri seçerken kalbim kulaklarımda gümbürdüyor. Bana öyle derin bir özlemle bakıyordu ki neredeyse benimkiyle eşleşiyor.

Crow.

Bu Crow.

O kapüşonlu bakış. Bu güçlü, kalın kollar beni hapsediyor. Tişörtünün yakasından görünen kuş dövmeleri.

O burada ve kaybolmadı.

Ona dokunmak için titreyen bir el uzattım. Bu sefer gerçekten ortadan kaybolacak ama ona dokunma ihtiyacımı bastıramıyorum.

Sadece bir kez. Ona bir kez daha dokunmak istiyorum.

Parmaklarım yanağındaki hafif kirli sakalla birleşiyor.

Bu... gerçek.

Nefes nefese kaldım ve oturur pozisyona geçtim. "C-Crow? Lütfen bana deliriyor."

Gülümsemesi, şakacı gözleri parlıyordu. "Tek ve biricik."

Oh. Mon. Dieu.

Gerçekten o. Bu Crow.

Rahatlama beni tüketiyor. Titriyorum. Bir ürperti tüm vücudumu ele

geçiriyor. O yaşıyor.

Bekle. O yaşıyor. Uçurumdan düştüğü o günden beri hayatta.
ve yine de beni öldüğüne inandırdı. Aylarca yas tutmam, danışmanlık almam ve iyi olmak için çok çalışmam boşunaydı.

Ayağa fırlıyorum, öfke omurgamdan aşağı fırlıyor, neredeyse rahatlamayla eşit.
Parmağımla onu işaret ediyorum. "Bunca zamandır hayattaydın ama bana söylemeyi düşünmedin mi?"

O da ayağa kalkıyor. Şimdi o büyüleyici boyuyla, geniş omuzlarına uzanan deri ceketi ve kalçalarını saran siyah pantolonuyla, hayatta olduğu gerçeği yüzüme çarpıyor. Neredeyse ağlayarak yere düşecektim ama öfkem beni ayakta tutuyor.

Mon Dieu. Duyguların yoğunluğu zaten felç edici. Hormonal değişiklikleri de ekleyince berbat bir haldeyim.

"Açıklayabilirim," diyor.

"Neyi açıklayacaksın? Yas tuttuğumu ve hala senin yasını tuttuğumu mu?" Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyor ve onları sarsak ellerimle siliyorum. "Bunu bana nasıl yapabildin? Beni öldüğüne nasıl inandırabildin?"

"Seni terk etmek istediğimi mi sanıyorsun?" İlerlerken boynundaki damarlar zonkluyor. "Bunca zaman sensiz ölü gibiydim. Planlarımı havaya uçurmamak ve sana geri dönmemek için her şeyimi verdim. Ama yapamadım. Artık tehlikede olmayacağından emin olmadan olmazdı. Hades henüz ölmedi ama yakında ölecek. Suikastçılarının çoğu kaçtı, bu yüzden senin ya da benim peşime düşme lüksü yok." Elleri yüzümü kafesledi, gözyaşlarımı başparmaklarının ucuyla sildi. "Bunca zaman boyunca aklımdan ve kalbimden hiç çıkmadın."

"Öldüğünü sanmıştım..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor, tüm gücümle göğsüne vuruyorum. "Ve bunca zamandır hayatıma devam etmeye çalışıyordum."

Her iki bileğimi de avuçlarının arasına alıyor ve kokusunu soluyana kadar bana yaklaşıyor. "İşe yaradı mı?"

"Hiç de değil." Islak kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Gerçek olduğundan ve kötü bir rüya olmadığından emin olmak için parmaklarım tişörtünü sıkıca kavrıyor.

Dudakları benimkileri alıyor. Öpücük nazik değil. Derin ve tutkulu ve ona duyduğum şiddetli özlemle eşleşiyor. Dili benimkine karşı dönüyor. Burada olduğunu inkar edemem.

Crow yaşıyor.

Ağlamaktan mahvoldum. Onu öpüyorum ve hıçkırıyorum. Ona sarılıyorum ama dengesiz bacaklarım beni sallıyor.

Crow beni kollarına aldı. Yatağın kenarına oturuyor ve beni kucağına alıyor. Ben hüngür hüngür ağlarken kollarım boynuna dolanıyor ve yüzüm omzunun kıvrımlarına gömülüyor. Mutlu ama aynı zamanda sefil gözyaşları.

Crow beni bir emniyet halatı gibi tutuyor. Bir çapa gibi. Kulağıma yatıştırıcı sözler fısıldıyor ve sırtımı ovuyor.

Ne kadar süre bu şekilde kaldığımızı bilmiyorum ama artık gözyaşı dökülmemesi yeterli. O kadar ağladıktan sonra gelen o kekeme nefesleri almaya başlıyorum. Gözlerim şişiyor ve ağzımın içi yapış yapış oluyor.

Kesinlikle Crow'u böyle karşılamak istemezdim.

"Kedi mi aldın?" Orange yatağa atlayıp bacağını kokladığında Crow soruyor. Charlotte ise uzaktan izliyor. Muhtemelen o da benim gibi tüm bunları içine sindirmeye çalışıyor.

"Onun adı Orange." Gülümsüyorum, kollarımı hâlâ Crow'un boynuna doluyorum.

Crow onu daha önce hiç görmediğim kadar geniş sırıtıyor. "Bu isim çok fazla hayal gücünden yoksun." Alnımdan öpüyor. "Teşekkür ederim."

Ayak parmaklarım kıvrılıyor. "Biraz sinir bozucu ama bir şey değil."

Orange zıplar ve bir kitabı yere düşürür. Crow onu alır ve komodinin üzerine koyar. Sonra kitabın başlığını okuyunca donup kalır.

Ben de donuyorum. Hamile olduğumu öğrendiğimden beri, tüm karar benimle kendim arasındaydı. Şimdi durum farklı. Bu konuyu nasıl açabilirim?
Konu?

"Bu...." mu? Crow şaşkınlıkla benimle kitabın arasına bakıyor. Sonra parmakları yumruğumun üzerinde kayıyor ve gözleri açılıyor.

İşte bu kadar. Ya şimdi

ya da asla. "Hamileyim,"

diye geveledim.

Bakışlarındaki şimşek nefesimi kesiyor. Sonra kaşları çatıldı. "Ben babası mıyım?"

Bunu nasıl sorabilir ki? "Tabii ki öylesin."

"Güzel." Başıyla onaylıyor. "Öyle olmasaydım bile biyolojik babayı öldürür ve çocuğu kendim gibi büyütürdüm."

Onu dürtüyorum. "Bu şaka yapılacak bir şey değil."

Sırıtıyor. "Şaka yaptığımı kim söyledi?"

"Hey!"

Büyük eli karnımı okşuyor, yüzünde huşu dolu bir ifade var. "Baba

olacağım." Sesindeki merak beni mahvediyor. O
duruyor. Bacaklarımı beline doluyorum, o da bana öyle sıkı sarılıyor ki kahkahalara boğuluyorum. Crow da benimle birlikte gülüyor, sesi sarhoş edici.

"Bana sahip olur muydun?" diye soruyor, alnını benimkine yaslayarak. "I Mükemmel olmadığımı ve normal bir hayat yaşamadığımı biliyorum ama seninle ve çocuğumuzla yeniden başlamak istiyorum."

Kalbim ısınıyor. "Seçme şansın bile yok. Sana son kez söyledim, seni tutuyorum. Ben canavarım, hatırladın mı? Ve seni kaleme kaçırıyorum."

"Canavarın benim tişörtümü giymesi mi gerekiyordu?"

Homurdanıyor. "Hayır mı?" Bunun neden bir soru olarak ortaya

çıktığını bilmiyorum.

"Onu geri istiyorum." Yaramazca sırıtıyor. "Hemen şimdi."

Sonsöz

İki ay sonra,

Bir tekme beni uyandırdı. Elimi karnıma koyup yatakta doğrulduğumda inliyorum. Küçük kızım tam bir sadist. Yemin ederim haftalardır beni bu şekilde uyandırıyor.

Yine de hiç şaşırmadım. Ne de olsa Crow'un kızı. Crow'dan bahsetmişken.

Bakışlarım odanın içinde geziniyor. Perdelerin arasındaki küçük açıklıktan bir sabah ışığı süzülüyor. Crow perdeleri asla açık bırakmaz. Uzaktan izleyen korumalarımız olsa da her zaman keskin nişancı riski olduğunu söylüyor. Crow onların Rhodes'un adamları olduğunu ve Rhodes'un da onun müritleri olduğunu söyledi. O onlara güvendiği sürece ben de güvenirim.

Crow'un erkeksi, deri kokusu çarşaflara ve bana sinmiş ama ondan eser yok.

Boğazımın arkasında bir yumru oluşuyor - tıpkı her uyandığımda ve onu bulamadığımda olduğu gibi.

Dönüşünden sonraki ilk haftalar boyunca gece gündüz ona sarıldım ve hiçbir şey yapmasına izin vermedim. Uyandığımda tüm bunların bir rüya olduğunu ve Crow'un gerçekten öldüğünü öğrenmek düşüncesi aklımdan çıkmıyor.

Belki de gerçek değildir. Belki de deliriyorum.

Crow üzüntümü hissetmiş olmalı ki harika bir şey yaptı. Benden onu Céline ve ailesiyle tanıştırmamı istedi. Onları akşam yemeğine davet ettik. Céline günlerce ondan bahsetti. Artık düzenli olarak buluşuyoruz.
Crow'un hayatımın sürekli bir parçası olmak istediğini bilmek içimi rahatlattı.

Hâlâ bu boşluğa uyanmaktan hoşlanmıyorum.

Küçük kızım yine tekmeliyor ve ben karnımı kucaklıyorum. "Sakin ol, ma petite."

Charlotte içeri giriyor ve yatağa atlıyor. Burnunu karnıma doğru çekiyor. Geçtiğimiz haftalarda bunu hep yapıyordu. Bebeğimle çok iyi arkadaş olacağından eminim.

Turuncu ise sanki bebek fikrinden hiç hoşlanmıyormuş gibi uzaktan göbeğime bakıyor.

Charlotte'un başını okşadıktan sonra bir kazak giyip merdivenlerden iniyorum. Resepsiyon alanı temiz ve düzenli. Tavanlar yeni boyanmış. Tüm duvar kâğıtları yenilenmiş.

Babamın evi, Crow ve benim onu yenilemek için harcadığımız tüm emek sayesinde bir harikaya dönüştü. Tamam, çoğunlukla Crow. O güçlü ellerini kullanmakta çok başarılı.

Babam ve *annem* bana bıraktıkları evi en iyi şekilde görmekten gurur duyarlardı.

Kavanozun önünde duruyorum, bir not alıyorum ve yazıyorum.

"Camille sürekli beni tekmeliyor. *Annemin* adını almış ve görünüşe göre onun öfkesini de almış.

Notu kavanoza bıraktıktan sonra aile fotoğraflarının önünde duruyorum. Annemle babamın olduğu bir çerçeveyi parmaklıyorum. Bu benim ilk bebeklik fotoğrafımdı. *Annem* ve babam çok mutlu görünüyorlar. Babamın bir kolu annemin omzunda, gözlerinden bana ve anneme karşı sevgi damlıyor. Babamın bize olan sevgisini hissetmediğim tek bir gün bile olmadı. Keşke hayatta başka bir yol seçseydi.

Crow'un duygularını incitmek istemedim, bu yüzden babamla ilgili her şeyi sakladım, ama uzun bir konuşmadan sonra aldırmadığını söyledi. Sonuçta o benim babam ve Crow ondan nefret etse de ailesini koruduğu için ona saygı duyuyor. Ayrıca ona minnettar çünkü babam olmasaydı ben burada olamazdım.

Hatta bu resmi buraya koyan Crow'du. Tek bahanesi 'Bebek kadar sevimli görünüyorsun' oldu.

Céline'in dediği gibi, "Karga bir koruyucu.

Mutfaktan kahve ve kek kokuları geliyor. Crow beni anlamsızca şımartıyor. Her şeyin sağlığım için olduğunu söylüyor. Ona ölümüne sarılmak için parmak uçlarımda mutfağa giriyorum. Kahvaltı masada ama Crow'dan eser yok.

Nabzım hızlanıyor ve aklıma istenmeyen düşünceler hücum ediyor.

Mutfağın arka kapısından gelen belli belirsiz sesleri duyunca onları kovuyorum. Aralarında Crow'un sesi de vardı.

Nefes alışım sakinleşiyor.

Aralık arka kapıya yaklaşıyorum ve Crow'un verandada ayakta durduğunu görüyorum, sırtı bana dönük. Belirgin kaslarının üzerinde uzanan sade gri bir tişört giyiyor. Bu manzara her zaman ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olur. Buna bir de tişörtünün yakasından görünen kuş dövmeleri eklenince hormonlarım aşırı hızlanıyor.

Diğer ses bana yan profilini gösteren Ghost'a ait. Rahat bir takım elbise giyiyor ve dik duruyor ama kaskatı değil. Bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama yapıyor işte.

Crow onunla telefonda konuşur ama Ghost ilk kez yüz yüze gelir.

Gizlendiğimden emin olmak için kazağımı karnımın üzerine geçirip eğiliyorum.

"Yani şimdi de mafya mı oldunuz?" Crow soruyor, sesinde bir çentik eğlence var. "Eminim hoşuna gidiyordur."

"Kapa çeneni, dostum." Ghost'un sesi hafifçe sinirli. İlk kez onun sakin ve soğukkanlı tonu dışında bir tonda konuştuğunu duyuyorum.

Hayalet her zaman bir gizem olmuştur. Tehlikeli bir gizem. Sadece Crow'un arkadaşlarından biri olduğu için mutluyum, düşmanı değil.

"Hades hâlâ baş belası mı?" Crow sorar ve bu kez sesi sertleşir.

"Buraya gelmeyecek," diyor Ghost. "Yeterince
suikastçılar önemsiz meseleler için ayrıldı. Sıfır Ekibi'ne odaklanıyor çünkü bizi Omega'yla birlikte sülük olarak tutabilir. Ancak arkadaşlarımızın yarısını hapsediyorsa, bizi kaybetmemek için çaresiz durumda demektir."

"Detoks yaptığınızdan şüpheleniyor mu?"

"Öyle olsaydı, hepimizi hapseder ve Omega'yı damarlarımıza zerk ederdi." Hayalet duraksıyor, karanlık bakışları uzaklarda kayboluyor. "O sadece
Doğası gereği şüpheci ama sen ve Storm'un ölümünden sonra daha da kötüleşti."

"Beni bu işin dışında tut yeter. Sıfır Takımı maskaralıklarıyla da hiçbir ilgim olsun istemiyorum. Artık bana joker kart oyunları göndermeyin. O karttan nefret ediyorum artık."

Göğsüm sıkışıyor, Xavier'in bana bir joker kartı yerleştirdiği zaman yüzünden olduğunu biliyorum.

Hayalet bir kaşını kaldırıyor. "Sıfır Takımı aileni terk mi ediyorsun?"

"Artık yeni bir ailem var. Olmak istediğim tek yer burası."

Dengede durmak için kapının çerçevesine tutunuyorum ve Crow'a koşup ona sarılmamak için kendimi zor tutuyorum.

Bunu daha önce de söylemişti ama en yakın arkadaşına anlattığını duymak çok daha etkili oldu.

"Alternatif bir aile bulmayı denemelisin," diye devam ediyor Crow. "Sıfır Takımı pek de geleneksel değil."

"Sıfır Takımı ihtiyacım olan tek aile." Ghost'un ses tonu tartışılmaz. "Başka her şey dikkat dağıtıcıdır. Ben dikkat dağıtmam."

Crow bir omzunu kaldırıyor. Devam etmeden önce bir duraksama oluyor, "Sen benim dostumsun, Ghost. Bana ihtiyacın olursa buradayım ama bana sadece ölmek üzereyken ihtiyacın olsa iyi edersin."

Ghost'un dudakları gülümsüyormuş gibi görünen ama gülümsemeyen bir şekilde seğiriyor. Belki de gülümsemeyi sevmiyordur.

Gözleri aynı hoşgörülü bakışla bana kayıyor. İrkildim. Merde. Başından beri burada olduğumu biliyor muydu?

"Bonjour, Eloise."

"Bonjour." Gülümsüyorum, kulak misafiri olduğum için yanaklarım kızarıyor.

Crow etrafında dönüyor. Gözlerinin yoğun mavisi, bana doğru adım atmadan önce biraz açılıyor. Kolunu belime doluyor ve dudakları saçlarıma bir öpücük konduruyor. "Dışarısı biraz soğuk."

Hayalet önümüzde durup Crow'a "Reflekslerin daha az keskin" diyor.

"Ben tamamen detoks yaptım, siz ezikler gibi değil."

"Hepimiz için farklı işliyor. Sen bir şekilde şanslısın."

"Şanslı mı? Seni küçük -" Crow, sesi şakacı olsa da ters ters bakar. "Ne var biliyor musun? Ölürken beni arama, Hayalet. Sadece lanet cenazene katılacağım."

"Hey." Göğsünü okşadım. "Öyle deme."

Hayalet'in dudakları eğlenerek seğiriyor. Bana hitap ediyor. "Eğer bu konuda yardıma ihtiyacın olursa, bana haber ver."

Sırıtıyorum. "Yapacağım."

"Bu da ne demek şimdi? Ben lanet bir beyefendiyim." Durakladı ve avucunu karnımın üzerine koydu. "Üzgünüm ufaklık. Artık yok

lanet olsun."

Hayalet başını sallar ve verandaya doğru yürür.

"Shadow'a söyle bana bir boks maçı borçlu," diye bağırıyor Crow

arkasından. Hayalet arkasına bakmadan iki parmağını kaldırır.

O gözden kaybolur kaybolmaz, Crow koruyucu elini sırtıma dolayarak beni içeri sokuyor. Bir battaniye bulup omzuma örtüyor.

"Dışarı çıkmamalıydın," diye azarlıyor ama sesinden şefkat damlıyor. İşte Crow bu. Kenarları sert ama içi çok sevecen bir adam.

En azından benimle. Ve bu fazlasıyla yeterli.

"Hayalet ilgimi çekti," diyorum. "Çok gizemli ve ilginç görünüyor."

Crow mutfağın eşiğinde gıcırdayarak durdu. Yavaşça, "Gizemli ve ilginç, ha?" derken gözlerini bana dikti.

Gülüyorum ve yan tarafını dürtüklüyorum. "Öyle demek istemedim."

"Tabii ki yapmadın. Ghost benim kardeşim gibidir, bu yüzden evlendiğimizde onu senin kayınbiraderin yapar."

Ona bakarken nefesim kesiliyor. "Evlenmek mi?"

"Evet. Sen ne düşünüyordun? Céline'le konuşurken gelinlik içinde şişman görünmek istemediğini söylediğini duydum, yoksa seninle uzun zaman önce evlenirdim. Bana sorarsan gelinliğe bile ihtiyacın yok."

Boğazım kurudu. "Şu anda bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

"Bir saniye bekle." Köşeyi döner ve bir dakika sonra elinde kadife bir kutuyla geri döner. Kutuyu açmaya başlar, sonra durur. "Bekle. Bunun için dizlerimin üstüne çökmeliyim."

"Hayır." Elini tuttum ve onu dik tuttum. Başım dönüyor. "Sadece kelimeleri söyle artık!"

Derin ve sakin bir sesle, "Hayatıma bir amaç verdin ve geri kalanını sana benim için ne kadar önemli olduğunu göstererek geçirmek istiyorum. Benimle evlenir misin, Eloise?"

"Evet! Evet!" Kollarımı boynuna doluyorum, gözlerimde yaşlar oluşuyor. Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum ve "Sen benim hayatıma da anlam kattın" diyorum.

Camille kendini fark ettirmek istercesine tekrar tekmeliyor. Crow ve ben kahkahalara boğulduk.

Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Sırada ne var?

Crowed'u okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Crow ve Eloise'in hikayesini yazarken çok eğlendim, umarım siz de okurken eğlenmişsinizdir! Eğer beğendiyseniz,
lütfen Amazon ve/veya Goodreads'e yorum bırakın. Okurlardan haber almayı seviyorum!

Bunu iki roman takip ediyor! Biri Hayalet'in, diğeri Aaron'ın hikâyesi. İyi haber mi? Aaron'un hikayesi Ruin 14 Martth 2019'da, Ghost'un hikayesi ise 4 Nisanth 2019'da yayınlanacak.

Daha fazla haber ve özel alıntılar için haber bültenime abone olun.

Haber Bülteni

Ondan önce, sizin için iki ücretsiz sürprizim var!

Crow ve Eloise'in genişletilmiş epilogu için buraya tıklayın.

Charmed (Eloise'in ebeveynlerinin hikayesi) için buraya

tıklayın.

Teşekkür

Nereden başlasam ki?

Bu kitabı mümkün kılan herkese teşekkür etmek için yeterli kelimem yok. Deneyeceğim, ama biliyorum ki herkesin hakkını veremeyeceğim. Beni affedin!

Aileme, çapalarıma. Var olduğunuz için size sonsuz minnettarlığımı sunuyorum.

Kocama, erkeğime, bir numaralı destekçime ve tüm erkek karakterlerimin ana ilham kaynağına milyonlarca teşekkür.

Editörüm Annabelle'e, sen bir rock yıldızısın!

Yazar çevreme sesleniyorum, bunun mümkün olmasının sebebi sizlersiniz.

Düzeltmenlerim Gem ve Nora'ya. Bu kötü çocuğu parlattığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Muhteşem beta okuyucularıma, harikasınız!

Crow'a sevgi gösteren tüm blog yazarlarına, okurlara ve kitap meraklılarına. Buna ihtiyacı var. Hem de çok!

Ne kadar teşekkür etsem azdır. Hikaye anlatma hayalim hepinizin sayesinde gerçeğe dönüştü.

Yazar Hakkında

Karakterlerim gecenin bir yarısı hırsızlar gibi içeri dalıyor.
Davetsiz.
Unapologetic.
Yoğun.

Rina Kent, gerilim dolu olay örgülerine ve keskin karakterlere bayılıyor. O var her zaman romantizme takıntılı olmuştur. Hikaye anlatmak onun kanında var. Olay örgüsü onun bağımlılığı. Kusurlu ve sürükleyici karakterler onun uyuşturucusudur. Onlara mutlu sonlar vermeden önce başlarına her türlü belayı açmayı kendine görev edinmiştir.

Rina, karakterinin kaderini planlamadığı zamanlarda, ders çalışmak ve çok destekleyici bir koca ve pek de destekleyici olmayan bir kediyle yaşamak arasında bölünmüş yoğun bir programı yönetir.

Eğer beni takip etme havasındaysan:

Web sitesi

Instagram

Facebook

Özel Facebook Grubu Twitter

Pinterest

Goodreads

Hayaletli Tanıtım Yazısı

Karanlık. Tehlikeli. Ölümcül.

Bu gerçekler beni insanların kaybolduğu ve bir daha geri dönmediği bu yeraltı dünyasından uzak tutmalıydı.

Yapmadılar.

Onların hatası benim tek ailemi elimden aldı ve ben onu geri almak için her şeyi yapacağım. Bu, onu benden koparan isimsiz, yüzsüz adamı aramak için kötü şöhretli bir organize suç şebekesine sızmak anlamına gelse bile: Hayalet.

Benim hatam Julian'ı beklememedi. Karanlık ve gizemli bir örtü ile çevrili bir muhafız. Onun dikkat dağıtmasına ayıracak vaktim yok ama yine de çaresizce içimdeki adama aşık olmaya devam ediyorum.

Onun içinde boğuldukça görevim daha da riskli hale geliyor. Ya Julian sadece bir muhafızdan fazlasıysa?

Ya belli bir Hayalet'le akrabaysa?

Harabe Tanıtım Yazısı

Karanlık onu korkutuyordu ama bir katil onun ilham perisi

oldu. Aaron
Ölüm için yaşıyordum. Ta ki o gelene kadar. Canlı.
Güzel. Baharatlı.
Onu öldürmem gerekiyor ama onu elimde tutma dürtüm
daha güçlü. Hayatımda ilk kez, onun için şeytanlarıma
meydan okuyorum. Bedeli ne olacak? Birimiz ölmek
zorunda.

Mae
Karanlık beni korkuturdu. Ta ki
ona kadar. Gizemli. Tehlikeli.
Ölümcül.
Beni korkuttu ama gizli katmanları daha çok ilgimi çekti.
İçindeki adamdan etkilenmeden edemiyorum. Onun güzel deliliğine ve çarpık zihnine.
Onun dünyasına karışmak beni mahvedecek olsa bile.

Harabe, bağımsız, karanlık, romantik bir gerilim kitabıdır. Rodos serisinin ilk kitabı olan bu kitapta hiçbir uçurum ve hile yoktur ve mutlu sonla biter. Dil ve karanlık içerik nedeniyle, olgunlar için tavsiye edilir.
Sadece izleyiciler.

Harabe Bölüm Bir

(Bu karanlık bir romantizmdir ve şiddet içerir. Eğer kan veya işkence sizi tetikliyorsa, lütfen bu bölümü okumayın)

Her yerde gizleniyorlar. Canavarlar. Şeytanlar. Sesler.

"Kendi ölüm listeni kendin belirle Aaron," diyor teyzemin buz gibi sesi kafamın köşelerinde yankılanıyor.

Babam mırıldanıyor. "Bu daha eğlenceli olurdu.

Bu tür tartışmaların zamanı değil, iblisler.

Et ve kemik yığınına yaklaşıyorum. Elimdeki soğuk bıçak eldivenli parmaklarımın ısısını emerek kararlılığımı artırıyor.

Canlı kan Jake Hampton'ın takım elbisesini ıslatır ve odanın fayans döşeli zeminine damlar. Küçük damlalar onun altında alışılmadık şekillere dönüşüyor. Gittikçe büyüyorlar. Vücudumdaki her atom pür dikkat kesiliyor. Eritrositlerin, lökositlerin, trombozların ve plazmanın karışımında beni heyecanlandıran şey neydi? Neden o ders kitaplarındaki soğukkanlı katiller gibi olamıyorum? Kıpkırmızı sıvı her göründüğünde neden durup bakma ihtiyacı duyuyorum?

Jake tökezleyerek ayağa kalktı, göz kapakları şişmişti. Kesik kolundan fışkıran kan beyaz fayansları ıslatıyor. Konuşmak için kuru dudaklarını araladı ama tutarlı bir cümle kurabilmek için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldı.

"Kendini yenilmez mi sanıyorsun, seni hasta herif?" Ayaklarıma tükürük ve kan karışımı bir şey tükürüyor. "Baban da aynı düşünceye sahipti ve bunun nereye vardığını hepimiz hatırlıyoruz. Bir gün sen de çuvallayacaksın ve sonun tıpkı onun gibi olacak."

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, Jake. Daha fazla mücadele edeceğini düşünmüştüm. Artık oynamayacağım." Bileğimi oynatıyorum ve bıçağı doğrudan uyluk atardamarına saplıyorum. Jake bir gümbürtüyle yere düşüyor, kemiklerin kırılma sesi zindanlarda yankılanıyor.

"Bana ihtiyacım olan bilgiyi ver yoksa ailen de sana katılır." Üzerine eğildim, bıçağı yarasının içinde döndürdüm, sonra bir sarsıntıyla kaptım.

Kalçasından sıçrayan bir kan fıskiyesi plastik montumu çiziyor. Sıcaklığıyla içimde ezici bir coşku oluşuyor.

Jake'in yırtılmış elleri yaraya baskı uygulamaya çalışırken titriyor. Ben gülüyorum. Ama faydası yok. Kan dışarı akıyor, sanki kalbi onu tekmelemekte ısrar ediyormuş gibi vücudunun etrafında bir havuz oluşturuyor. Çılgın bakışları sessiz bir yardım çağrısıyla benimkileri arıyor. Çok yazık. İstemek için yanlış kişiyim.

Başımı eğiyorum. "Kan kaybından ölmeden önce söylesen iyi olur."

"Tamam..." Çatlıyor ve bana her şeyi anlatıyor. Hep öyle yaparlar. Verdiği isim sürpriz değil. Ailem her zaman hainlerle çevriliydi.

Elimde kalan tek şey Jake'in boş gözleri ve daha fazla kan ihtiyacıydı.

Neden bu kadar çabuk ölmek zorundalar?

Kendine özgü metalik koku burun deliklerimi sızlattı. Plastik eldivenlerimi, montumu ve terliklerimi çıkarırken derin ve yavaş bir şekilde içime çektim.

Yardımcım ve muhafızlarımın şefi Kane, ekibin geri kalanıyla birlikte içeri giriyor. Mükemmel bir askeri tarzda kapının yanında sıralanıyorlar. Siyah takım elbiseleri beyaz duvarlara ve odanın kör edici floresan ışığına karşı göze çarpıyor.

Jake'in cesedi daha da güzel görünüyor.

Kane bir adım öne çıktı, soluk mavi gözleri Jake'in ölü gözleri kadar duygusuzdu. "Bay Hampton'ın oğlu kapıdan geçti ve yukarıda bekliyor."

Başımı salladım. "Temizle."

Babamın esnemesi zihnimi işgal ediyor, sesi ormandan bir parça. "Çok sıkıcıydı Aaron.

"Daha fazla kan bekliyorduk," diyor teyze, sesi kokusuz bir anemon gibi.

Kafamın içinde daha çok babam ve teyzemin sesi var. Annemin lavanta kokulu sesi oldukça nadirdir.

Karanlık koridorlarda yürümek beni rahatlatıyor. Eski gri duvarlar zorlayıcı bir melodi mırıldanıyor - ya da belki de sadece kafamın içindeki sesleri yansıtıyorlar; gök gürültülü gecelerin uzun bir uğultusu. Teyzemin en sevdiği şarkı.

Telefonum titrediğinde malikânenin Kuzey Kanadı'na çıkan merdivenleri

tırmanıyorum. Kuzenimden bir mesaj.

Tristan - Ben sana dönmeden Hampton'ın sözleşme yenilemesini reddetme.

Piç kurusu yine yaptı

yapacağını. Ben - Ben emir

almam.

Tristan - Bana bir iyilik yap ve ben sana dönmeden Hampton'ın sözleşme yenilemesini reddetme.

Bu daha iyi.

Ben - Bir süredir bekliyordu. Cevap

neredeyse anında geldi.

Tristan - Onu mümkün olduğunca geciktirmeye çalış. Converse. İşini yap. Piyasada bir değişiklik oldu ve koşullardan emin olmam gerekiyor.

Telefonu cebime sokuyorum ve ana salondaki aynanın önünde durup gri takım elbisemde kan lekesi olup olmadığını inceliyorum.

Bakışlarım Büyük Salon'un duvarlarını süsleyen atalarımın uzun portrelerine kayıyor. Sadece bir kişi dikkatimi çekiyor: Alexander Amca.

Tristan'a aktardığı karanlık yüz hatlarına rağmen, Amca bu mülkte her zaman ışık olmuştur.

Ailemizin geri kalanıyla birlikte gittiğinden beri burası - ve benim varlığım - bir mezarlık oldu.

Bu nedenle Tristan'a yardım etmeyi kabul ettim. Ben karanlığı hak etsem de, Amca'nın ruhu asla hak etmedi.

Kravatımı düzeltiyorum ve konferans salonunun çift kapısını itiyorum.

Hampton Junior devasa mekânın ortasında bir cüce gibi görünür. Bakışları odanın içinde dolaşıyor: avizelerle dolu yüksek tavanı, elli kişilik masayı ve her köşedeki lüks mobilyaları inceliyor.

"Bay Hampton." Elimi uzattım ve gülümsedim. "Sizi beklettiğim için özür dilerim."

"Her şey yolunda." Ayağa kalkıyor, gülümsüyor ve elimi istediğimden daha uzun süre sıkıyor. "Bu kadar kısa sürede benimle buluşmayı kabul ettiğiniz için minnettarım, Lord Hazretleri."

"Kesinlikle ve lütfen, Aaron gayet iyi. İş ortamında unvanlara gerek yok." Şöminenin yanındaki kanepeyi işaret ediyorum. "Lütfen oturun."

"Rhodes malikânesinin mimari tarzını övmeme izin verin Lord Hazretleri," diyor burnunu kıvırarak. Yuvarlak ve yassı, bir insandan ziyade bir domuzunkine benziyor. "Gördüğüm her şeyin ötesinde."

"Atalarımı gururlandırıyorsun." Bu malikane tek bir amaç için inşa edilmişti: gözdağı vermek.

Hampton boğazını temizliyor, dudakları seğiriyor. "Anladığım kadarıyla sözleşme yenilemek için burada olduğumu biliyorsunuz. Ailem, holdinginizin elektronik kolunun özel nakliye şirketi olarak devam etmeyi çok ister."

"Durum şu." Sesim derinleşiyor. "Ben, kendi adıma, aileme ve soylu topluluğumuza olan uzun vadeli sadakatinizi yenilemek isterim bağlantılar." - Ben yapmazdım. Babasına yaptığım gibi onun da kanını boşaltmak daha cazip bir fikir - "Ancak, Tristan ve Dylan işlerini sadece kâr amaçlı olarak görüyor. Şirketinizin bize diğerlerinin sunamadığını sunabileceğine beni ikna etmediğiniz sürece, korkarım ki gelecekte hiçbir alışverişimiz olmayacak."

Daha iyi teklifler, daha yeni ekipmanlar ve neredeyse kulaklarımı kanatan her ne haltsa mırıldanması ilgimi çekiyormuş gibi yapıyorum. Durumunun umutsuzluğu dengesiz sesinden ve sürekli terini silmesinden belli oluyor.

alnında. Hamptons ince bir iplikle sallanıyor. Tristan onları sadece bizim yakalayabileceğimiz ya da paramparça olmalarına izin verebileceğimiz bir sınıra sürükledi.

Telefonum titriyor. Sahte bir gülümseme daha atarak mesajı kontrol

ediyorum. Tristan - Sözleşmeyi yenile.

Bu kadar. Sırf Tristan'ı kızdırmak için Hampton'ı

kapatacağım. Telefonum yine titriyor.

Tristan - Bana bir iyilik yap ve sözleşmeyi yenile.

Tristan - Piç.

Telefonumu cebime geri koyarken, umutsuz ve endişeli gözlerle beni izleyen Hampton'a gülümsüyorum. Duygularını gizleyemiyorsa ne tür bir asil o? Tam bir başarısızlık. En azından babası başlangıçta ilginçti.

"Beni ikna ettiniz, Bay Hampton. Avukatlarımız sözleşmeyi inceledikten sonra yenileyeceğiz."

Elimi sıkarken yüzü sırıtarak aydınlanıyor. "Babam çok heyecanlanacak. Ona haberleri vermek için sabırsızlanıyorum."

Gülümsüyorum, bu sefer içtenlikle. "Bunun nasıl sonuçlanacağını merak ediyorum."

*****

Karanlık ve pis bir sokakta yürürken minik kar taneleri boynuma, yüzüme ve giysilerimin tüm liflerine yapışıyor. Şehrin en terk edilmiş sokaklarını bilerek seçtim. Yılın bu zamanı en çok bana yakışıyor. Uzun ve soğuk geceler, arka sokaklarda daha az insan dolaşıyor ve daha çok aptal çuvallıyor.

Başlığımla kıyafetimi değiştirmek beni özgürleştiriyor. Bu gece amacım kan dökmek değil - son hedeften sonra öldürmeye iznim olduğundan değil. Ancak yine de ortalığı karıştıran birini görmeyi umuyorum, böylece onların Azrail'ini oynayabilirim.

Boğuk bir çığlık sakinliği bozuyor. İzlerimde duruyorum.

Dualarıma cevap verdiğin için teşekkürler, cehennemin kapıları.

Gölgelerin arasından koşarak çığlığın kaynağına yaklaşıyorum. Ben yaklaştıkça inleme ve homurdanmalar daha da artıyor. Elim belimdeki bıçağa doğru kaşınıyor. Düşüncelerim hayatımı kurtarmak için seçeneklerle dolup taşıyor.

Terk edilmiş bir binanın yanında durdum. Birkaç metre ötede, iri yarı, kısa boylu bir erkek esmer bir kadını zorla yere yatırıyor ve kıçına doğru manevra yapıyor. Bakışları kızın çıplak arkasına kayıyor. Bir eliyle ağzını kapatırken, diğer eliyle kemerini kurcalıyor.

Kadının sessiz çığlığı parmaklarının arasından kayıyor. Kadının içine girdiğinde sırıttım. Bu, bir aptalın çuvallaması, günümde eksik olan şeydi. Fırsat doğduğunda kendimi bu zevkten mahrum edemem.

Esmer bayıltılmalı. Karışması ve ağlaması bana engel olur.

Onu bastırmak sıkıcı olurdu. Bu cazip bir ölüm gibi görünmese de, yine de dökülecek kan var.

Etrafıma bakınıp tanık ararken elim bıçağın etrafında kıvrılıyor. Sokak çöl kadar temizdi.

Onlara doğru yürüyorum. İkisi de beni fark etmedi.

Vurmak için elimi kaldırdığımda, kadın adamın elini ısırıyor. "Sana eve gidene kadar beklemeni söylemiştim!" Kadının parmağı adamın parmağını önüne götürüyor. "Ah, evet!
Evet! Evet! Tam orada,

Mark." Lanet olsun.

Ona tecavüz etmiyordu. Ya da en azından, bana bir sebep verecek şekilde değil hayatını bitirmek.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve gölgelere çekiliyorum.

Parmaklarım bıçağa daha sıkı bastırıyor. Kuzenime yalan söyleyebilir ve bir yanlış anlaşılma üzerine hareket ettiğimi iddia edebilirim. Herkes bunu tecavüz sanabilirdi. Ancak Tristan'ın bunu fark etmeden geçmesine izin vermesi için geçmişte çok fazla yanlış anlaşılma yaşadım.

Bu da bana bunu saklamak gibi bir alternatif bırakıyor. Çifti bitir ve olay yerini tek başına temizle. Rapor yok. Açıklama yok.

Dezavantajı ise temizlik beni sinirlendiriyor. Çok fazla iş var ama heyecan yok denecek kadar az. Bu yüzden bu tür işler için Kane ve ekibine sahibim.

Bu ikisi Tristan'ın gazabını çekmeye değmez.

Geri çekildim, bıçağı kınına geri koydum ve ters yöne doğru ilerledim. 'Hayır,

oraya geri dön! İkisini de öldür.

Çıldırtıcı sesler kafamın içinde daha yüksek sesle yankılanıyor, talep ediyorlar vaat edilen kan.

Cehennemin kapıları, beni kaosun uçurumuna daha da sürüklediğiniz için siktirin gidin.

Boynunda pembe kurdeleler olan küçük bir köpek bana doğru koşuyor. İki dar ve ıssız sokağın kesiştiği yerde duruyorum. Küçük şey çılgınca havlamaya başladı.

Hayvan şeytanlarımı hissedebilir mi? Önemi

yok. Bir köpeği öldürmek öncelikli değil.

"Temizlik de öyle ama yine de mahvettin. Babamın sesinde bir parça öfke vardı.

Kapa çeneni.

"Melanie!"

Kadınsı ses, sahibi göğsüme çarpmadan önce bana ulaşıyor. Köpeğin kurdeleleriyle aynı renkte uzun bir palto giyen bir kız tökezleyip kıçının üzerine düşerken pozisyonumu koruyorum.

"Ah!"

Bir sporcunun zarafetiyle ayağa kalkıyor. "Sen ne-" Kız bakışlarımla karşılaştığında sözünü kesiyor.

Loş sokak ışıkları altında teni gerçek olamayacak kadar solgun görünüyor. Yoksa
Işık yüzünden mi? Yuvarlak, minyon bir yüz, gri-sarının garip bir tonu.

Uzun bir at kuyruğu şeklinde toplanmış saçları ve masmavi gözleriyle porselen bir bebek gibi görünebilir.

Gürültülü bir güzellik. Kalabalığın arasında hemen fark edebileceğiniz türden. Beyaz yüzeylere karşı kanın kırmızılığı gibi.

Yoğun, mavi gözlerinin amansız bakışları dipsiz bir okyanus gibi. Dalarken, boğulurken ona bakıyorum - hayranlık beni içten içe kavrıyor.

Sertleşen duruşundan benden hoşlanmadığını anlayabiliyorum. Yine de bakışları kararlılıkla parlıyor, sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi.

Aptalca.

Keşke kafamın içinde neler olduğunu bilseydi. Bana bakan o büyüleyici gözlerle, her gözeneğinden kan akışını izleyerek günler geçirebilirim.

Hayır. O, listelerin çok dışında ve onun zorlayıcı bedeninden hayat çıkarmaya çalışırsam tımarhaneye tek gidiş biletim olacak.

Kız başını eğiyor ve derin bir nefes alıyor. "Bana çarptın. Özür dilemen gerekiyordu."

Kocaman gözleri ve titrek fısıltısı omurgamdan aşağı bir sarsıntı gönderiyor. Yarı saydam teninin altındaki zonklayan damarlar umutsuzca bıçağımı çağırıyor.

'Onun kanı koleksiyonumuza harika bir katkı olacak,' diye mırıldandı teyze. 'Daha fazla kadın hedef kullanabiliriz.

"Dur. Annem üç gün sonra ilk kez ortaya çıktı, sesi kopuk ama yumuşaktı. "O masum bir kız.

"Gözümün önünden kaybolsan iyi edersin," diyorum, ses tonum sabit ve alçak.

Kızın ağzı konuşacakmış gibi açılıyor, sonra hızla kapanıyor. Köpeği yerden almak için eğilirken parmakları kararsız. Keskin bir nefesle geri çekiliyor, dikkatini benden hiç ayırmıyor.

Bunu yapmamalı.

Korku göstermek beni cezbediyor. Korkunç bir şekilde. Canavarlarıma harekete geçmeleri ve çirkin bir son planlamaları için sebep veriyor.

Hâlâ geriye doğru yürüyen kız hızını artırır, döner ve ters yöne doğru koşmaya başlar.

"Onu takip et.

"Bizi zaten öldürmekten mahrum ettiniz.

"Bir gecede bize iki kez itaatsizlik etmeyi göze

alabilir misin?" "Çılgınlık bekliyor olacak.

Baba ve teyze aynı anda konuşuyor, sesleri birbirine karışıyor, yükseliyor, Saçma sapan. Bunu yapmalarından nefret ediyorum. Eğer onlara istediklerini vermezsem, bu gece uyuyamayacağım.

Siktir et.

Kızın gittiği yola doğru koşmadan önce etrafımı inceliyorum. Sakin adımlarla gölgelerin arasından süzülüyorum ve birkaç dakika içinde ona yetişiyorum.

Topukları kaçışını yavaşlatıyor. Çıkardıkları sesler sakin geceyi bölüyor ve zaten sessiz olan ayak seslerimi maskeliyor.

Kız birkaç kez tökezliyor ama bir kez bile yanına ya da arkasına bakmıyor.

Birkaç sokak sonra, iki sarı lambanın aydınlattığı zarif bir sokaktaki iki katlı bir evin önünde durur.

Göğsü kabarıyor, bir eli köpeği tutarken diğeri cebini karıştırıyor. Titreyen elinden bir anahtar düşer, kilide sokmadan önce iki kez sallar.

Demek yaşadığı yer burası. "Rahat Aile Evleri" programından çıkmış bir ev gibi.

İlginç.

Hayır. İlginç değil. Bunların hiçbirinin ilginç olması gerekmiyor. Ne bir hedef ne de planlarımda kullanabileceğim biri. Bu yüzden, onun bir değeri yok. Nokta.

Yine de, ayaklarım onun evinin karşısındaki köşenin arkasında yere yapışmış durumda. Parmaklarındaki titremeyi görecek kadar yakınım ama beni algılayamayacağı kadar karanlık.

Kapıda orta yaşlı bir kadın belirir. Kız sıçrar. "Mae! Nerelerdeydin?"

Kızın dolgun dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. Eğilip kadının yanağına bir öpücük konduruyor. "Özür dilerim anne. Sydney'e yakalandım. Onun nasıl olduğunu bilirsin."

"Baban ve ben senin için endişelendik. Sizi birkaç kez aradık ama..." Kadının sözlerine dikkat etmeyi bırakıp kızın sözlerini takip ediyorum.
görüş alanı. Kısık bakışları gizlendiğim noktaya düşüyor. Sanki beni görebiliyormuş gibi saklandığım yere bakıyor. Ya da tam içimden geçecekmiş gibi.

Birkaç uzun saniyeden sonra kız kaşlarını çatar ve annesini içeri kadar takip eder.

Soluk teninden akan kanı hayal ederek bir an öylece kalakaldım. Çok kırmızı. Çok metalik. Neredeyse kokusunu alabiliyorum.

"Mae..." Beni çevreleyen karanlık duvarlara fısıldıyorum.

Hedef olarak asla uygun olmayacak bir kız, bu da onu daha da cazip kılıyor.

Zavallı, zavallı kız. Asla dikkatimi çekmemeliydi. Bu gece, Mae

canavarları oynamaya davet etti.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.